VITTER KALENDER

1872

UTGIFVEN AF UPSALASTUDENTER. --------------- UPSALA. P. HANSELLI. 1872.

Förord till den elektroniska utgåvan

Boken, som tillhör University of Minnesota Libraries, har scannats av Google Books. Den anpassades och OCR-tolkades för Projekt Runeberg i april 2015 av Bert H.

Jag är svende! Så.,b$ mig trefald skanj,

Om jag sviker (let namnet i lust eller nöd’,

Om det hugfulla allvar, som tiden mig bjöd,

Jag dränker i flärd och i glam!

Biir den fårlig och brant min bana,

Leder fäiiden 4ock uppåt förutan prut.

Högt. bär jåg min svällande fana,

Och af den får éj slitas en klut.

O du land med din furkrönta häll och din elf, Med ditt vårljus, din gnistrande, vintriga natt!

O du folk, i hvars häfder hvart blad är en skatt, Hvilken strålar som äran sjelf!

Ur ert sköt jhå dttii kraften jäg tåga,

Som k*a!<handla och kämpa, blott skryta ej vill, Som kan tigande mycket fördraga,

Men ocksSy när det gäller, slå till« iMed en barm utaf stål och med ögat klart Vill jag drifva tillbaka de lögnares svek.

Liksom nordans bevingade, dristiga lek Skall mitt ord komma öppet och bart.

Jag vill stånda likt granen på fjällen,

Som, med grönskan bevarad trots vintrarnes hot, Susar stolt öfver ödsliga ställen Och står trygg på sin seniga rot.

Väl är ljufligt att drömma i månlyst nejd Och att svärmande dväljas i hänsvunnen tid, Men bättre förvisst är att sträfva med id Uti vaken och dagsklar fejd.

Ja, svensken lian älskar det klara,

Han bländas ej lätt, om än dagern är stark, Han sällar sig helst till den skaija,,

Sonfn£tfø vlfililf/g' pS. fråtondeils mark»

0 mitt land!t S)mt ;göneraiuödaste blod,

Det skall atröpna för dig uti sång och bedrift; Det skall dödatallt smygände, tärande gift,

Som du dricker .mtiijrtniagftns; flod.

1 de enkla, uråldriga bygder

Skall hvar man bli sitt namn och sin frihet värd, Och vårt land skall stå värnadt af dygdef,

NäV terf'gåné> värnad med,, svärd.

Jag är svepeW t O ifteliga,istokaoordi,

Sftxfygoriaotn tklotkpr, och tonande malm , u eldar likt fdåpato(te krigarepsälm Och likt festsåttg kring Ämyckade bord!Af den frihetens gryning som bräcker Skall ju Svea fdrblifva den ädlaste tolk, När, okuflig, hon armarne sträcker Från sin strand mot all verldenes folk«>YERIGE.

Brusa med gny, Vattenfall kasta

Skummet mot sky, Snöfjellen hota Himmelens rand Allt i mitt stolta Fädernesland.

Grönskande dalar Blomstra i prakt, Vinden i skogen Susar med makt, Hafsvågor skölja

Ljufligt din strand, Granklädda, sköna Fädernesland!— Ö -»

Bäckarne skynda

Fram under spräng, Foglarne drilla Jublande sång, Menskorna tälja,

Hand uti hand, Kärlek till herrligt Fädernesland.

Norrskenet flammar Högt från din pol, Klart uti natten Strålar din sol: Trohetens himmel Står uti brand Öfver mitt kära Fädernesland!JJet ar en sorg och jemmer stor 1 Frankrikes betryckta land,

Der öfvermodet strafflöst bor Med våld och mord och brand. Bland trummors dån, kanoners ljud Man hör dock än en suck till Gu J: Dieu protége la France!

Det är en sorg och jemmer stor. Ett ädelt folk till döden går:

”Vårt hopp, det sista hoppet for, Men äran är dock vår! ”

Och ur de genomskjutna bröst Man hör ännu en brusten röst: Dieu protége la France!Det är en sorg och jemmer stor.

Så mången ljuf och fager mö,

Så mången huld och lycklig mor Får se sin älskling dö.

Men för hvart sorgens slag, som kom, Hon ber blott denna bönen om: Dieu protége la France!

Så. enasi alla,franska bröst*. ^

Ävar enskiM sorg förjlles clå.

Från ung och gammal samma röst;

Ja, äfven barnen små De knäppa nu med sorgerop De späda händerna ihop:

Dieu protége la France!

Det är en sorg och jemmer stor I Frankrikes betryckta land:

”0 Gudysoih ttti ^Öjdeh SfrSék öfvér oså dlnhäridl Vår kraft* är slftty vårt tnöd förbi På* dig, tø HeriW,%)ppäa: vi:

Dieu protége la France!”

Och bönen går ftån støind UllUtrøridJ, Hvar,helst det fidnø ett redUgt briet: ”Se, Herte, titt detarma U&dh O, var dessi hjel^io^»tröst! ^

O Gud, som uti höjden bor,

Din nåd är rik, din kraft är stor: Dieu ,protége la France !"— s —

jSoLEN SKINER FÄ‘ VÉSTERMOLN.

Solen skiner på vestennoln : » < >

Det biir regn, det biir storm i dag. O, gif dig ej i*t min älskling! / Du är ännu så sjuk och sv^g.

Ufoen hörde jag natten lång.

Ack, alltid han b&dade sorg. O, gif dig ej ut!: din i ovän Lurar omkring din borg.:

Hör du, så hemskt, dina hundars tjut!

De ana en sorglig färd.

Du är ännu för matt-af såren Att sköta ditt tunga svärd.Korpen skriker, han väntar rof: Den bästa af Svithiods män. Så klagen i gråa murar!:

Han kommer aldrig igen.

Jag drömde i natt en sällsam dröm, Hur solen föll från sin höjd.

O, kära min< ädling, kyss mig nu! Och tack för ett lif'af fröjd!

Tack för min lefnads ljusa dag!

Du delade den med mig.

Det skymmer, och qvällen kommer. Så låt mig få dö med dig!j3lLTOÖ!

Mörk natten är. Blott månen syns på hvalfvet Mot klosterfönstret bryts dess bleka stråle.

Stilla! Stilla!

I Croce del Corvos kloster råder tystnad.

Blott priom, Fra Hario, går i natten Och ser, om någon vandrare sig irrat.

Hvilan, hvilan

Gästvänligt bjuds i Augustinerklostret.

Ses der ej komma högväxt man ur skogen? Från Lunigiana vandrar han ju hitåt.

Hvadan? Hvadan?

Skall månn' till Galliens land han kosan styra?Hans bleka anlet täljer djupa sorger, Hvitt liksom snö mot karmosinröd hufva. Blixtar, blixtar

Ur halfsläckt öga då och då ses ljunga.

Hvem är det väl? — En biltog skald från Arno, Ifrån Toskanas stolthet, sköna Florenz. —

, Pittogl Bytqgtl

Tungt är att färdas så med vandringstafven.

"Hvad söker du?" Så frågar Fra Ilario.

Men intet svar. "Hvad söker du i natten?" — "Friden! Friden!" —

"Ditt namn, o fremling?" — ,TDante Alighieri."pROTTNING

RISTINA I

P PSAL A.

Ballad.

I qväll är det ljust uti slottets gemak,

Der mörker så länge har rådt.

Hvem gästar väl nu under Vasames tak,

Hvem kommit hit åter så brådt?

Hvem vandrar derinne från sal och till sal? — En drottning hon tyckes, men tärd utaf qval. Månn’ vålnader spöka i borgen?

Dock nej! — Ingen vålnad så stolt är i skick, Så högrest sin hjessa dock bär.

Det är lif, det är eld i den irrande blick — Gustaf Adolfs dotter det är. —

Hon fann ingen frid i de främmande land,

Ej rum för sitt hjertas oroliga brand. —

Nu gästar hon fädernas salar.Från flygéltill flygelT trån sal tölsal Hon vandrar med * oro« ööh hast. OchisÅnncKna ldonmia i mängd utan tal,

Do gifva ej hvila, ej rast-Nu står Von vid rikssalens höghvälfda port: ”Hvi dröjeml, événner?. Upplåten nu fort! Mig lyster ock ditin att stiga.”

Det gnissla^ det knarrar: upp dörrarne gå Med möda på drottningens bud.

Och vaxljusen dämta för s vennerne små, Och dystert är höstvindens ljud.

Ur söndriga rutbr det kommer en flägt, Och pjfc «n sekund alla ljusen han släckt;, Blott höstmånen skiner i salen.

Små sVenpeme smyga sig tätt till h varann, Vid dörren de rädda stå qvar:

Härilfefåe båfl’ spökem och gastar försann, Om slottsfogdbn sånnfärdig var.

”Gån< Åter och tänden upp ljusen med flit,

I rädde små svenner, och kommen se’n hit! Jag väntar er här uti salen.”

Ut svénperrie skynda, men drottningen går Mot tronen med långsamma! fjät.

På Öfversta trappsteget redån hon står Under tronhimlens gyllene nät.

Den tron, i der hon suttit så prisad en gång, Nu, mägtigt berUsad af minnenas sång,

Det lyster den stolta bestiga.Hon kastar kHtig* salen sin gfödaride Mjek Men hastigt tillsammans hon får.'.

Ett minnd, ett mägtigt, visst fast henne fick; I tronsätets sidkarm hön tar. —

Se, midt uti Salén, der månskenet rår,

I skiihl*artd© ljuset en skepnad det står I mantel och gyllene krona.

Väl drottningen känner de manliga drag,

Den öppna, den kungliga blick.

Väl minnes hon hjelten från barndomens dag, Hvars strålande kröna hon fick»

I ångsten hön korstecknets skydd glömmer af — Den stolta, som aldrig åt fruktan sig gaf,

Nu darrar hon för sina minnen.

Det $r, rom med mägtigt och tyst majestät Sin dotter den höge befallt Att lemna' dén tron, som en gång hon förlät, Som hon öfvergaf vårdslöst och kallt. — Knappt Öfver .sig sjelf hon befaller nu mer, Det är,i som . af osynlig hand hon drogs ner, Och sakta från troiien hon stiger.

Det är, som hon omhvärfts af tusende ljud, Som hon förts i en hvirflande dans.

Det är, som, livart minne i gäckande skrud, Fick lif uti månskenets glans;

Som drog i ett nu likt ett döende skri I klarare ljus hennes lefnad förbi Med bleknade fröjder och minnen.Till /InspruököE-damens støåtøncte ker Då byter sig saTn på en gång*

Och kloekoima ringa, och mfcssa« år stor, Och stark ljuder körernas sång.

Blott skepåaden står obevekelig qvar.

Ett isande , stygn genom drottningen far, De flyktade skiften hon täljer.. *.

Då flämtar! idel,ljussken rid hvalfflörren der, In s vennerne komma, mied hast.

Men läödpbldE oeh stirrande .drottningen är, En bildstod .orörlig bch fast.

Och svmmerne blicka så skyggt på hvarann: Här dugde ej ensam att vandra försann Bland kungamea bilder på väggen.

”HVad önskar ersnåde?” — Upp drottningen séc, Som väckt ur. en tryckande dröm;

Så skridqr bon tyst genom rikssalen ner,

Än döfvad af minnenas ström. —

”Gån, jämten mig slottsfogden hit npp med hast Och sadlen jhin gångare se’n utan rastl Mig lyster att härifrån draga.”

Snart, inför den stolta med ridderligt skick Nu slottsfogden bugande står —

Bestört öfver drottningens stirrande blick,

Ej ord han dock säga förmår.

”Herr slottsfogde , fastän ér drottning ej mor, Fast blott som en främling jag gästar hos er, En ynnest jag ville, begära.” —”Ers nåde, befall blött! — mig städse ni vär Min fältherres dotter så kär.” —

”De döde* må: kvila! — Snart fjerran jag far För alltid frän salarne här;

Men, innan jag sist lemnar fädernasborg,

Af flyktade stunder, af gltfdje och sorg Ett minne jag nu ville lemna.

Låt gjhfa en klecfca åf silfter och malm Och ute på vall’n; henne ställ,

Att fritt hon mä sjunga sin klingande psalm Hvar morgon och skymmande qväll;

Så skall < hön förkunna de kommande dar, Att, fastän:jag trotsig och lättsinnig var,

Jag kunde dock ångra och lida.

JÄär iQenpan jag dväljes vid: främmande strand Och ensam jag drömmer i qvällen,

Då flyger^imin tanke hit npp åt ibland,

Ej stängd utaf hafveh och fjeUeh»

Nät siottsklockån klämtar i aftonen blid,

Då höjeiLesu suck för Kristinas frid,

För Vasarnes biltoga dotter l”

Ett ögönfefticb/der som en qvinfca hon stod, Ett ögonblick blott var hön vek;

Det nästa, då svallade Vasarnes blod Igen uti ohejdad lek.

”Farväl, 'ädle herre, ej glömmen min bön! Här finnen I guld till båd’ klocka och lön. — Nu lyster mig fjerran att dragai”Och förrän den gamle att svara fick mod,

Var drottningen borta alltre'n.

Snart hög bland sitt följe på gården hon stod Uti fullmånens dallrande sken.

Och gångaren fnyste. I sadlen hon sprang; Af hofvarne skarpt uti gården det klang;

Och raskt följde herrar och svenner.

Nu drog drottning Kerstin från fädernas borg, Och ej i sitt sinn1 var hon glad. —

Och höstmånen blek han skrifver sin sorg I slottsfönstrens strålande rad. —

Hvem dröjer derborta vid barrskogens bryn? Hvem hejdar sin häst vid den skimrande syn? — I ett nu är hon åter försvunnen.

Men klockan hon sjunger hvarendaste qväll, Hvarendaste morgon sin psalm.

När höststormen hviner, då klagar så gäll,

Så bruten dess ljudande malm.

Då — sägs det — när månen sig gömmer i sky, En skepnad ses snabbt öfver borggården fly,

Och hofslagen dåna i qvällen.p

LOMMOR

frAn

INNEKULLE.

JClNNEKULLE.

Uch Venersjön väckt utur sömnen nu g&r Och yrvaken väsnas och ryter.

De dimmiga lakan till sidan han slår Och öram emot ångaren bryter.

I vrede han hvälfver den svällande barm Och sprutar sin fradga i stiganda harm. Uti dimma och mist Nu försvinna till sist Båd' staden och tornen i fjerran.

Det frusar, det brusar kring ångarens bog,

Och böljorna mota på färden.

Det hjelps ej, de klyfvas, de snart ha fått nog Och fly re'n så snabbt bortåt fjärden.

Det lättar i öster, och himlen blir klar,

Och friskt öfver däcket en morgonvind far: — Der är land, der är land;

Re'n den väntade strand Ur flyende dimmorna skymtar.Se, kulien han stiger ur böljornas snö, En grönhårad hafsfru på vågen,

Som söker i fjerran sin välkända Ö, Men ännu har drömmen i hågen.

Och fuktiga slöjan drar vinden i sär — I tusende stycken re'n sliten hon är. Och i stolt majestät Uti skogarnes nät

Står blommornas frejdade drottning.

Och så stiger solen ur lågande bädd Och tömmer sitt guld öfver ijärden.

Hvar bölja en solstråle tar på sin brädd Till lek på den gungande färden.

Och skyame simma i morgonens glöd, Och Högkullens hjessa är bländande röd; Oenom grönskande hår,

Genom skogarnes vår De skimrande gulltrådar väfvas.

O, nalkas, o, nalkas, dn vinkande strand, Som ofta jag skådat i drömmen I Hur fager jag tänkte din bild, när ibland Jag satt vid den skyndande strömmen.

I fjerran jag skådade, längtande då Att fara långt hän öfver bergen de blå. Dock du skönare är,

Än jag tänkte dig der I barndomens leende drömmar.

Det frusar, det brusar kring ångarens bog, Och skummet det stänker på kinden.

Men böljorna mattas, de redan fått nog; Re’n gå vi i lä undan vinden.0, känn huru doftet till mötes dig slår Från blommornas ängar, från skogarnes vår! Det är bud ifrån land.

8nart den vinkande strand De skuggande lundar vi hinna.

Ja, der vill jag svärma i parkernas natt I solsken och månljusa qvällar,

När strålame leka bland löfven så matt Och måla på mossiga hällar.

Ja, der vill jag frfissa af blommornas doft, Af liljor, af rosor på ängames loft.

Och till drömmames land Jag vill vaggas ibland Ai lundarnes jublande röster.

0 skönaste peria, som föll på vår jord Bland vågor, som skummande svälla!

Du stycke af södem, som stals af vår nord! Du snölandets Isola bella!

Stå städs i din eviga ungdom så grön,

Fäll aldrig din drägt så förtrollande skön! — Öfver bergen de blå Skall jag skåda dig då Så ofta i minnenas hägring.

MÖRKEKLEFS GROTTA.

Det är middag och naturen drömmer. Lugn och klarblå ligger Veneras spegel. Solen allt sitt guld uti den tömmer. Långt i fjerran dör ett ensamt segel.Källans stråle friskt i grottan rinner; Silfverb&gig den nr dnnklet blänker Uppå nätet, som en spindel spinner,

Och på mossan fint sitt duggregn stänker.

Allt är tyst. — Långt bort i stilla hägring Kållandsö vid dunkla randen svinner. Leckö ensamt i sin middags fägring Som ett trollslott uti solen brinner.

Liten orchidé just der på randen Ner från grottans röda takhäll nickar; Rödbrun fjäril somnar visst på sanden; Syrsan ensam tidens nrtakt pickar.

Ej en fläkt sig rör i vida parken. Källan söfvande Ur grottan silar. Vattnet perlar kylande på marken Öfver slniggan, som orörlig h vilar.

Allt är tyst. Jag sjunker hän i drömmar. Parken, fjärden ser jag som i villa.

Och oändligt genom själen strömmar Utaf evighet en stämning stilla.JIelLe OCH JiISA.

Komans.

Der Btåndar en graf nti Hellekis’ park Med lutande, mossiga stenar.

Djupt sjunkna de stå i den grönskande mark I skuggan af ekarnes grenar.

Der h vilar en kämpe med kärestan skön,

Så täljer den urgamla sägen.

Den talar om trohet och kärlekens lön

Till vandrar’n, som kommer den vägen.

Ung Helle han bodde vid Kinnvikens kust, Bland grönskande björkar och ekar. Nu fylldes hans sinn’ af en nyburen lust, Re’n trött vid de krigiska lekar.

S& satt han en morgon vid brusande strand, Såg ut öfver jagande vågor —

Då stod der en jungfru på böljornas rand I vårsolens glittrande lågor.

Och kämpen han såg på den leende mö;

Så underlig vardt han i hågen.

Hon pekar dit bort till den fjerrblåa ö Och svann som en vind öfver vågen.Ung Helle han högg då mång' ståteKg ek Och byggde den stoltaste drake.

Och snart uppå fjärden den låg uti lek; Ej vågorna förr sett dess make.

Så seglar han bort mot den vinkande ö,

Men draken förgicks uppå Q är den;

Och riddaren kämpar med svallande sjö;

Med nöd kom han hem från den färden.

Han byggde en annan, sju byggde han om;

Men sjötrollen åter dem togo.

Dock hvar gång ett stycke allt närmre han kom, Fast trollen i vågen de logo.

Så nådde han sist till den älskades strand;

Då ljöd som musik öfver vågen — Och sjöfrun bjöd riddaren snöhvitan hand; Det blef honom ljust uti hågen.

”Var helsad, du stolte! — På stormande sjö Ej förr någon hunnit mitt rike.

Nu följer jag dig. Jag får älska och dö På menskomas jord som din like.”

Och sjöfrun hon for med den riddare skön Dit bort till den leende kullen.

Der bodde de länge i lunden så grön; — NU slumra de båda i mullen.Och björkarne ansa, och ekarne gro Alltjemt omkring grafven i parkeh;

Om hafsfran de sjunga, om riddarens tro — Och stenarne sjunka i marken.

J^ECKÖ.

Se, hur borgen der i solen strälarl Hvaije fönster som i lågor står.

Så i. guldskrift solen städse målar Ställets gamla minnen år fiån år. Vågen, som kring vallen sakta lullar, Ständigt sätter toner sefn dertill. Lunden susar, sjön melodiskt rullar, Endast borgen står så tyst och still.

Här är porten med sitt vapen öfver; Tiden ristat runor i dess sköld, Grefvekronan brustit och behöfver Restaureras, tärd af sol och köld. Låset gnisslar, porten öppnas sakta, Mumlar doft ett ord liksom i sorg: Ingen finnes mer att prakten vakta Uti de la Gardies stolta borg.

Grodan ensam håller hus härinne,

Skrämd hon hoppar in bland malvans blad. Här gick slottsherrn fordom stolt i sinne,

Här sprang borgens fröken skähnsk och glad. •. •Upp i öde Balar tyst vi skrida —.

Här är Skarabispens gamla eelL Genom fönstrets dam ses solen sprida > Regnbägsstrimmor uppå golfvets häiL

Är det ej som satt i matta branden Gammal munk i fotsid kappa'grå? — Snöhvitt hufvud stödjer han mot handen, Brokig messbok hvilar blicken på.

Lyssna, lyssna! — minne vespern klingar Än som fbrr i Skarabispens slott?....

Allt Sr tyst — på eterfina vingar Myggen svärma der i fönstret blott

Här är riddarsaTn, så kall och dyster. Väggen plundrats på sin gobelin.

Ingen riddar, ingen mö det lyster Mer derinne ta en zirlig sväng.

Liten fjäril sväfvar upp vid taket, Vilsegången genom rutans hål,

Flyger ängsligt in i praktgevnaket, Stadnar sist ibland panelens pril.. . .

Här han säkert satt med sin furstinna, Stolte grefven Magnus Gabriel,

Trött af jagten, och såg solen svinna Ner i vågen mången stilla qväll.

Kanske här sin sköna psalm han diktat, Se'n han sett sin lyckas sol gå ner. Månget minne här han ensam biktat För sin borg, der han ej herrskar mer.Längesedan mtiltriar meeenateb — Sveriges Leicester är blott ben och stoft Borta längese'n är furstestaten; •

Tomma stå de höga riddarloft.

Se, derinne liksom i festoner Hänger spindelväf i hvarje vrå,

Och på vaggen sitta knpidoner, Vingbeprydaa, dambetäckta små.

Det blir tryofcande att gå härinne Bland .förgängelse och dam och stoft Öppnom fönstret, friskom opp vårt sinne Med natnr och lif och vind och doft! Slottets andar störas i sin gömma.

Skarpt det gnisslar uti jernfast post. Friska vindar in i salen strömma,

Göra ' Uppror uti dam Och rost.

Ser du, der i sommarsolens fägring. Ligger kullen ständigt ung och grön, Likt en underbar, en evig hägring, Trollad fram ur spegelklara sjön.

Bort i fjerr an hvita segel sväfva,

Och från molnfri, sommardunkel rund Solens strålar gyllne smycken väfva In i Venerns djupblå, mörka grund.

Låt ossflyufir&n nddarborgens salar, Bort från minneii< af fönnultnad prakt! Skyndom åter till de fria dalar,

Hissen aegleti, nisten .ut vår jakt!Se, derherta vinka Råbädds tandet* Sydländskt veka omkring ViU&ir livit. Låt oss; söka svalka då derunder, Låt øs gunga öfver vågen <titl

J4USABY.

tyvällen svalkais , solen glider Ner i vesterns sky. Aftonrodna^n dör i lunden Omkring Husaby,

Sakta * börjar klockan ringa1, Bönetimmän slår;

Och mot dunkla fejön i Qerrah Ljudet ställa går.

Folket stadnar der på ängen För ett ögonblick, Lyssnar till de kända ljuden Med andäktigt skick.

Gubben, böjd af åren, blottar Tyst de hvita hår,

Hvilar sig en stund mot spaden, Ber sitt Fadervår.Och mot dunkla kyrkogården 8e'n hans blickar gå, Och han ser på kiingagrafven Invid tornen grå.

Och till fordna, flydda tider Visst hans tanke far, Tänker väl på Sancte Sigfrid Och kung Olofs dar.

Åkerbönan doftar Ijnfligt Kring den gamle der. Ån han hvilar sig mot spaden. Allt så fridfullt är.

Solen kysser torpets spira, Ampar just att fly. Aftopklockan klämtar stilla Än kring Husaby.;pA STORMEN RYTER OCH ASKAN CAr.

D* stormen ryter och åskan går

Och regnet störtar i strömmar,

På kala hafsklippans spets jag står Och harpans strängar med tjusning slår, Försänkt i herrliga drömmar.

Se, luftens rymder en vigge skär Och dyker ned uti vågen. — Ett bud från himmel till jord han bär, Att höja blicken ditupp mig lär Och tänder andakt i hågen.

Det mullrar doft uti kolsvart sky,

Det gnisslar nere på jorden,

Fram bryter våldsamt så mången by; — Men mina tankar till höjden fly,

Högt klinga jublande orden:”Hell dig, du högste, naturens Gud!

För dig jag böjer mitt hjerta. När dig jag ser uti allmaktsskrud,

Till hyllning klinga min harpas ljud, Mitt bröst blir fritt ifrån smärta.

Din storhet herrligt för mig sig ter, Och hänryckt henne jag skådar. Jag felter lör' dig i vördnad ner.

Till dig, o evige far, jag ber,

Att mig med kraft du benådar,

Din kraft att fram genom verlden gå, En himlens tolk uppå jorden, Din kraft att våldet och ondskan slå, Som trofast kämpe i fifvet stå,

En ädel son utaf Norden.

0 Gud, mig styrka i striden gif,

Som stridas skall för din ära!

Mitt stöd i farornas Btormar blif!

Gjut i min Sträfvan det sanna lif,

Som seger skäll mig beskära!” —' —

Och sången tystnär. Men åskan går, Och regnet störtar i strömmar. På kala hafsklippans spets jag står Och ännu öträngariié satta Blåi*,

Föteähkti hertligä diöihmaf.STRANDEN.

Hör, hur han jäser 6ch gnyr Sjön, den vilda och svallande! Skummet fräser och yr Kring i skiftande droppar,

Då han höjer befallande Tusende krusiga toppar.

Allt hans stormande dock ej sköljer Bort den oro, hans djup fördöljer.

När det blir stillä och lugnt Och han slutat sitt stridande, Suckar ännu han tungt,

Trött att rasa och ryta,

Liksom Undring förbidande Under sin speglande yta.

Samma oro hans djup dock döljer ; — AU tid, aUtid hon honom följer.

KOGEN.

Uuset i träden jag hör.

Andarne tala, fast skogen är §ti)la. Menskans små fejder ej hit sig förvilla. Smekningens joller bär dör. —

Suset i skogen jag älskar.

Allt här omkring mig är stort:

Träden sig resa med trotsande stammar. Solen i tusende skiftningar flammar, Blomman står blyg på sin ort. —

Suset i skogen jag älskar.

Skuggorna komma helt när’.

Trollen de hviska om menniskoöden. Maskarne glindra i skuggan af döden. Tystnaden andas och lär. —

Suset i skogen jag älskar.Drömmames timme Sr lång« —

Vemod och allvar, med eder förtrogen, Lyss jag till vindames suckar i skogen, Lyss jag till foglaraes sång. —

Suset i skogen jag älskar.p

YRSANS VISA.

Bland tufvorna vistas jag dagar och natt, Ty der är jag sedd utaf ingen.

Demere jag gör mina tnsende spratt Och hoppar omkring uppå vingen.

Der sjunger jag dagen och natten så lång Min ständiga, hviskande sång:

Lyss, lysa, lyss!

Vyss, vyss, vyss!

Jag är här, jag är der, öfverallt på en gång, Men ej der du tror att jag sitter.

Jag gäckar din jagt med små listiga språng Och se’n med det täckaste fnitter;

Ty kappan jag färgat i blommornas blad,

Och derför jag sjunger så glad:

Lyss, lyss, lyss!

Vyss, vyss, vyss!Till altø << Jysaitf&jpål »ä^garn mk! tdi^v Till tusendes frater otitø smärtfa.

Och derför jag kiuutt ^bådfc ,gtø^]e och sorg,

Ty syrsan har ockvlitøt tøertayV

Och derför till alla, som lyssna derpå,

Hon tröstande sjunger just så:

Lyss, lyss, lyss!

V^s‘,!. ^fss'!

Mäp^llskanä^ ipar tørjag hoppat ikring På färd genoufofängen^ch atyge«w,i Jag hört, hur dfc vdxtøt AåfT löften och ring, Men vet ej hur’ aningen blef trogen.

Jag lyssnade blott till livar rosenmun skär Och h viskade sedan så här:

Dock Jtfttot jrø<j^thåJtar/1till jføårnmlftfk;

Till gräsen och bktøiqpfnauinpj

rrill dem kan jagr4dat*&Iv&*n4&n tolk,

Ty de äro slägtingar t»rat.

Och blommorna lyssna så stilla derpå;

Blott de kunna rigtigt förstå:

Och tusen små sagor jag täljer dem då, Och blommorna nicka och tiga. Konvaljerna dofta och sipporna små Och klockor och liljor de niga.

Lyss, lyss, lyss! Vyss, vyss, vyss!Nog fjärilar fataima med lustiga språng, Men ingen kan tfunga ririn aåtajg:

Lyst, lytw, lyas!

Vyss; vys&.'vyss!

Så sjunger jag *glad under blommornas smek Och vaggar de små in i drömmar.

Och spindlarne väfva små täcken på lek, Som månen med daggperlor sömmar.

Och blpmoåoma: somna'och ditynmaså-goilty Men syrsan hos ajungér eå hrådtt Lyss, lyssf/lyesl -Vyss, vyss, vyst!

Till sist, när defaftit föfr skördfirens glaf Med hufvnden, vissna om hösten,

Då sjunger jag ännu på blommornas graf, Fast redan jag darrar på rösten.

När tintern kring titfvoitø'fli^iw Sttørf, Jag sjunger ännu, närjagdöt'?

'Lysåi, lyss, lySsl Vyss, vys», vys»!pQH ^ARF.VBilA

Soleij

Mil; qj värme längre g&vir ' Blompw. viÖ i Ufvet qvaei«ij blifw», Sången vjHj.eu klinga :flo» .förttt:,. Sommaren i; Hørdantefd ;är,alut.

^PARFVEN.

”Somnwew i Nordanland är Hvar skall, jag i vintertid mig hysa?

Då får, gpwføe« .säkert svälta, frysa,, Men d$fc gåriyäl,,. v Det hart gått föret.

Fråni døgnYinter, Jjtøtfen Töietf#**

Flyger j«g,,fjll e&tørlwdptsivår..

Doek, fast h#r jagläugw.ej ka» vara, Tungt det käqns att bort ftån tømpetfarø.jSparfyen.

”Tungt det känns att bort från hemmet fara”, Men att ensam qvar af alla vara Och de andras affärd få se pä,

Det känns mycket mera tungt ändå.

^arkan.

Hvarfte1 drfcjé/* bld&P töcfc Kom! Tillsammans vi oss af begifva Dit, till landet bortom fjerran haf. Köld och hunger man ej der vet af.

jSparfveA.

”Köld och kriger mart ef dét treti :&f\

Der är väfifaé jjjemt i1 soletrt stillar..

O, hur undétfcaiH; min tanke måtiir Sälla landet >bbrtøth ‘fjärran h&l

^ArKaVi.

Tänk dig'hHkleit diibbblt !hög dcfc blå" Öfver tamrmbrtiöt-t oéh palmer dtäl « Stenarne føh Wenrmorna' och djfcrøn, Allt »Ir »liei-Higt' nmyekkdt • af ftatftteä.

^PÄkFVfeR.

”Allt är heM4fgf ;smytiktedl äf rifuttti’’! För ett sådätAYlaAd' äir^jålg1 ej!buifemi. Spayfv^nr flittig ' och1 4&klttäil kW Fmkt w}"fisé &¥ähéiä”foglär ‘dött1JJlRKAN.

Lilla sparf, var icke ledsen mer! Följ mig nn, sft flyga vi dit ner.

pPARFYEN.

Nej, jag stannar.

Hvad? Du kan försaka All den herrlighet, du der får smaka?

^PARFVEN.

Lärka, dig naturen ämnat har Till att sjunga och ha glada dar. Der de bjudas, är ditt fosterland, Än i Norden/®*-<{if tfknrtaNfed.

Jag har.blott e tt * hen*, ‘»eér iftr ttrfg till. Det är armt, men det mig ej förskjuter. Af dess sommarfröjd så gladt jag njuter. I dess vinter ock jag. frysa yill.

Den väl fums, soip ock, ' sparfven tänker:

H varje juT, näf barnen Fröjda "sig'

Öfver gran och Jjus och rika skänker,

Står en kärfve också rest för mig.^Blomman.

Du Uoirøa,

Som ljufligt mot himlen ler, Mitt hjerta fylles med vemod,

För myckét du folen älskar Och njuter dess kyssars glöd. — Oändlig, offrapde kärlek

Bär skii^l. till en tidig död.jtfA/rc^eii

QÄFSANBR/

Och nxidt/^wt.)ridihHdei|C(<h^ii(En annan stod så blek.

Han hade kXr den fagra skyn, Jden var så hlek t(så blek«

! r»/Dlb/

Så‘jU»khar)^eks&iidu^<ji &,/:I^IAr KNQBRARKA 8RISTAÄtøj VAREN.

au

Ur vinterns isgråa slöjå.

Och maj har kommit, och sorgerna fly, Och glädjen står högt i himmelens sky, Näm*lD*ppahÉulbÉiBta4'iifsåÉtoir iho

.Å i»m1- ii!-;

;.>I obr.i

Nu brister1 också ^mi^ iijer&s tiand,

Dess ljufliga glöd jag känner.

Det sjunger, det jublar i känslornas brand;

O Gud,i‘AvsdiidetfiklapBåB •ahnbrMtÉier! Men nu det klappfcrixaf aergiiejuaÉfer,

All veidibniøgblar, ABl rtvftdealdfe; ,>bA När knoppä»ua^hrfct»;ti^uåireÄ^Så vill jag då älska med lust och fröjd I vårens solljusa stunder,

Som lärkorna älska i dal och i höjd, Som trasten i doftande lunder.

Hur skönt! Jag vill gråta af glädje en tår. O Ond, låt mig dö i min ungdoms vår Innan hösten kommer med sorgen!P* ängen vaggar blomman, I lnften fogeln slär,

På hafvet svallar böljan,

Jag sjelf på stranden står.

Och blomma, fogel, bölja Och hjertat i mitt bröst, De qväda sorgesånger

Med knappt förnimbar röst.

Då minnes jag min flicka Med kärlek i sin blick. Straxt blomma, fogel, bölja Och jag fä annat skick.Nu sjunga vi med jubel Af idel lust och fröjd, Och sången ljufligt svingar Mot himlens blåa höjd.Jag sitter så ensam vid stranden Och tänker i qvällens frid.

Det är så underbart stilla;

Mitt hjerta blir vekt dervid.

Det var en q väll som denna, Jag skalle till stranden gå; Då möttes vi första gången,

Det blef mig så underligt då.

Det var en qväll som denna, Hon lofvade mig sin tro, Hon lofvade hos mig vara Och i min hydda bo.Det vav en qväll som denna, Ensam i tårar jag satt,

I fjerran klockorna ringde,

De ringde till grafven min skatt.

Det är så ljuft i qvällen,

Mitt hjerta blir vekt dervid,

Kl(TJaÄ?ta,rtFPr:iPä Äi)fK

Jag tänker på himlens frid.^CK, HYAÖ 'SlKÖ^i;feÄJDER!

Blomman, i buketten bunden, Rigtigt skön jag aldrig fann;

När den växte fritt i lunden, Doften ej så lätt försvann.

Dig, du blomstrens herrskarinna, Här jag önskar heldst dig finna. Till den vilda skogen här Smyg dig ofta ut ur buren! Ljufva dotter af naturen,

Ack, hvad du är skön så der!

Eken, vid hvars fot du sitter, Blomman, till din mund du för, Trasten, på hvars kärleksqvitter Tyst och drömmande du hör, Sunnanvinden, som dig smeker,

Och den krans, hvarmed du leker, —Ack, till allt jag afund bär!

Dock — jag får dig fritt betrakta, Hörd af ingen stamma sakta:

Ack, hvad du är skön s& der!

Stora verldens pris du vinner Mest uti en grann salong;

Jag dig blott mer älskvärd finner Utan nipper, utan tvång.

Af de stolta eleganter Tusen blixtrande talanger Dagligen dig skänkas der;

Tordes jag mig nu förklara, Skulle jag dig hviska bara:

Ack, hvad du är skön så der!

Liten fjäril kring dig svärmar — Passar just till kavaljer —

Nu beslutsamt han sig närmar; Icke honom ens du ser!

Fogeln sjunger. Hör man bara, Att hans sång så öm kan vara! Rigtigt glödande den är.

Men du lyssnar också gerna. — Dröm och lyssna, blyga tärna! Ack, hvad du är skön så der!

Men, hvad ser jag! Ljufva flicka, Hvarför är du mer ej glad? Hvarför tankfull uppåt blicka?

Säg, min sköna oread!

Hvad kan väl min ros bedröfva, Löjet från dess läppar röfva?Trastens sång helt visst det är, Der han sig mot

höjden svingar. Vemodsfullt en ton förklingar. — Ack, hvad dn är skön så der!

ANHÄNDA DÅ.

Jlöga skogar susande,

Hvisken ej till mig!

Djupa strömmar brusande,

Gån er egen stig!

Sköna ögon tjusande,

Blicken icke så!

Ljufva röst berusande,

Ej mitt öra nå!

Kanhända då

Mitt hjerta skall lugnare slå

Och dess glödande känslor en gång förgå.pu vet, jag Alskar dig.

V« vet jag, det vet du ock,

Att du ej älskar mig;

Men vänligt ler du mot mig dook: Du vet, jag älskar 'dig.

Och derfor ler du mildt ibland, Fast du ej älskar mig,

Som solen ler mot molnets rajid: Du vet, jag älskar dig.

Och i ditt sköna öga blå,

Fast du ej älskar mig,

Får jag dock blicka in, och då, O, hvad jag älskar dig!Och luta hufvu’t mot din lock, Fast du ej älskar mig,

Det törs jag stundom våga ock: Du vet, jag älskar dig.

Så är du alltid god mot mig, Fast du ej älskar mig:

Jag älskar,, älskar, älskar^ dig; Du vet, jag älskar dig.0, kunde år, som lefvats, lefvas om! Kom då tillbaka, flydda tid, o kom Med kärlek buren på din rosen-char Och gif mig åter ungdoms oskuldsdar!

O, hulda vän, blif åter den du var,

Så oskuldsfull, så himmelskt underbar!

Glöm bort beundrarenas falska tal

Och skänk ej mer det trogna hjertat qval!

Så var min dröm-bön. När jag vaknat se’n, Jag tänkte på min lilla nya vän:

O Gud, skall hon nu bli som andra fler, Då vill jag ingen flicka älska mer!t1

VAD

JAG SÖKER.

Svad jag söker, är så litet, Men så svårt att få ändå. Kanske skall jag ej det finna, Hur jag äfven söka må.

Makt och ära, rikedomar Tala icke till min håg;

Deras rätta värde redan Alltför mången gång jag såg.

Yster fröjd bland vänners skara, Drufvans purpurglans och must, Flickors smek och sångens tjuskraft Göra ej min rätta lust.Hvad jag söker, är sä litet, Men sÖ svårt att fä ändå:

Mot mitt hjerta vill jag känna Kärleksfullt ett annat slå.j^ASSlON.

I.

K gåta du är mig, flicka!

Skall aldrig jag dig förstå?

Du stundom så varmt bos blicka, Men 8traxt är du kall ändå.

Blott ögonblickligt en gnista Af ömhet ditt öga när,

Men innan den fram hinner brista, Du stelnad till marmor är.

O, finge jag lära känna Det mägtiga trolldomsord, Som läte en själ i denna PygmalionsHstod bli spörd!Jag ville, att du som q vinna Af känsla skulle bli varm; Jag ville se kinden brinna Och hjertat häfva din barm.

Jag ville, din blick skulle låga Och genom mitt öga gå Så djupt, att den finge förmåga Att se i mitt hjertas vrå.

II.

Henne vill jag nu mig närma;

Ack, men blyg jag knappast vågar, Och mitt hjertas hela värma På min kind i purpur lågar.

Tafatt står jag. qvar på samma Ställe än och ängsligt dröjer,

När jag några ord skall stamma, Och min blick till henne höjer.

Dock tillika en berusning Ljuf min hela själ betager, Och en omotståndlig tjusning Mig magnetiskt framåt drager.

Mot den eld, som i mig brinner, Söker jag. fdrgäfves strida,

Tills jag, häpen sjelf, mig finner Sittande vid hennes sida.Dock, förlägna än, vi tvänne Våga knappt hvarann betrakta, Tilis i ljuf förvirring henne Med min hand jag vidrör sakta.

Straxt den skygghet, som mig plågar, Flyr, besvuren på minuten,

Och den stretande jag vågar Hålla qvar, i famnen sluten.

Flicka, tåfångt är att spjernal Jag af trolldomsmagt är drifven: Se’n jag dig har vidrört, tärna, Är jag rent förhexad blifven.

III.

Vi kommo öfverens att gå Till skogs att se den välbekanta Utsigten, der en väldig å Sig störtar utför klippor branta.

Hvad gripande, hvad imposant Natur vid forsen man får skåda! Vi stodo högt på klippans kant Och sågo ned med bäfvan båda.

Dernere — hu! — en afgrund sjöd Af skum och vattenmassor vilda.

Ett dån i våra öron ljöd Likt det, som tusen åskor bilda.Och när vi ville tala då,

Vi måste våta läppar föra Till grannens kind Oeh hviska sä; Man eljest intet kunde höra.

Och för att icke gripna bli Af svindel och i djupet hamna Bland skum och klippor, måste vi Hvarandra oinkring lifvet famna.

Och att den vattenånga kall,

Som der steg upp, ej mer inandas, Vi läto hjertats värme all I kyssar ömsesidigt blandas. —

Demere vattenfallets vågor Framstormade med raseri, Dock skulle våra inre lågor Af dem ej kunnat släckta bli.

Snart hördes mer ej forssens bränning Och svallets djupa dystra sång —

Af hjertans slag, af pulsars spänning De öfverröstats på en gång.vinna, o q vinna! Kom lät mig glömma Allt hvad mig qväljer, då du på mig ser, Hvila lik seglarn i hamnen och drömma Himmelska drömmar, ty himmelen ler,

Tro mig, ur djupet af ögonen dina — Aldrig den källan af ljus får törsina!

Flyktigt allena jag törs dig betrakta, Annars helt visst jag förlorader är.

Dock huru gerna jag länge och sakta Hviskade till dig, att mig du är kär Mer än för konungar konungatronen,

Allt för den hållningen, blicken och tonen.A la bonne henre! Må riskabelt det vara, Skåda dig måste mitt öga ändå,

Höra dig måste jag, fråga dig, svara Enkelt och öppet, så godt det kan gä. Hjertat likväl jag ej vågar att blotta, Känslorna mina dn kunde bespotta.

Nej, den är fåvitsk den fruktan jag hyser; Offret, jag bjuder dig, ej du försmår. Ögonens låga, som värmer och lyser, Vittnar tillfyllest, hur väl du förstår Ynglingens hjerta, som, skapadt att svärma, Drifs till de ädla och sköna sig närma.

O, att en Gud till en evighet gjorde Alla de stunder, då du är mig när! Himmelska makter ej längre jag sporde; Hädan de drage, ty du är ju här, Trösterska sköna, när hjertat bedröfvas! Menniska, qvinna, — hvad mer kan behöfvaa?AN DU DET, FÖR DET DU BORDE?

Hvi ännu om kärlek drömma, Hvi för hennes skull dig möda? Bättre då att tro de döda Mer än qvinnors blickar ömma.

Lär med tålamod försaka,

Hoppas ej, der hopp ej finnes,

För dig allt, blott allt till minnes: Aldrig blifver hon din maka!

Derfdr ur din håg låt fara Hvaije bild, som förr dig tjusat, Eros' andedrägt, som krusat Hjertats lugn, det spegelklara!Sök förgäta dunkla glöden Under mörka ögonhåren! Vintersol det var, ej våren;

Lif ej bjöds dig der, men döden.

Så jag qvad. Men hjertat sporde: Kan du då så lätt besluta Enda hoppet ditt förskjuta,

Kan du det, för det du borde?iLck, hade du sett hennes ögon blå, När på mig hon såg,

I min famn hon låg,

Och känt hennes hjertslag täta, Du skulle väl aldrig säga då,

Att hon kunde ändra så lätt sin hog, Att hon kunde mig förgäta. —

1 hafven mig en gång älskat så, Ljufva ögon blå,

Ljufva ögon blå!

I kunnen mig aldrig förgäta.

Och skulle hon sjelf mig säga så:

Jag en annan har,

Som mitt sinne drar,

Som jag vill i mitt hjerta gömma;

Jag ville se in i de ögon blå

Och se, hvad hon sagt, om det sanning var,Att hon kunde mig så förglömma. — I hafven mig en gång älskat så,

Ljufva ögon blå,

Ljufva ögon blå!

I kunnen mig aldrig förglömma.

Men vore det sannt att hon glömt mig då — Det är längese’n Bom jag såg min vän,

Och hvem vet hvad som händt under tiden? Men finge jag se hennes Ögon blå,

Då blefve nog allting godt igen,

Då vore all sorg förliden. —

I hafven mig en gång älskat så,

Ljufva ögon blå,

Ljufva ögon blå!

I glömmen mig aldrig i tiden«

I, milda små ögon, 1 lysten så Bom en sbjema blid Uti midnattstid.

Jag kan eder aldfrig. förglömma.

Och slocknar sljernan;, när dag kommer på, Bå tändes hon åter i qvällens frid,

När hjertat vill älska och drömma:

Bå skolen I tändas en gång också,

Ljufva ögon blå*

Ljufva ögon »Må!

Jag kan eder aldrig förglömma.CH MÄStfe^VI BÄtiX Sklt-jXs.

Och

måste vi båda skiljas åt,

Om Gud har så befallt,

Och lemna hvarandra för alltid, Så låt det ej ske så kallt!

Vi skildes ju förr med tårar Och kysste hvarann ibland. Så låt mig åtminstone trycka Till afsked din hvita hand!

Vi hafva ju älskat hvarandra Så ömt i de forna dar.

Så låt oss som vänner skiljas, Fast kärleken slocknat har!Och må vi minnas hvarandra Och minnas kärleken vår,

Som man minns en dröm om lycka Förutan en suck, en tår!

Ja, må vi minnas hvarandra,

Som man minns en vän i graf, Den man aldrig i hela lifvet En skymt utaf smärta gaf!J^arväl!

Pi

kullens topp, der sol går opp, Står mången fager rosenknopp;

Der bor en flicka mig så kär — En liten ros hon också är.

Hon var min brud i forna dar,

Då än ett litet barn hon var,

Så ljuf och skön .... Gud signe dig!.. Så mild och god, så god mot mig.

Haf tack för hvad du då mig var, För hvad du sedan varit har,

För hvad du aldrig mer kan bli! —-Farväl! — Så är mm dröm förbi.I dag en främling kommer hit,

Till honom har hon satt sin lit,

I dag sin hand hon honom ger. — Farväl! — Jag ser dig aldrig mer.

Farväl! — Du kan med trygghet gå: Jag vårdar dina blommor små Och grafven, der de dina bo; —

Det blir mitt värf tilis jag får ro.

Så vare Gud med dig och den, Du tagit till ditt hjertas vän, Och mig han gifve sist en graf Bland rosorna, som du höll af!Och ville du nu som jag nu vill,

Så vore vi jemt hos hvarandra.

Då blef du hos mig så trogen och still Och brydde dig ej om andra.

Då byggde vi upp oss ett litet bo Och bodde derinne i kärlek och tro; Så skulle din stormande själ få ro, Så glömde du af att vandra.

Men, ack, du är som den irrande sky;

En vind honom bort månde drifva.

I dag är det jag, i morgon en ny;

Så skall du mig öfvergifva.

Du är som en fjäril en flyktig gäst,

Och jag är en blomma, vid marken tast: Jag kan icke följa, det ville jag bäst, Och du, du kan icke blifva.Så far då i frid, min kärlek skön!

Din skuld jag så lätt förlåter.

Men höll du mig kär, o, så hör min bön: Kom åter en gång, o, kom åtcr!

Kom åter, när tröst din själ begär,

Kär nöden dig trycker, när döden är när! Du är och du blifver mig alltid kär:

Kom åter en gång, o kom åter!jDcH EGDE JAG JORDENS SKATTER.

Ocli egde jag jorden« skatter Och lydde all vcrldcn mig,

Ej gaf jag dig blixtrande smycken Och sådde med rosor din stig.

Nej, ljufvaste flicka, då ville Jag gå ifrån rike och land ()ch timra mig sjelf en hydda Långt bort på en öde strand.

Der ville jag bjuda dig gästa Att dela mitt knappa bröd, Der ville jag troget dig älska Allt in i den bleka död.Ty foga vår kärlek trifves I praktens fäfängliga skrud, Men blommar skönt i det tysta Allen’ med sig sjelf qch Gud.Visa.

Jag vet en flicka, som i mantal står, — Hej hopp, hvad hon ä’ vacker! — Med ögon strålande som sol om vår, — Hej hopp, hvad hon ä’ vacker! — Med kinder röda, som rosor röda,

Och läppar röda, som körsbär röda. Och hon ä1 min,

Ja, hon ä’ min.

Hej, lustigt ä’ det att lefva!

Hon sa’ mig ”ja”, när som isen smalt — Hej hopp! — till glada bäckar.

Ett ”vill du Anna?” — och bra blef allt — Hej hopp! — bland muntra bäckar. Och mina blefvo de kinder röda,

Och mina blefvo de läppar röda,

Och hon blef min,

Ja, hon blef min.

Hej, lustigt ä' det att lefva!Visst är jag fattig, har knappt ett strå, — Hej hopp! — men friska armar.

Med Guds hjelp ska' det nog gå ändå — Hej hopp! — med raska armar.

Och bröllop blir det för kinder röda, Och bröllop blir det för läppar röda, Och hon blir min,

»Så rigtigt min.

Hej, lustigt ä' det att lefva!JJu Ulla fogel i rymden blå,

Som sväfvar hän på de vingar små, O, kunde jag ila långt bort som du, Nog vet jag hvart färden ginge nu Genom rymden.

Den gick till ett litet, vänligt tjäll, Der fönstret står öppet i månljus qväll. Der sitter en flicka med sorgsen blick. Till henne min luftiga färd då gick Genom rymden.

Jag ville blott se hennes ögon blå, Den ljufva mun och de lockar små Och lyssna så stilla till hennes sång Ocli höra de vänliga toners gång Genom rymden.Och sträckte hon ut sin hvita hand Och fångade fogeln från fjerran land Och kysste den lilles liufvud förnöjd, Då kunde jag vända åter med fröjd Genom rymden.Du är vacker!" Var det så han sade?

Ja, hans tal mig ej ur minnet gick,

Och att han en verklig mening hade:

"Du är vacker!" såg jag på hans blick. Se'n till spegeln smög jag mig åstad ut; Men der fann jag blott att jag såg glad ut

Jag är vacker! 0, hvad aftonfärgen På hvar ros är mera ren och späd! Ljusare är strimman öfver bergen! Friskare är skogens stolta träd! Foglarne från sina små baracker Qvittra om hvarann att jag är vacker!Hvilken tack är värdig nog — jag tänker — Att jag den till lön åt honom ger?

Med den sol, som sig till livila sänker,

Som en qväll min barndom nu går ner.

Nya morgonverldar ljusa, blida

Slår han upp för mig med portar vida.

Jag är vacker, men förstår än mindre Hur jag himlens skänk begagna må. Tusen känslor vexla i mitt inre.

Ett jag ser: jag bör till honom gå För att riktigt känna till mitt vapen Och af honom lära vetenskapen.Ililla Jenny jag såg med den dansande gång Och med strumpor så skinande hvita,

Hennes kinder i brand, hennes blickar på språng —f* Der var lif, ja, på det kan du lita.

Hannet) syster jagifiåg.,,;XUm; var Mek, ty hon led, Och for min skud, jag täMrte förvägen,

Då hon rodnade till i ett nu och såg ned;

Det var klart hon var skygg och förlägen.

Med dc stoltaste steg, deras moder jrø såg Triumferande följa do tv®*ne:

"Till dc tånunm, herre, vänd aldrig or. hå#! Hvarken Jepny ni får eller ,—r^henn#."f

TT SÖNDÄGSMINNE.

Svem månde non vara den flickan, ja, hveni,, Som tittade på mig på tusende sätt Och aldrig på kikandet tycktes

bli mätt?'1 Jag sporde mig sjelf, när ordentligen hem Med mor mih från kyrkan jag lugnt promeneråde — Fördoldt jag det höll, men mig frrågan generade.

Ty flickan besynnerligt burit sig åt.

Framför mig i koret hon satt, och likväl Att vända sitt hnfvud hen jemt tog sig skäl Och göra med ögonen skälmska försåt,

Men mig att det gällde/ är icke en diktning, Det syntes jn tydligt af ögonens riktning.I början jag nästan vardt ond, men helt snart Min vrede sig lade, och så slog det om,

Ju längre jag in i betraktelser kom;

Jag menar af henne, ty det var ju klart,

Att bort jag mig småningom vände från presten, Hvad alls icke var någon skada för resten.

Och dock var det skada, att nektar jag njöt Af purprade kinder ett döfvande rus,

Att all min moral blef till spillror och grus,

Då hon den med ljungande blickar besköt,

Att fånge jag gjordes af lockarne fagra. —

Hur väl, om jag blott sett på presten den magra!En tryckning af hans vanna hånd, Och så han borta var,

Långt bort på väg till fjerran land, Och jag är ensam qvar.

Jag ensam är och tänker på,

Hur lugnt vi skildes åt,

Hur lugnt och kallt och comme il faut, Hur utan någon gråt.

Och dock vi älskade hvarann Så innerligt, så ömt.

Och aldrig kan jag tro, att han Sin egen flicka glömt.Om mamma blott ej hade stått Och sett så noga på,

Jag hade nog ett famntag fått, Kanske en kyss också.?

ET SVARTA ÖGAT.

(Efter en fransk idé.)

»n

U mor, uti min själ jag räds.

Hvi följer städs mig detta öga,

Ej blott när qvällens mörker breds, Men ock i nöjets salar höga?

Han skrider lik en dimma Med långsamt, ståtligt skick, Och själens eld ses glimma I spökets svarta blick.

O mor, min vilseförda syn Blott honom ser på fästet dröja, När solen söker himlens bryn Och höljs af gyllne molnens slöja. Ja, ofta han mig skrämmer I spegeln med sin nick,

Och mot min kind sig klämmer Hans spöklikt svarta blick.O mor, jag mins och räds dervid, Att stundom med konturer stränga På gräset just vid midnattstid Jag sett hans skugga sig förlänga. Ibland vid slottets sista, Förfallna tom jag fick Med bäfvan se en gnista Ifrån hans svarta blick.” —

Men tänk, en dag att man fick se Vid rädda tärnans fotter ligga Den hemska skepnaden på knä Och sjelf om nåd med suckar tigga! Och hon, den rädda lilla,

Den qvälln till kyrkan gick Och svarte ”ja” helt stilla 'fröts spökets svarta blick.Bläa ögon, dutVotfgoii Sända sina skälmska blickar, Skjuta pilar i mitt lijerta, Skjuta det livar dag i brand.

Röda läppar, purpurläppar Le oeh b viska, le och skalkas, Väcka, gäcka all min trånad, Alla suckande begär.

Böljande barmar, svanebarmar Röja ljufva lijertans drömmar, Vagga som på sakta vågor Känslan mot en oviss hamn.Trollska ögon, lysen icke!'

Röda munnar, mysen icke!

Fagra sköten — skön är bojan, Men jag vill ej vara slaf.

Ack, jag ville iiy er alla, Svära hat emot er alla — Dock I (låren mig om dagen, Dåren mig i nattens dröm.Jlrös.

Jag leder mäktigt verldames tysta tåg, Jag tonen ger till sferernas jubelsång, Jag lyfter blommans blyga hufvud Upp utur mullen mot sol och klarhet.

I juninattens böljande, sälla ro

Min stämma talar sakta bland trädens sus.

Ur måneskimret8 mildhet ser jag Signande ned på naturens hvila.

Har du ej sett i rosiga qvällens glöd Min vinge vifta frid öfver jordens barn?

Förnam du icke stjemehvalfvets Hymn om förgängelsens brutna spira?Dock skåda klart min innersta ljufhets makt, När tvenne hjertan flamma odödligt upp: Der klinga toner, dofta blommor, Framblicka stjernor och purpras skyar.

SI, kärlek, kärlek skallar ur rymdens djup. Föryngring, vår som härold skall evigt gå Att profetera: herrligt forøer Frid uppå strid, uppå vinter sommar.

1 menskor, väpnen ögat med kraft och tro Och sen min bild i skapelsen speglad af!

Låt icke hatet, kölden, mörkret Skymma min skinande klarhets skepnad!Det var tor mänga Herran* är sedan. SnÖh läg som ett varmt, 'hvitt täcke öfver jorden, gVaiiama vaggade sina snöiga grenar tor en mild nordan, stjernorna blickade så friskt och trohjertadt ned. — Det var julafton.

Plötsligt framsväfvadc en bevingad skepnad Öfver skogen; i lianden bar hon lidandets och försoningens symbol.

”Min herrskare”, talade hon, ”prisadt vare hans namn! — har från sin himmel sändt mig ned till jorden; alla mcnniskor fröjdas och äro glada, och han vill äfven att I, stumma vittnen pä hans allmakt, skolen vara det. Menn iskorn a ge i afton gåfvor åt hvaran-dra. Han vill nu äfven gifva er hvad 1 önsken. Talen! — nu kunnen I det.” Och hon höjde korset öfver skogen.

”Du, gran, har du något att önska?”

Granen böjde ödmjukt sina grenar och svarade: ”Herren — hvars namn vare lofvadt! — har förlänat mig ständig friskhet och grönska, vinden får spela i mina lockar, och högre än andra får jag höja mitt hufvud mot Guds boning. Jag önskar intet mera.”Dc öfriga träden, bäckarne, mossan, alla tillfrågades; alla voro nöjda, ingen af dem ästundade något mera.

Då hördes till slut en djup suck från jorden, en suck af outsäglig smärta, en suck utan tårar, ett qval utan ord.

”Den, som önskar något, tale!” utropade cngcln och svingade korset. Då hördes klagande ord genom skogen: ”Granen får lyfta sin hjessa mot himmeln, bäcken får lifva och svalka naturen, vinden får brusa mägtiga hymner till skaparens lof, allt får prisa Gud och glädja menuiskorna; men vi, stackars klippor och stenar, — livad kunna vi?”

”Hvad önsken I?” frågade cngeln.

”Se”, ljöd det åter, ”allt är glädje denna natt, vandraren fröjdas åt den knarrande snön, nickar vänligt åt den vördnadsvärda granen, skämtar med den yra vinden, allt är i glädje och ger glädje; men i intet af detta fä de stackars klipporna och stenarna deltaga. Äffen vi;, vilja,prisa jGud, stämma menni-skonia till andakt och lpf; :äfven vi vilja allt framgent kunna uttrycka, vår längtan efter dfit högsta. Gif oss det, du Guds sändebud!”

”Ske eder efter er vilja!” sade engeln,-------

Stjernorna började matbis, ocli vandrarn såg knappast stigen — men se, der i fjerran glimrade ljus, visande vägen, och inånga gingo derefter. Allt närmare och närmare korrt det, och siiåit skönjdes i den stilla julmorgonen det längtånsfulla, ^ning^väckande — götiska templet.Do, sutto små syskon öm qvällen Och sågo mot himmelen opp , Hur alla de klara stjerner Begynte sitt stilla lopp.

”Och ser du de klara små stjernor, Som högt under himmelen stå? De äro Guds barn väl alla Och derför de glänsa så.

Och ser du de stjernor båda, Som stå öfver skogen der? De älska säkert hvarandra,

De stå hvarann så när.Den ena är du, min broder,

Som lyser så vänligt och gladt; Den andra din sjuka syster,

Så liten hon är och matt.

Den eua är du, den andra Det är din syster kär. —

Och skiljas vi åt härnere,

Så bo vi tillsammans der.”.,.

De sutto den hela natten Med armarna om hvarann, Och stilla som stjernorna slockna Den sjukas lif Tförsvann.Xliten tös jag vet gullliårig, Blyg och barnslig, tioårig. Vacker är hon visst den lilla; Man mig sagt, att hon är skön. Jag mig tror en engel skåda, Ser jag hennes händer båda Oskuldsfullt, i andakt stilla Knäppas till en aftonbön.

Skälmen ler, der fram hon dansar, Bakom hennes ögonfransar.

Djerft den lena locken smeker Hennes lilla, mjuka kind.

Skönt, melodiskt skrattet klingar, Der hon sig i dansen svingar Eller springer yr och leker,

Yster som en sommarvind.Kär det henne än behagar,

Hon mitt svårmod lätt förjagar; Större än dess makt är hennes, Kär hon älskligt mot mig ler. Hennes blåa ögon klara Synas mig två himlar vara.

I min själ så godt det kännes , Kär med dem på mig hon ser.

Just i dag igen det hände,

Att jag mig så sorgsen kände; Men då bad hon mig, den lilla, Att ej vara ledsen mer,

Oöh min kind hon lätt berörde, Kring min hals sin arm hon förde Ack, att neka vore illa Hvad en liten engel ber!

Kyss en dikt jag tänkte skrifva, Den elegisk skulle blifva;

Mot min stol så tyst och stilla Stod hön lutad, då jäg skréf.

I mitt knä hon smög sig sakta För ätt mitt poem betrakta. — Hon har vållat det, den lilla, Att det blott en visa blef.JLyst, döden han klappar! Jag hör, jag är färdig Att följa det kära, det väntade bud.

Du härjade hydda, nu döden begär dig;

Jag lemnar dig gerna, jag går till min Gud.

Tillsammans vi lidit, tillsammans vi njutit ,. Så mången en .sprglig ooh salig min^t.

Nu har både sorgen oph glädjqn förflutit. Farväl, kära vännen! Vår vandring äi* slut#

Dock vore det ljuft att i afskedets timma Se vårsolen le öfver land, öfver sjö Och foglarnes jublande röster förnimma; Nog vore det ljuft att i våren få dö!Kog vore det ljuft att åt mildare vindar Den sista, den döende

sucken förtro,

Kär björkarna knoppas och aspar och lindar, Kär sipporna börja i lundema gro,

Kär snöbäcken hastar från höjderna neder Och stänker sitt skum öfver mossan på lek, Kär rosen har klädt sig i finaste kläder Och rodnar så ljufligt vid vindarnes smek,

Kär allting har vaknat ur dvalan och döden Och sjunger att lifvet evinnerligt är! —

Ack, ljuflig är grafven, när blommor beströ den, Kär evighetsblommor vid randen hon bär!

O, låt mig då bida, tills svalorna komma, — Kanhända de redan ha börjat sin färd —

O, låt mig få bida tills sipporna blomma!

O död, kom då gema och bemta din gärd!

Det vore så \juft att i afskedets timma Se vårsolen le öfver land, öfver sjö Och foglames jublande röster förnimma; Det vore så saligt i vårén ätt dö!

Men skulle jag aldrig i lifvet få skåda Den älskade våren nwrrsttdaa för nig, Du allvise fader, din vilja, må råd*;

Jag finner väl våren deroppe hos dig.j^YAD SÖRJER DU ÖFYER?

Svad sörjer du öfver och är så blek, Min hvita, sorgfulla dufva?

Söijer du öfver, att vännen dig svek Och flydde så trolös från lek och smek Och lemnade makan den ljufva?

Ack, mången älskat mer än du Och suckar öfvergifven nu Att ensam på sorgerna rofva»

Hvad sörjer du öfver, min lilja skär, Och lutar din krona mot marken? Söijer du öfver, att vintern är när,

Som alla små blommor och gräs förtär Och härjar träden till barken?

Ack, mången var mer skön än du Och hvilär bniten stängel nu Mot vissnade systrar i paffkerh;Hvad sörjer du öfver, mitt väna vif, Och knotar mot eviga lagar?

Sörjer du öfver ditt unga lif Och jordens sorger och strid och kif Och öfver dess fröjdtomma dagar? Ack, mången var mer ung än du Och är af sorg i grafven nu — Hvad sörjer du öfver och klagar?jSTING1.

ting häftigt, mitt hjerta, o sting, o sting Långt mer, än du gör!

Det gör ingenting,

Att mitt lif du förstör.

Må andra beklaga den ynglings död, Som dog, fÖrr'n han hann Att förtjena sitt bröd Som en ärlig man.

Men du, o mitt hjerta, o sting, o sting Långt mer, än du gör!

Det gör ingenting,

Att mitt lif du förstör.Hör, ktockernaringa till 'feabbatofridl, Frid öfwr ea ynglings graf,

Som stumrade.in ifrån lifrøta strid, Fråu ,ørM pil i tidens haf!

De farit hans leende barnair,

Han fostrats, af kärlek närd,

Och ynglingens hjerta af längtan sl&r; För liten blir hemmets verid.

Di lade han at frin sin barndoms strand Svagt skymtade hoppets o.

Han hamnade här och sin julle band Och kom i vår krets att dö.Hans lif var en puppas, som, scdd af la, Till mål för sin lefnads lopp Har endast att dö, — men i döden nå Uppståndelsens sälla hopp.

Han kände, hur döden vid hjertat låg5 I glädje och vänskap då Han svepte sig in och mot himlen såg, Beredd att

ur banden gå.

De brusto; han for i förklarad skrud, For strider och qval förbi,

Och lifvets försvinnande, brutna ljud Nu smulto i harmoni.

Hör, klockorna ringa till sabbatsfrid!

Det hviskar ur grafvens famn,

Att liten är jorden och kort debe strfd. Blott stort deli Oähdliges namn.ULGRANEN PA SOPBACKEN.

iJlott för några; veckor sedan Var dn baroafestens glans,

Ocli kring dig med skratt och: löje Kretsade den muntra dans.

Dc, som då invid dill grönska Kände varmt sitt hjerta slå, Skänka dig ej blick, ej tanke, Kär de nu förbi dig gå, *...

Ack, din broder iståri i skogen, Doftar Ännu friskt och skönt, — Fick ej ytfvnfc äf sin fägring,

Blef med otack ej' belönt.JAakiaI

Masetto, tag din Åta ,

Så ro Ti bogge tfå,

Att1 upp urkölens fåra Må Dtiga bubblOrfiTnå!

Men tyst, tag af dig hatten Nu hvinka land och vatten: Av# M*ri*!

Emellan skyar glesa Till hvila solen går.

Från kyrkans tora i Strena Den hcdga timmen ; slår.

Der lundar udden kransa, Det svarar från Pallanza: Ave Maria lOch dofva klockljud sväfva Bort öfver klara sjön,

Och väna öar bäfva Uti sin mantel grön,

När alla klockor ringa Och alla stränder klinga:

A ve Maria!

Inunder trädens grenar Vallflickan böjer knä,

Och mellan strandens stenar Styr fiskarn in i lä;

Och barnens läppar friska På stugans tröskel hviska: Ave Maria!

Nu stämmas själ och sinne Till Mdfull harmoni,

Det ljuder mildt derinne En stilla mélödi;

Och vill dertill du akta, Det tonar sakta, sakta: Ave, Marial{Salt arellan.

I* öfver Ghetto Månen går upp i Vet jag, Mraettø För mig till dans.

Till mahdioliher Slår tamburinen bas«; Eldiga viner Fylla vårt glas.

Dörrarna smälla; Folket sig samlar hit. Vår saltarella Hörs nog en bit.Undan med stolar! Lemna för dansen ring! Brokiga kjolar Fladdra omkring.

Lefve de frial Lustigt skall dansen gå. Vår Osteria Bäst är ändå.Röd är min lilla flickas kind, Rödt hennes läppar glöda.

Hvi undren I, jag älskar d& Min kära färg, den röda?

Och är ej morgonrodna'n röd, Som ses i öster blöda?

Hvi undren I, jag älskar då Min varma färg, den röda?

För frihetsfanans röda duk Mitt röda blod må flöda!

Hvi undren I, jag älskar så Min egen färg, den röda?Do stoiker trompne, gör ej dig besvär!

Hvi skall du för lättsinne ständigt mig banna? Jag älskar det sköna, det goda, det sanna * . . Så säg, hvad du mera utaf mig begär!

Jag älskar det sköna. — Min flicka är skön. Dess läppar de svälla så tjusande röda,

Dess ögon de blixtra, dess kinder de glöda, Och barmen är hvit som den nyfallna snön.

Jag älskar det goda. — Champagnen är god. I glaset han skummande dansar och brusar; Snart utför min strupe i strömmar han rusar Och ilar som gnistrande eld i mitt blod.Jag älskar det sanna. — Min njntning är sann. När kyssar och vin jag far ömsevis dricka,

Då tycker jag, att hos mitt glas och min flicka I evighet dröja och njuta jag kan.Förtröstan.

(Tag står så geraa på grönan strand Och ser ut åt det ändlösa blå;

Men när böljorna rasande slå mot land, Mitt hjerta det bäfvar då.

Jag ser med oro det falska haf,

Som bäddat så mången en tidig graf Och aldrig blir lugnt ändå.

Men kommer jag ut på det vida bat Och stormen han rasar än mer, Omkring mig öppnar sig graf på graf Och hotar att störta mig ner;

Då, fast jag hotas med säker död, Jag har ej en tanke på sorg och nöd, Den öppna grafven ej ser.

sJag ser ej böljornas vilda lek, Der de fjerran mot skären slå, Jag hör ej stormen i tall och ek, Som på klippan svigtande stå,

Jag lugn mitt öde till möte går, Ty min förtröstan till Herren står Hur skulle jag frukta mig då?År kärnfriskt timmer stugan bygg, Af bjelkar hårda;

Men blomstren kring dess fasta grund Med kärlek vårda.

Sträck båtens köl och bygg hans bog Af härdadt eke;

På mastens topp för himlens fläkt Din vimpel leke.

God båge böjs af fjedradt stål,

Åt min förmenan;

Men om du ständigt bär den spänd, Så slaknar senan.Med allvar öfver hopens flfird Din blick sig höje;

Dock sväfve ofta kring din mun Ett hannlöst löje.Ack,

l, nog Sr stndentlifvet ganska bra, Rätt bra, åh ja;

Men bättre kan lifvet dock vara.

Man sitter så ensam på kammarn ibland Med bok i hand Och tankar, som vida fara.

Med tankar, som söka på välkänd färd Min hembygds verld,

Der först vi mötte hvarandra;

Med tankar, som ila till framtids land, Der hand i hand Med henne jag ser mig vandra.Men ännu sitter jag ensam här,

Och fjerran Sr

Den stund, dä hon min kan blifva. Och digra luntor mig sällskap ge — Ack, visste de,

Hur föga fröjd de mig gifva!Jill eh sAnqerska.

Jag vet en trakt i höstens gråa färg Med dunkla skogar, sluttningar och berg Och vattnad af den kalla strömmen;

I mager jordmån dock en blomma gror, Och äfven der ett menskohjerta bor Med sorgen, tystnaden och drömmen.

Men se, den gyllne fogel på sin färd Från nordens natt till söderns ljusa verld Och lärd det språk, som eden talar,

Der slog sig ner att hvila sig en gång Och sjöng helt gladt sin underbara sång — Och det blef ljust i Saimis dalar.Men fogeln, van vid 6eger blott och fröjd Och för det l&nga harposlag ej böjd,

Som endast sorgsna bröst hugs valar,

Snart med en jnbelhymn, s& glad men kort, Sin lätta vinge höjde och for bort —

Och det blef mörkt i Saimis dalar.Po'M'lNQSPfcLET.

JJer satt (SU >gång i ilitl &in dystra» beil En from. dominikaner, triJtf i vkl ^ldén; Sin messebok hafritagbitid hi frod gärdfen Och vred sittrifcdbøfM4 donseha qvälli

Slikt raåb&nti: htøéni;minfc ii-klostre* burity Af elfenben, en kidt foeifcmd; fcJenod;» *ii Och ej af rumlkiddiloT- det'jbestodij;; * iv.u Nej, konstnäm hvarøeibife ilfyrkaiitskurit

Men fast hän vred »det knag af gnmmal vana^ Ej fromm^;>Uöded!bpddéiiflhanä hftg$f Upp^l hanB .tinitnprikvtdin .måAiättdet kågj Han tycktfes * »ängsligt emot /donfcH' i spand; iDock den han väntade blef länge borta,

Ty sällan inom pater Anselms dörr

Kom brodern källarmästarn, han som förr

Med muntert glam förstått en stund förkorta.

Ack, samtalsämnen tröto, det var saken; Han var så trött uppå exegetik,

Och en legend, o^ än så lärorik,1 Höll aldrig denneJ sällskapsbroder vaken.

Man måste söka locka honom hit Med något tidsfördrif, som nöje skänkte. Den gamle munken grubblade och tänkte Och vred sitt radband med fördubblad flit.

Då brast deti sköna bandet, ilängeuqött Af fromma: händer* /Pfatet Ansehnryete. De hvitaiiftngotoa i ddaklöti tyste;r / > Liksom ettl i Sqöfall, öfrér gdlfrati »strödt.

Med möda^daaslarbån den spmdds Skatten; Och sitter sedan kfingeutah brd n Och ordnar bitarna hppå1 < sitt bbrd 1 underligai rader héla nattog <

Men se, hvad tager bah sig före nu? Hvartenda stycké haaibelt prydHgt b(5|jer : Med streck >oéh, pflnktev. Hvilke tankar döljer Den skriften.?} Pater Anselm, svara dulDen gamle munken småler, helt förnöjd, Och vid sitt brustna radband länge famlar, Tills under hufvudgärden han det samlar Att hemligheten ej må varda röjd.

Men nästa natt sin dunkla skrift han tydde För brodern källarmästarn. Denna gång Blef tiden ej de framme mänpen tång;

De höllo samman intill morgon grydde.

Se’n dess ej pater Anselm ensam satt; Han spelte domino den långa qvällen.

Och när han dog ifrån den dystra cellen, At efterveriden skänkte han sin skatt.VID EN NATIONSBAL.

IV, vet ej, mina damer, ni,

Hvad en nationsbal myror sätter 1 hufvu’t på en hel nation Och allramest på direktion,

Som grubblat både dar och nätter, För att vår Må fest må bli — Om eder tjuskraft står oss bi — Den muntraste ibland balletter.

Det är så der en fjorton dar,

Se'n ryktet började sig sprida,

Att något slikt på färde var.

Kär teckningslistan se'ii blef klar, Man började till verket skrida.

Det valdes då en komité,

Som efter mycket bråk och knogande Har ställt oss alla, som ni se,Med frafck öcb handskar oeh plnce-ttez Helt fritt 'titt< damernas; förfogandet

Se, fracken det Hr mrett plagg, Till hvilket mången hyser Agg Och inte utan skäl just hellér.

När den habiten mftn dråv på-Och klär kig svart från topp till tå, Vet ni hvad oftast då det gälleT? Jo, till professorn skall man gå För att af hönöm bli tenterad,

Och det är krångligt nog ändå,

Ty man1 kan lätt bli konsternerad. Men denna gången, ack; lmrgcttia Ur garderoben togs vår frack,

Då till examen vi oss ärna I frökeri Terpmchotes fack!

Professor är hvar liten tärna,

Som nog förbrylla kan vår hjerna; Men sådant stör ej valsens takt.

Om tankarna bli mindre rediga, Hveni ger väl uppå sådant akt,

När blott poikettens' stcg H* lediga Och lancierens tmrer sédiga 1 Och man hat foten i sin makt?

Ja, mina damer, derför må Ni på bUtygen icke spåra!

Ett leende behöfves båra;

Det för am laudø räknas då.

En blick af er ^ ett kungariké 1— Och gåfves den ock blott i smyg, Den gäller för ett grannt betyg,

Ett laudatur utan like.Och kottiljöngen sifet: mot slutet,

Den är som ett alags promotion;;

Då får man sin dekoration,

Om man har stiäfvat oförtrutet.

De långa skymma bort de smärre, Som söka böja sig på tå, ! Ty cdra. steg de ioljas då Med lystern blick af hvaije herre; Han; väntar nog ,sin trohets lön,. Fast han den Jåtsar ej väfderd i Och blygsamhet vill affektera,

Som endast tillhör edert kön..... Ja, tro nu e}, jag Mgår med båfven Men de små gracer, dem I gåfve», De glömmas ej så snart minsanh. Och ofta nog i qvälleus timma Jag sett kamratens ögon glimma, När han har visat mig det byte» Som han i fjol af eder vana.

Ty en nationsbal, vet ni hvad,

Den fyller upp ett eget blad Uti studentlifvets historia.

En hel termin, ja, äfven två,

Dess ljusa bilder för oss stå,

Helt skimrande i minnets gloria... Och när ett par af oss ibland Helt hastigt skiljas från de andra Och arm i arm

förtroligt vandra Dit ner &t Fyris dunkla strand, ~-Månn' vinternattens vackra s^jernor; Förstå hvad talet rör sig om?

Det är om er, I unga tärnor,

Ja, det är er vi tala om.^ rr A 1-v yS i*-« '-rt tt* Y f -1—V ^ rV * v t' '

I.

.M

^tRTUR SKRIFYER TILL ^RANSISKA.

Jag har rötit det skj&nåste på i jord:

Har belnndrafrieft -^ .Men aeky beuhdrä, Det ju.isfcer af hundra sinom .htmdraJ KärisUn tior äi> mina. inatta oftL

Hvilket snille blef ej eder gifvet,

At er skönhet som en i lämplig gärd!

Ni har ryckt mitt väsen bort från lifvet Ut till drömmens obestämda verld.

Plötsligt;'här > jag gjort med bundna1 händer Ned i känslans rocean ett ifall;.

Hit och diift mig> jagar böljans svall w Och musik gär uti från alla stränder.Skalden har en herrlig bild; men, fri, Kysser han 8in dröm som blott en saga. Arme, jag har sett en fantasi,

Som jag måste till mitt hjerta draga.

Tro ni mig, min tanke kämpat har — Fåfängt nu dess jemna steg jag spåre, Ty i blindhet mot en glans den far, Som förtrollad eller som en dåre.

Följande med er på snilleströmmen Först vid eder bann den sofva vill. —

Hör ni himlen, hör ni jorden till, Verkligheten — säg mig — eller drömmen ?"....

Så han svärmade ihepi ett biiöfy i—M. " Visste :Jurappaét om dhan lemnat äfdeO * Som kiring ,tdrg och bröan hiiuct.Wef. i Visste hon måhända hvem 6om gåf döt?

lli

j^RAMS^KÅ SKÄLVER1 TIl£"^rVur!

TVdnrie timmar' nej; > hon: yaaklfet^iögul' 1 Hon vill icke,.iinennpå; io&' -d i * "Gif mig brfefvct återl" Mön hon öpringeivAi-tur läser allt ooh rodnar så,

Som om nu hans franrtids öden stunda.

Öfver axeln lutade, ti må

Läsa jemte honomock begrunda./

"Nu jag måste vata riktigt* tapper; • r-Hur jag. kämpat* ack, du ieke vet För att; ftkrifva. dettai > rosenpäpper Och försegla hjettais hemlighet.

Kasta ej |>å mig den fdrstafc tenen 1 Mångabahd* blefvo: lifvets lottér $

Jag är van att tala fritt från scenen; Misskänn sinnet ej hos konstens dotter.

Hon i hjertats gömslen forska Tågar, Mäta itøupet af sin känslas sjö;

Men dervid en rodnad stitta lågar —> Jag är dock så ren som alpens snö.

Och för dig min själ skall öppnad bli« Intet ljufvare oss Gnd beskär Än en vän, som eger sympati.

Du förstår mig, är du sjelf konstnär..

Mor och hem?; Förgäfves frågor göras. Ekot dock en vaggsång till mig för Sakta :Bom den. fruktade atfi höfras;

Och jag gråter blott, nän tjog'deii < hör.Sedan minns jag ett dag* hospital, Der man turvia hundra matade;

Och om Gud man förde ett1 slags* tal, Som jag fruktade och hatade.

Denna plate —« jagmmn&dess portars gaissél. Till ett fängelse. mitt .hem ifcap gör. *

”Var förståndig!” och- man vred ett igisad. Barnet led, men Visste ej h varför.

Och min fjäUhuar inenka 'fiågafej.' Frågade båd’johloch rymd ocfchaf — ' Menskørna i hopår tågade*;'

Lika stum var veriden som en graf.

Men deruto kinkade naturen,

Vidt som himlen iSg^déssi vindarethus, Barmens vågor ville spränga murenr^-Framåt! Jag behöfde luft och ljus.

Och jag rymde* Fik att ej i förtryckas Valde jag en framtid utan foroty Och den späda sprang mot lifVet» storm För att segna eller förolyckas.

Genast det förflutna glömt jag hader Uti Guds natoar, ty jag var fri;

Sprang bland'liljorna, som vänligt sade:-Äfven dU är drottning liksom vi.Ack, men föda bar ej dötta ffttt; Tåren stelnade af ktikl på kifcdäft. Och på kulien ett zigeriarttUt i Tronade med' vjmplarnfcför Tinden*

Och jag tiggde steppens ättelägg Om ett lif, dm några dagar ljusa;

Men lindamarkungen i--.sitt skägg

Log blott; ”Skratta^- och du Skall förtjusa/:’!

Och vid tyfctakenr kringidet skummat filltbt^ Paljetterad, blef jag eUVan: lik «• i Och tog packets hyllning framför tältet Det var skönt: Det var oekså puMik. <

Snart mitt mål blef mer och mer förmätet} Drottningen såg ut kring verkteas koeta« ^ Trampande nedom mig hvardagsatttet* Dansade jag upp på konatenä spets«»

Nu jag lefver ögonblickets stunder,

Ty jag inga jemna minnen har.

Som ‘på.måfå leker jag och far,

Och ett gränslöst,svalg är derinunden,

Tror du att triumf och tycka.följas* Då du ser mig hvarje afton ny ! Med applåder, blomster öfrerhö\ja&, Eller dansa fram som* i en .sky?Ack, visst joblarjdg råt massans skri;

Men den allt b&iiföraftde gudinnan, i

Just då hon försjunka tyck» deri,

Känner dock ten tomhet <tøup Uos qvinnaiv

Fåfängt är min lysande teater Rik på ära, skönhet, makt och gull. O, den hyllar blott hjeltinnanfe datér; Intet hjerta klappar för min skull*

ytU ihon ser en tnäkt, bdstämrianjAa " Huru högt hon! lyftat kowstnäta vingen; Meneden < är så stolt; och frätofiban(ler > Sökerfeértqnvtn, hon Ærme* ringen.

SftJhonTik en fflyktig aiidfe' ilftry Strötf ut' kranéar öfyer tøthd "Och land;1 Men yid4 i«tet*.!trogét bröst-hon* lrVilari Ack, hoti är dock människa ibland! !”

Men i nattens stund\ den tysta, sena, Då hon häftigt- kastat masken af,

Och re’n smickrets dunster gått i qvaf; Då är allt s& tyst, och hon allena.

Ynglingsskiirans serenad hon hör Ljuft förklinga och ej börjås åter; Månbelysta gatans* jubel*dör —

Hvad gör nattens drottning’då? Hon gråter.Vekligt uti rosiga; alkover Andas måögonmö .med stilla dfag. Ljufvja drönimar! —a AR naturen sofver; Utom tidond mvochhjortate slag.

Lycklig den,, spni utandjupets smärta Lefveiv.dör oeh sofver lika .fromt!

Men hur, skall det g&> med detta hjerta , Som så häftigt klappar, miin är tomt?

Gif mig känslolöshet» säkra gåfva!

Mig förskräcka framtids duhkla frågor .i. • • Väök ej detfca lejonen ,.soiri sofva!

Skona mig, o Gud, från kärleks lågor!

Men en gång jag 6pelar Orleans’ mö, Går i striden gudavigd och säU; Stolta tyéltar. för min klinga éö —

Då jag .blick , mot bliek sör Lumöl

Och- för qvinnans kärlek smälter samman Herawp nyss gudomliga natur.

Jag begrät mig sjelf i denna flammao, Och jag..spelade —. jag vet ej hur.

Det blef tyst, att ej miii känsla stördes Af emdägt, men flöt så varm och sldir. Då en susnmg tätt intill mig hördes, Och en itusig bakott nu ligger , der.Heta rosor, gyllne band jag såg der;

Ej en samling från den bleka höet;

Nej, en verid af kärleks brand ja låg der, Sändande sin värma mot mitt bröst

Tårfyldt öga rågade jag höja,

Tacksamt dallrade hvar hjertats sträng. -—*• Oifvarndbg ett smil att mig förhöja Med en pantomim: oui^trés btonf

Och han hvilade sig stolt och mäktig;

Full af Hf var hans förnäma gest,

Men hans bUek sken mörk och kall och präktig; Diatnantér i hant hvita Väst.

Och sin åodla étråffdom ödet sände; < Aldrig Orleans’ mö én tomhet bår Tnng som denna, aldrig så hon hände Att trån himktn hon föndrifven var.

Men bredvid —ej der en bild som sårar — Blek en yngling satt, så varm som jag.

I mitt spd^låg hvart håns anletsdrag,

Och hans öga det var fullt af tårar.

O, hvem var da, älsklige? Blott da Kom min störda själ p& nytt att brinna: Lifvet egdé ljus och sång ännu,

Straxt jag blef igen en konstnärinna.Till sin yngling Orleans* mö såg opp,

Och hon dämpade den bittra striden ,

Slet sin boja med gigantiskt hopp

Och till slut vann segern, tron och friden»

Sist hon bleknar bort mot dödens land, Än ,p& jprdea fast, från jorden skild, Håller s^tims fana i sin hand, Blickande tnot himlen — mot. hans bild.

Hästa afton ingen ro jag. hade:

Är han här? Han är ej här bestämdtl.. •. Och mitt öga till ridån jag lade:

O, der satt han] — Ja, han sgtt der jemt.

Men gedigen svälde konsnärsflamman, Förr ett, barn . af .stnndeiis^ ögonblick; Tusen hand med! lifviet knöto samman Min talang,; aom nu ett lyerta fick.

Ej triumfens retning mer jag kände, Helig blef mig konstens ädla stund;

Ej så många blommor man mig sände, Men jag gick till månget hjertas grund.

Och,mig Hfvet tycktes hviska: Var du Ej ett flarn, och du dig trodde skär?. Nu min hemlighet, den djupa, har du. Ser du huru innerlig jag är?Jag blef bildad inför detta öga,

Hvarifrån jag drack hans sympati,

Och mitt spel benämdes snart dot höga: Ack, det var blott han, som låg deri!

Ty om Krans gudamakt jag var

För eji verld, som om det lmnpna pladdrar,

Inför honom steg jag på min char —

Ögat blixtrar, sijernemanteln fladdrar;*

Skulle jag en ungmös själ förklara, Rodnaden af hennes rena blod; Kunde jag:naturligare vara,

Ty just då; jag .nifftr * honom stod?.

Tråddps bajaderens dans en gäng I en lund, som månens strålar släckte; Vid mitt sista 'flröraonthöijdå>språng Mina armar jag fjdot honom sträckte*

Att jag ingenting förfelade,

Det var hans förtjenst — jag vet ej hur. Jag blef allt, men blef ändå natur« — Och hur gerna se’n jåg'&peiadél

Var det tomhet, uridran, nKr jag tänkte Något än mer innerligt,

Längtade? .... Och se, en Gud m% skänkte Något öfversvinnerligt.Qvälleii kommer. Kring min egen skatt ' Af små4 dagen» milmen gör jag röndcm Nii god natt, o sköna vérldi, god natt!.... Och jag somnar— med eta loge1 i fonden.

Ack, di dagens ioro Hndftthar,

Det Hr ljuft att släppa själens tömmar; MeUansömnoch vaka sinnet far Nyckfullt under lHtt förgättia' dvttffiinaft

Hell: dig drömmen» iaftd' af hatfsläekt ljuft f Genomväfdt aftusen fina tr&dar,

Vä»enlÖsa bilder fram dnJ båriarj Vaggande som haifvetB Qerran* bras.

Men en bitd uppdyker fjemrarei1 Det Wt din;- dag Bggee^^vaf och lys». O, den sväfvar StämligfcnUrtnare*.. . Jag ej" rör1 mig. O, « jag* fiek eA kys»!

Som en andés« Mina matta leder Spritta till, hvar fiber i min kropp, Likasom ett tvång man mig bereder", Vaken och beatört jag blickar opp.

Intet! — Mina taflor sig förvilla;

Svagt som förr i taket lampan brann, Och på östernk Qerran moln helt stillar Natt och morgon hviska med hvaranmMolnen skingrades. Mon stilla låg jag; Tanken ljusnat, lugn oeh varm. och klar; Och mod ens med stum förundran såg jag Ku bestämdti hvilken sfer jag var.

Hvad förtjusningen dock hemlig är!

Mina känslor bort i rymder flyga:

För att kring ;en punkt sig åtcur smyga.-*-Nu är Amor hän!

Natt, som aofrer bort en verld af glädje, Dum och ddeig* du som intet lär,

Till hvars kopparhröst vi fåfängt vä^je; Ser du, hör da ej, att jag är kär?

Natt, som letar ut hvad skarpsynt dag Ej får veta; skuggor, som er svingen; 1 förtrogna med hvsrt.tøri&S1 ; Stumma^fittnent, aägqn det för ingen!

Känslorna förirras , men ätt leta Deras sammanhang är tomt besvär; Jag vill Intet spöija, intet veta;

Ett jag vpt blott: det att jag är kär. '

O, ett ljus. jag brinna ser så klart, Sprida ut af blomsterdoft en råga; Nu det sväller högre, underbart Till en ocean — min kärlekslåga.Följdattilsen eöglars jabélkor, Dagens spann, på < rosig himmel jågari Öfver mittföriutiia, breds ett flor*

Och nn komma för, mig andra/dagar«

Och ett aénat lif det ha* förbltfvit, Sedanjåg nuh gåtaa dtåm t»g> fatt. ~-Aht"föc«vagtj&g denna, stond beskrtfvit* Denna hhnmelslit underbara* natte».

För min hftrfek, som nn htifvit klar, Nästan rodnade min kind till slut. Spegehipade, jag såg vacker it ,

Ja, att jag oändligt vacker »aar*.

O, hnr stolt att ;varÉ akön och lätt Komma karlara btink att högre brinna! Ack, men tyckeir han på siamma sfttt? Tänk om1 hhn ej skön migsknlie finna!

Slöjor, bandrfjag här in så, äm så; Etfterömse stoakjag mig drqperar, 1 Skiftande min skönhet' jag Studerar Under drägter iröda, hvifca* klå.

Skall han denna ställning* tjcka öm?

På hans min jag viH hans amak begrunda.— Om han vore häri O älskling, koÉil. . •; Kanske så? Nu är jag annorlunda.Det är koii^t i ktwje 'Ueck afditigterij1 i Jag ärfikisöfy jag är dansös,; <1

Lugn som- vindens« stiltje^ .yir som fläkten^ Jag är j^ckfofl^ jag är graciite. •!

S& för s^géln slösar jajg tatinttid,

Att er veddmåfiUmhi fördel atärpmas? Och/fast spegelnbannasc ”vijl dit sk&ntnaéfV Kämpar jagj;påj;Bytt tnin ljhfveatridju; >U

Om jag egdersmllete stolta, gkns, Hjertata blyga slag om eni förhoppning, Qvinnans värde, flickans resenlaiøppiiing, Vore det ej-imiti, det/voye håns.

Mycket kärleken mi£ ätrt fdtstå. Kanske dock i fjértaxi >ftMmar rnfva» Stilla! Tankar konupai, tånkeir gå, Sorg«naimågon gåiig,umen alltid>ljnfva.

Ofta vid*.nt; .jag tappar ivägönvr

Jag vet knappast ajelf hyart. drömnéh bfir)

Blir försatt (obekaota lägÖBr :

Och jag tänké# uageAtr

~~Konstnärokronan riiveri dår i paiman, Stundens fröjder. äro flyktiga.J~~

~~Tomma Mt! Kog valdo vi .én annarøy > Mindre &ktt«a, tnera dychliga/. .uk/1~~Hvadr lr deifoatiljayidbr vi fråda <* Blott för ögonblicket, kallét qeh <ghnmt;. I V Mot :ett hem, der i hvårttihg vir «kåda _ J Mimiet åf-en* kyst»^ en*; omhetspant. .!

Se en maJni! O^tiur ädél Sä hofa Mot en dockas glittrknde1 behag!

Vtaoch bröd odh mor* i morgon här hon Sammå Ijdfuå drägt hon bär ri: dag.

SkåiB vttlflfefeaiLöiot mniiltaifatid -fela*, I Qvittraitde v [hemmets; blombtejbur P Nej,. lär! hendn» i IndUJfet Itån jag spela <

Just min Jdtyføfcsvimha ^ls natur. ;! ,(>

Som ett »dockskåp i fcå vårbomng {inrikt. »;< l Bifatetytbjommpr, lätt jag oriduar denif • i ;) Fläktat bart lavart diiimnkotn. • Memdet hviki* Allra iniertftL-*^ o^jagvetnogi hveint* j. U

Nej, det! går é$ian-att. vaftå /

Går ej ata, ty jag . ej ^IfåFriärjkk..;^; .111 Jag vill dapsanbofet

Gyllne.fjärilar sigiJätt bevinga;

Midt.i åöleni kkennatqreas data#? :,\m Vårens aUa sitfverklöckontingåi.i^- m» Du på kfaUeii synes med ta*! knatar->iDu ät mig vill ge den? iLättdn boekar Nej, jag tar ej mot den denna gftngl Jag kr genast hosi digt med ett språng:

Låt mig .ttgga den*på dina loekar! J

Du, blott du, för hvem jåg1 svärmat har! Många hägringår jag fladdra låter.*

Just så här! Men du är ständigt åter 0, hvad du är envisrskön och klår!

Ljufvare — detfcägs -^änsfaaldénB dikt Är den stund^då« hön, som blyghét hNjefj Stammar för sin älskling hjettats»biht,

Och för honom sedan: intet dtfyet

Då han lyssnar med förtjurta sinhen Till ett språk, hans käriék sjelf ejdrömt, Ock i hénnes ord hör edens minnen, Hvilkå han fÖrsummaioch förglömt

Vill dn sådant höra, kom ti|l mig! Till mitt lottas tåjup dn geraa tränge För att.se en ammad; bild af dign— Och vi skola hviska, språka länge.

Jag har öppet sagt dig* mina tycken. ^ >

Säg mig, tänker du på mig iblaiid?tW Jag har samlat1 mina blyga smycken'.-•u Och förtroligt lagt dem t din hancLIngen hemlighet mig nu bevarar. Fogeln går, dit man drar bandet till. Jag är blottad, som Att bref besvarar. Du kan störta mig när helst du vill.

Men du kaåske ville kärlek skänka.

O, då har ett eko jag försport. — Jagärrädd, hvfcd skall du om mig tänka. Kanske illa? — Gud, hvad bar jag gjort!

Ack, mitt iltf jag nysdhar getfomlefvat. Jag är ti^y och ute Nr mitt modi n Öfver några blad min hånd har tretVfttj Men de skrifvitømed tiritthjertas blod.

Mina känslor' helt förströdda ilå. ^ Stunden är ett lift —Hvad »rduvill mig?...; Kärlek ensam Bkänker tröst och hvila — Derför.. i « nej, du fårej komma tillmig!”....

Men han l&ngsamt läofce hennes bref. — Var det verkligt?..; . Verkligt det förbiefi1 Och de våldsamt grepoe hjartats*’rötter:-”Gungar jorden under mina fötter?’*III.

JC Arlek.

Sömnens, genius mot balkongen hänger: Valmon vek från tvenne ögonpar; Lärkans fprsta drill från skogen tränger, Näktergalen ger . ett stilla svar.

Dage»,tänder öster ut en flamma,» .

Som ett ljus i tomma »olnnaanser. — O, hvad doek Iäreu oitacksamraa! Älsken I ej flolena etråjar mcjr?: ;

Det är skönt att. ehunrai mot i behaga Der ej nattens .lampa ens får: skina. — Lycklige, du »unnar ej vår dag.

Att dem heten* *e'n deNblifv{t dina!.

Hören I hur vinden.hviskar trogen, Hören I en bäck och. sorl deri, Hören l ett balters melodi,

Hören I hvar fogete, ljud i skogen?

Hvila dig mot barmens venstra sida, Der du hör att hennes hjerta slår! Hvarje slag är ditt, det varma, vida. I en kärleksverld du drömma får.Fastän edens, rosor blindt du plockar/ Flera har bon qvar din skörd blef halfl Stryk tillbaka hennes vilsna lookar Från den ädla pannans stolta hvalf!

Se det ögat, som du flororaspunnit, Bedjande öm ro med dunkel randi Amors lampa kår der re'n förbrunnit; Nej, den glimtar till som eld ibland.

Vitt du ha en kyss? Sep munnen skalkäs: Du har fått dton fört än du begär. ' Om du har behof af den att svalkas;

O, en evig vår du drioker der! —

Nu ej>edra tankar längre vandra För att stundom hos .hvarandra bo; Nu I smält tillhopa med hvarandra; Nu I hafven visshet, lugn. och ro.

IV,

PviSSHET.

”Ändtiigefi hon kas sig undandraga — Skådespelerskan till hafvets stränder, Och jag litet andrum mig får taga Med en enkel bok i mina händer.Det är godt afct låta tanken i vandra Otekring lifvets vänliga #må öden Och från bocker igenkänna Iglödeti1 Af hväd sjölf man delar nped dä andra.

Ty af menskor nu Jag blott bekrigas,

Då jag ej i kyrkan sätt mig stilla' » För att be om prostens laf.bchjroiga» t *,u/ I en frus välaktade mantillaj . i-/

Acktaä geraa jag .bland hustrun* aharäi / Ville räkna aktningsvärda vähnfity? t»;»1 Säga titt dera: här är godÉ .hti variu:-*- * Äfven jag som andra qvnmor känner. ;

Men försmädligt knycker man p&^nadkem/i Af en förolämpad djigd gör itöuiwTr. I

Nå, jag ensam bära* vitt jatädtetiu<>t i -j,'

Och får nögaimig onéd rpoosin. »/v-i ! X

Tvungen dygd behöfver stora later — Och när paradisets slut var inne,

Tog man sederna till' surogater, Lämpade för hvarje hvardagssinne.

Om jag kunuat köpslå med mitt hjerte, Skulle ej dess slag så: häftigt skynd&tb > /< • Nu det fått*en outpAånbgsvärtayi \r.\ ri'.n Då af kärleks brand det en gårig^syndät!'I dock, som min ära vi\jen stympå, Om bland edra qv&lmappfyllda seder Eder friskhet börjar sammankrympa, Gån till mig; mitt apel skall lära eder.

Ty i stället för- hyjar ädöl tfåif,

Som ert tyranni bar fnressat redan, Sprider Jag; en fläkt af ljus oeh vårT För att,applåderas tadlas sedan.

Det är jag som feort; från hvardagszonör Rycker er, ,en: hinrinjrøgfrua. hamn*

Då I stilla* lyss till Qermn toner* ; Hemligt dallrande ur skogens famn.

Det lär jag, som platp lej förunneu Bland er krétør jagi,, sop förklara Jär' Ungmöns aUra blygaste begär Med en gest, som l ej ilrma knrinen.

Och en yeijd* .røn den spetälskes kropp Tärd och tang af korsende bekymmer, Dyftar jag pod allt hvad än hon rymmer* Lätt på konstens, ljupa ekyar opp.

Då det annam är vårt öde blifvet Ständigt skilja jorden: åt och iskyn, Bjuder Jag .på derna bröUops syn* Firande försoningen af lifvet.Och Sr jag ej lycklig? På en stund För mig öppnas himlaängens portar; Mina tankar liksom rädda hjortar Der få tumla om på en sekund.

Och är jag ej lycklig? Röster susa Som föi-trogna hymner till mig ner, Ljnft de hviska: kan ej du förtjusa, Som är mycket — älska, som är mer?

Älska? Fyller det min själ? O, nej! Djupa frågor kalla tomhet fram. Rädda blomman söker sig en stam För att döljas. — Älskar jag då ej?

Präktigt som en blixt min känsla hastar; Då blott tänker jag, när den är fri;

I sin älsklings armar den sig kastar, Kysser honom, ilar doék förbi.

Hvad är detta? Har ej kärlek lärt Mig helt nya verldar att begmnda,

Sagt — den enda — hvad mitt Kf var värdt? Blef jag sedan dess ej annorlunda?

O, jag ville fly med hafvets vindar,

O, jag ville fly med hafvets våg,

Ständigt fly med våg och sky och vindar ‘ Till en strand, som jag i fjerran såg!Böljan rullar, värmd af sommarlågar,

Upp till blomsterstranden främ sin ban; — Här jag sitter och gör stumma frågor Öfver mina känslors ocean”

?♦

JSrYTNING.

”Hör, Fransiska, blif min hustru!” — så Sade Artur plötsligt. — Det var illa,

Ty hon står bestört, förlamad, stilla,

Icke vetande ett svar derpå.

”Jo” — tillade han att sig förklara — ”Jag ej lida kan att så man skyr dig; Da ej gäller mer att ärbår vara:

Har du icke märkt att verlden flyr dig?*1

Hon med häftigt vridna händer gick Som om hennes öde bädgt på vigter, Såg på honom med en ängslig blick: ”Jag ej kan förstå en hustrus i pligter.”

Artur rynkade på ögonbrynen Och med afsigt henne ryggen vände: Det var mannen som sitt välde kände; Och hon häftigt led vid denna synen.— ido —

Men när teg väl qvimntm känsla1 friste? ”Du står qvar i samfundftlifvet gahi. Hvad förut du ej så irøgi vissfe| — Jag är blott naturens vildå bamr

Minns du stunderna, de evigt unga, Då en blick oss lärde allt förstå, Kärleks rädda men föftrogna tunga, Medan månen kom att höra på?

Oeh kaféernas fttrfriskningar I ett soli af nöjetfe jägare:

Hur jag slnög till dig små hviskftingaay Bland musik, kamrater,*bägäre?

Och då jag Ined mängden*1 bffaltatop Af en-hård Dian* gäf e&kisaeh,

Minns du, straxt jag* kom från dettfca hop, Vilda kyssame 'bakom kulissen ? f

Är den éna ej> dew andra trogen? Högt fråil verklenfc jägtan efter fel Må vi ffójda -oss-åt aån£ eeh spely Qvittrande' spnrfOglame i skogen.

Må vi, hur änJlifret»^;d^: bullray7!

Le i poesiers rosensky; n >

Låtom oss1 till dessA höjder åyl” 1

Och hon lade amen öm håns skallran”Vet, Fhinulfia,;

Men din dtfttntför tofVet»fgäHer ej/.; Mig den, kärkk AilUredsställér téj, Som du .bnlkan

”Så riår >éj (min Artup; förr! Jag Vill Lemna dig 'éWbtöf ur lådanai görnmen:*... ”Hör du: linmleb, ibfaridujorden titt, Verklighete*«-wskiretfdu — ellerdriknmen?’^

”Det^tøsnt dåi! < Ty fantaster* Kdlt blunda' För »ibibländа&af idéÉ. dröta;, hon smekt; Sedan ten sJgaakca* anriorluiida::

Ser dii«rjl? ; Mäi käriak/dig1 har egt!”

Men tiUmtétigjekd bon steg* tillbaka. — < ”Ack,iktad fotcfarär du?’W Hans a var var fogftt: ”Att .Fctesiaka: bMrvmini egen iqu&a,

Hennes liffitar1mig till mede^unkt.

Vill ej min FraaKiaka, sto# rldikt,. Ställa: sig iiteid' -tiogua qvintHars leder) Offra etundena lif féTiädts Beder^

Äfven blifva:6ter i dfcfet dch pligt?

Samfundskedjäii lugn och stycka* hnhgar^ Men hos: ;digi on .feber: färjar hyn^ .i; i Kastagnetter®* i:hÖjd du stjngarj Men dlU.iiåepei»)Éram^ar iätt; i dyiuDq blott) ropar: ögonblicket njutom! Men det tysta värdet hes ditt kön, Som har kraft försmå applådéns lön, Vet du ej, och lifvet dn står utom.

Tänk blött — dessa hjeltar som du firar, Flögode i sång till måletV Nej!

Deras seger med din konst dn > sirar,

Men som de att iefva kan du ej.

Tungt som bly föraktet snart dightryoker, Och én strid mot veriden blir osa slem; DerfÖr lemna dina konstnärsnycker Och som maka vätf dig hns och hem!”

”0, hvad Ärtur nu mig förödmjukar! Stygäet måste komma — det blef ditt. Qvinnansf ippgift har jag ringa brukat, QvinnansvMide mätes ej med mitL

Mina egn* .ttifvel du förnyar,

Och din framtid har stått för mig ren Som emellan Sönderslitna skyar Solen lyser med ett ovisst sken. .

Men. i djnpet af • mitt lijertä här Bjnder mig en röst nr andan land:

Följer dn ej mig, du dödens Mr ***-Du skall, sväfvant tiU xampens rand*” —”Hör, Fransiska, låt dm kärlek råda.

Jag har rätt.” HärArturdord var kallt. —s

”Mig och könaien i kan dh älska båda.” -rr ”Fordrar du då aHt af mig?” — ”Ja allt.”

”Alltl Ett ord aem ingen .ände.;hor,

Hastigt sagdt, men doek en » vérld af smärta— Eller føfi*ke~:frKärlekbil jhg; till liéundran? spelat ,i H

Kärlekfcewntäalhmåtl mW fAng r ;

Ty jag brinn af ömhet lrikrje> > gång; > i

Efter dem jäg frrtUigtade» kwttén, ' •)(/ Den jtibdagniri i ljusa äpel» nig ! r.ii*

*Och di; mu j^J&ttMdeii djjføifckafttoir, i >;U Fiigainijåg toiår>ohi '^ågl*i» liåJ. :^-r jI'*

*Ack, attqrinnan ttøføpttofJ *om«jgrätfmll i Hon får oro af, !ho*i*et ej.hvaå^ i >i «»/. Fläktar smygan kring*

bhennes väsen ul Som en dallring Jétmr skogenöblad.*

Ack, jag aåtDoehittrodde aqigy förtrétob^< A Hejda sjUle» iflyktipi känslanstetrönii• **

Allt är'kerrligt sömnen hhit^ enl Ma,

Men förflyktigat tHwiiiighetefL; i \ ».i

Ty ArkadkåS'vmdnjag kör i .drömmen, Hjordepvi Ringet! • deaa • dkymomgfeqaSiif Men min kraft im&deitiiörblifrarisäl}:, 1

Är blott fanfclsH hjeitatdgtkqnie.; i*

Och mint4jäl;åt köanrymiMiriväfrat, ».A

Från min kltaftda tomma, iläftsmx&i, n/ Som hvarlithiftérfag slitfeir» ripjalirttäfvEt^ H »' > Fastän sotetis gjUaä>isfg briføtløruuv ^Nej, jag är.ej; värdigi«tt ifåhfcaka,; Kan ej .1vattdrai pligtens »tokai < stråt y Jag är! ingenIq vinna, I ingenittiakaq *4. Sång ochall Var féijaja icke flt

Ack, om >förr jag; känt mig» ^nästån; nöjd'1 1 Jag ej . lagt p& skuldran i brottets • ^viglev^ ' Men Mm kgrfek éåg ej - vinterns • pligtcry Debi^&gflendaet vånensi varma fröjd.:

Ack, dm fört» jåg ikäafc- Mg, jag > hefidlf Känslan sotat x^tipt:8om »mafan i datewj Jag ej ibratit> d&i enhot: niotalen,

Som jag inser mn ät högst af allt

DerÄn Artur-jäg ÖMkfapAri Jag kanft<ra<nH'»ick&^ < <!

Ingeni'flMÉ* fikr. tagå npp mit

Jag är blott en ande, här förlupen — Utan säker ledning julien styr —

Är en ton som dallrad ftfver djupen, Är den tomma bild, som ler och flyr.

Ty när kttkJksdrttmtnéii ÄinförMden, ^ > t .i' Vår ocfrriotekeh« släcks ^disig*'Mött; * H Qvinnan åéan^kltatek Är^striden^ > l Krigarn, bönan tar i släppt ; sia trognå Aköld.Intet mål! ^ Mot nordens stjerna dock Midt i stormen sig kompassen sträcker. Forr hvad fnllliet med hans kyssta lotit! Nu mig enslighetehs lugn förskräcker.

Intét måU'-4-Så: är jag idå omsiden Lemnad.isom ett flarn på /tidens flod. Framåt, framåt! Platsen der jäg stod .«• Har jag jglömty jag/skrider blett æh skrider.

O, hvad är jag? Slockiuuvbrinner klar. Stjernan lik på oceanens fragga.: —

O, hvad blef jag? Lifvut:viil ha svar, — i. Hör jag psalmen från min barndoms viagga? i...

Så farväl, minMkäriékl Jag hlott dsömd^^ ^ Du var blött- en .Sittning i min själ - 1 Kärlek får jagi aldrig* Den jag gttmde.—i O, famdUy min. yusa dröm, £ar*Kll"

YI.

pLUT.

Nu Fr&nsiskas inr« tvist vat flikild; Hon beSlnteamt satte sig vid bordet Framför en skulpterad Kristus-biU Och till Artur skref d^t sista ordet:."Lemna måste jag, min Artur kär, Att med dig få dela lifvets lott;

Ty min kärlek blefve halfhet blott, Ocli raian helt bör vara hvad mån är.

Aldrig mer må pligtens tömmar brista. Vä\j dig någon annan lycklig brudli.. Du, min Artur, svär jag i inför Ond,

Var min första kärlek, blir min sista." —

Men två tanga droppar flöto ned, Perleklara, på den heta barmen,

Ocli med hufvu t nedböjt öfver armen Än en gång mot Arturs bild hön stred.

Der Fransiska låg , helt nyss beundrad Och af ädel kärlek hemligt rik ;

Ku förbleknad, som ett tåradt lik, Lemnande sin vän och tyst öch plundrad.

Tänkte hon på lifvets långa stander,

På ett ängsligt minne, brustet hopp Och på enslighetens tröst derunder? -+-• Plötsligt sprang som pånyttfödd hon opp.

vÄr jag ensam då? Nej, konsten här jag; Att för Artur spela blir mitt ihål. ?

Före detta konstnärinnä var jag,

Och mig konsten kläda skall i stål.Konsten renar; konsten, hknlagåfvaa,; i Ger en salig ton åt lijertats skri; i Arbete den fordrag !är friA öfvan, <— /1 Och med konsten skall det iaHvai* bli.

Konsten har i:;mödan rik% idel,.

Ty der' forska» ut fråai attanksnter

Utom gratiernas i lätta spel

Folklif, seder,: kfinslor, i folianter*” '

Och hon bovtref giittret dfver kjdlea 1/ Och från tinningen agtaffens kam., «.i Fast de strålade i aftonsolen,

Som en enka tølir hon allvarsam . . . *

Men med i jubel i sitt <\ Straxt ett barn, eh frisk eck' lyfMgbnid', Sökte hennes andet djerft det höga < "S Oehhon; hastigt knäföll: ”Styrk migGudJ

Gud, titt; attt den eöda rtttta ponnen, Himlasfejei* dansa i dte lamti;

Evigt gode, Bathlande från étotmen* Lifrpts vilsna skepp i itndlös fcajnnl

TOl dMftvfrt jgg mången igång! har sprungit, Ej det mia^iiMd>r.ilty;det vmr du. i ti Hör mig, ,om dni.böft Jiyad rdnrJsg’ ^jungiti, Der din hvita ffhökarknftböjt nulHvar. sh&m < ihttnakt dj^paM flilkr aakaryu i I ditt.bjenla jagdet .sjimfca sen; /' i Och inför mig i fttjfernbfekrrönta itankarr Ila på .diit Jakofesfctag& éeii. I il

O, denhrariAbavttaJi vilt jiig1 saml* M

Med ett. lyatert mod i vidsträckt fångy Lyss; till detfas äpfåk, ded; aldrig‘gamlai,<! Och dem IlefVa i gestalt oob sång. 1

Hör du, höjdens låfsång ej blott ljuder Från den boning, som fått namn af Gud; Men till Herrans gudstjenst fifven bjuder Konstens helga tempelklockas ljud.

Och när jordens qval jag fått försona, Kastande deröfver himlens färg,

ITr din hand jag rycker konstens krona, Der den glittrar öfver blåa berg/* —

Nu hon syntes med förnyadt mod Stiga upp och framåt gå sin bana Som hon velat vifta med en fana Till publik, som ej vid tröskeln stod.

”Hvarje menska har till slut försport Hvilket mål var henne särskilt gifvet. Mig till qvinna sorg och kärlek gjort, Och jag har ett mål som fyller lifvet.Jemn, beständig brinner kønøtn&rsftamman, Fast hvar bild är fladdrande och; kort.— Se, hur barriären faller bort H vare st jord och himmel flyta samman!

Der står jag och till gestalter bringar Med min rosenspira känslans’ svall;

Der det höfves lif och själ och vingar. —i Det blir jag, som triumfera skall.”QyIT^ER;,

Ej tyfif; i .wigga*! mig sUtiJrf, gjmåsj Af hulda nortaoraå Rångeni e *i I

Slik glidaskänk ej /enlurar béstås,

Och den förutan är. npångfcn.

Vår Herrea lagatf/jag ej vill'klandra;

Jag fåor väl, tröaia mig jag som andra,

Som blifvit: ställda på aamniå pnof.

Och blef jag ej! en utaf de vittra, .«> Såätfi jag; glad, Att jag dock. kan 4}vittria » Till husbehof.

Blir också sången en smula skral,.;

Jag likafullt måste sjunga,

Ty fast jag inte är näktergal,

Är jag dock född med en tunga.

Ej näktergalar viäroalla,

Men sjelfva. kråkan sin fröjd, får tralla,'Om ock det sker ej så dråpligt just: — Stor sak i skam och stor sak i heder, Jag qvittrar ändå i alla väder Af hjertans lust.

Och qvittrar gör jag, så länge än Det ämnen fins för min visa Att hundra gånger och om igen Få skratta åt eller prisa, —

Så länge ännu mitt hjerta klappar För rätt och skönt och ej modet tappar Vid hvarje motgång, — så länge som Vår Herre skänker oss sol och klippor Och gröna tufvor och blåa sippor Att qvittra om.

Och kan jag aanål? —: Hör bar* på ,

I skog och äng Jtnr det titevt •

Derute jublar hvarenda virå Och bara menniksu gråtenn Hör, tratten q väder så tkönt i linden, Och. aspen gnager’duett med vinden*

Och lärkan, drillar af hjertans grund,

Och göken gäl sihä toner kända *

Och siskan qvittrar — och jag kanhända Skall hålla mund?

Men aldrig nånsin > dill • klagolåt Min lilla lyra” jag stämmer;

För kort gunås Jlr 4år léfnädssträib Att snyftas hädan i jämmer.

Nej, bort med alla jeremiader!

Det kan ej harma den milde fader,Att jag vårt hemvist ”ad interim”,

Vår gamla jord, finner skön med rätta Ocli vill i glädjen mitt hjerta lätta 1 några rim.

Ber också stundom jag, sannt och rätt Af våldet, lögnen och flärden Hårdragna bli — öfvermåttan lätt Sker slikt gunås bär itertderi —, Ack, hvartill tjenar väl då att klaga? Ej verldens refvor jag mäktar laga Med all min olåt och allt mitt larm: — Jag gör som skatan, den demokriten, Och skrattar ut i en visa liten Min hela harm.

Får kanske sorgen dock sist mig fast: Om falskt mig vännen förråder Och om min flicka en dag i hast Mig ger på båten i nåder, —

Det går väl öfver, hur tiden lider, f Och qvittrar gör jag , fast' hjertat sviA^ij, Om skämt ben löje och sol och vår. i . Kanhända dock någon, svår att dåfa, Bland löjets rosør ibland ^äh spåra En stilla tår.’ flilSK ARTOR PÄT;

Brodér, Rom och slå clig lieder flkr, der eken skugga breder ‘Kring en kanapé,

Sekelgammal, ärevördig^

Och betrakta tafian för ctig1,. Värdig din pince-nez!

Oud, hvad här är skönt! Så stilla Rundt omkring oss! — Tack du, lilla Lärka i det blå!

Fåfängt i de högre zoner Letar jag dig, — dina toner Dock mitt öra nå.Öfver oss sefirer hviska,

På sin .qvist en liten siska Qvittrar: ’ njut-njut-qjUt!” — Sommarvarm, oss solen smeker. Mellan ekens löfverk .leker Hon med oss titt-ut.

Lätta hvita sbyar simma 1 det blå> .i qvällens: timma Ta de sig en sväng;

Öfver.aoln Sbiänd .de draga:;

Se, de mekka skuggor jaga Öfver ljusgrön äng!

Miltals bortom, städans tullar .. Tior du dig: -?+ se^ängjar, kullar, * Furuskog och sjö! ».ii Ser du hjortarna ri hagen?' ,

Der en äng är Hedan slage*,. —* Känn, livad doft aLbö!.'.• *::4

Blå och klart nom faeAnes oga , Ligger vikem;,F*&n det höga Tittar soln ditner,

Ser sin tmnda bild^ som skiner; Lika mild ur djiifiel. ”Dienerl” Kickar hon och ler.

Och se hit, dit, ftit jag.fpeka*, , Skymtar .framJbland strandens , ekar Öfver vikens krok >'i

Mellan vassen . Yärtans spegel!

Med en skutaunder , segel Och en ångbåts rökvTorpet, se, L qkälhblnr fctrålar Med förgylda hitor prålar i*. .

Blir du inte blind:? *

Stolt p^igårffr øn tappsigi'kråmar:; Mjölkstinn, kossan tøt&r bob rflmar ; Utanföre grind.

Och i dörren aer du tfvea Ögat skuggande med näfveh, Stirrande hitopp,

Står en frodig ttKdgårdskuTla «

Tänk du, om det vore Ulla I sin blå salopp!

Under bron; Iflu serv »vaseen Katten btåt och väter tassen t Rudan vill han åt.

Och till hälften inisäfven Med en solbränd pys i stäfven Plaskar fiskarns båt.

Gubben m påvtkehs< vatten Lägger långrfef ut till hatten, Tyst och allvarsam.

Ner till bryggan ser du stiga Sladdrande, en barbent piga Och en tjock madam.

Med ett par i parasoller*

Der en »vagn på vägen hållet, Som till stan bär fram;

Knsken klappar sina kampar, En får hö, den andra stampar Skyar opp af dam.Gud, så praktfullt! Observera! Inte dit! At höger mera Just der bron är lagd!

Ängen mellan djupa diken, Dränkt i solljus, skimrar, lik en Jättestor smaragd.

Snart bak’ skogens mörka toppar Soln sin gyllne skifva doppar, Strålande och ljus;

Klockorna i fjerraa tona. r-p Öfver oss i ekens krona Hörs ett stilla sus.

Sägf ;hvad; uwpU dina grenar? —.. ,Ack> kanhända så du menar: ”Mången dylik q väll Hörde jag helt andra sånger:

I min skugga m^uga gånger Saty KARii Muujji,.”J3örj/ln! af

j3oG©VEIGS: SAGA.

Björn hette cn män och hans hustru Thorgerd. De hade två söner, Thore dch Ån/ Thore var’ 'hirdman hos kungen, men An låg héitttnå i kdkhdsefc och var kolbitare.

Nu var An fjortbri vintrar,’ inen ville éj göra gagn, utan satt med ena handen i hhfvtfdet odfi iref i bränderna med den andra. Detta tyckte trälarne mycket illa om. —

Björn kom in: ”Nu, frände, bör du vara verkför. Det mildrar i luften, och kälen har gått ur jorden. Stig upp och hjelp oss bryta torf på tunet!”

”När jag hinner till märket, skall jag komma; nu rår jag inte.”

”Fånyttig är du, son, och litet hugn lär du gifva mig. Broder din är en frack karl, men du blir en odåga.“

Björn sparkade åt honom och gick. —

Ån hade skurit ett märke i golf vet, sju fotlängder från elden, och trälarne hade gifvit honom in, att han inte var karl, förrän han hunnit märket.

Än hade ett hiskligt utseende, Trälarne hade genom att beständigt klifva öfver honom nött ut hansbenkläder, så att knäna voro bara. Armbågorne stuc-ko ut genom ärmarne. Röken hade färgat bana bår rödt och svärtat håns anöigte. Derfdr logo sdla åt honom. Modren ville ge honom en . ny klädnirfg till jntéä, i&tn Bjöfri sade, att* han ingen skulle

Grispr sprängd omkring i stugan -oph gjordeofog; men det var en, somo var beskedligare än i de andifey ty hanosmut8sde< éj Ans sänghalm ock han vår’Ans vän. An kallade honom (Grotte. Hvåf* gåig. fadern sparkade Afc, gjorde: déané tn vglä;för. iQrotø;1 ty det var ingen onn scn* ffoéioi hvad ;An sjöng, och' derför sa de att han var dåre. Men Grotte kom alltid ltiflan-de, satte sig på bakbenen; och klippte med /öronen: ”det är bra”. ; /

Dag varden var färdig. si •;»!'.- ^Lyftriaf;kittebil^.sade enfräl titi tÅni ”Inte” sa Ån.

^ Tritlenrtog médBlefvbn- i

.”Lägg tiU honoih . idu An Y\ äktek en annaii träL »n . ’ijag'råtf; inté” sa Ån ©ch tade !sig >i halinen.*— >! ^;^Det börjkde dagmejna/öcb isen stelt från jöklsr-t na. Då blef Grotte; orölig ty en gylta hade kommit mi^stagan- Han ledsnade på Åns visor och) blef borta en matt.; >.Åtkr kunde inte,sofva« • På. morgonen kom Grotte in och tittade i dörren. Ån?lbckaide honom; men då toö^ h^ båfcam ntjöblåroib -i:; Då qVad.Ani „Sul '-.i

n/-.- t:: ”GåigfakaiVl. /

För goemånad l\

Akta digl -

•'ifin, Isen >ää hal;

Skaren är lömsk, • • f

Skredet går, /

Bétoken gålv- j ;

Böljan gåå.nnr u >Grotte kröp tram, oeh Ån torkade honom i ögo-nenl med rockttrment

'Nästa morgon !låg gyttan död/

När märken blef gröii, gick Ån ut i dalen. Grannenb dotter låg vid bäcken och tvättade lärft. Ån eatte nig på t en sten, lade händerna på knäna och' såg på*

/ ^Fryser d* om knäna?” sade Drifva*

Ån blef blodtödi anrigtet;

“Hjelp mfig fulla hit hnaken, goda Ån!”

Ån steg upp oeh tog bunken på hnfret Då log Drifva.

”Hvarfdr ler dn åt mig?”

”Stackars Ån, som ska vara dåre!”

Ån tog sig på hnfvet och tänkte.

Då skrattade Drifva, aå att barmen spratt under

linet

Thore kom tillstädes och Bälte Drifva på ritt knä. Ån blef hvit . under ögonen och tog npp en sten. Då kom Grotte och röck honörn i rocken, så att bakstycket gick. Än lät stenen falla och vände e*ig om. Då skrattade Thore och Drifva igen. Men An istack fihgema i öronen och sprang hem. t—

• Dåsalen steg< på himlen oeh första hs&vakea syntes, skulle Thores bröllop stå. Derför var nn myc-ket bång i kokhnset

Grotte kom en morgon gnällande och gömde sig bakom Ån, ty trälarne voro hack i häl efter honom. Ån tog eldtången och slog omkring sig, så att Grotte fick frid den dagen.

Nästa morgon var Grötte borta. Ån sprang upp. Största grytan var påsatt) och Grottes hufvud grinade derur mot Ån.

Då qvad Ån:

”Sjung ej så sorgligt, gryta, du!

Grotte, min vän, han sofver nu.Roben tåger mot himntelen blå*

Men jeg ligger qvar p& mitt smutsiga strå.

Grotte, Grotte, ditt lif man tog.

Gyltan, din vän, var det jag bo» slog. Grotte, Grotte, grina ej- sål: -

Aldi'ig skall jag d^n gyfoa slå.!’

An kastade sig på golfVet och Öste halm öfver hufvudet.

Björn kom in och ruskade i honom.

”Vak upp, son, och hjelp bror din!”

An teg.

”Är du karl, du, och ligger som en illdbing i lorten ?’, An teg.

Björn tog ett spett och slog honom öfver halsen. Ån! vÄndé på i sfg.

Björn slog.

An reste sig på armbågame och såg fadem i ögonen. '

Björn höll upp*

”Res på digt”

Ån satt still.

Björn slog ifspettet.

”Nu år det slut, fer!” sa Ån och satte fadern i en fållbänk, så att gafveln giok ut.

”Du är stark, du!” sa Björn.

”Inte ännu” sa Ån.

”Hvarför gör du ej gagn?”

"Jag ätr inte vid märket ttti.”

”Dit kommer du aldrig.”

”Gör jag inte?”

Ån tog sig på hufvet och tänkte.

Björn gick.

An satt till qvällen och såg på märket. Bedan blef han borta i' tredygn.

På tredje dagen, då Tkores bröllop skulle'stå, kön» Ån uppifrån fjollet med en stol på ryggen.Först gick'han tiUgfånnens gård och smög sig till vindögatrpå frustugan; derpå spranghatt i fläng hem till modern.; ^ ;>

”Bär.skadu ha* mör!”sa Ån och; ställde ned stolen. ”Hvad skall jag iped honom?!’

”Du skall hvUa^” ./

i>/ .”Fotternai äioi^jurfö«. hög^,. käre son:, fiå jag aldrigo kommer i honom.”

An tänkte. <;

Björn kom in.i *

”Hvar har du varit?”

”Tystnar*” sa .Ån., »» ,hi.\

”Hvem har gifvit dig eken?” . Å

’ Tysty faiv näT jag talar mor!n] ;

”Skäms du inte, pojke! Dn harisfulit mitt virke.” ”Det ljög du, Björn!”

• Björn slog An på kinden, * o ”Det gick något sönder” sa An och tog sig på hufvut. Björn blef än vredare oc^slögstelefli mot golfvet, så att han föll i spillror.

”Kan du laga den?” sa An. ro Då Björn gått, sade modern till An; f'Hyan han du varit, son?“

“Jag har sutit.vid stranden.?* tik “Hvad gjorde du der?“

“Jag väntade.“

“ Väntade ?“ .. »;i» i.v.

“Ja, det brukar. komitf a; yirke. med vinde**.4*

“Du har inte stulit farø :ek??< Ji“

"Fare?«

“Björns!“

‘‘Stulit?"

Ån kastade .sjg på golfvet. jMöderiulade hans hufvud i sitt knä. Då stönade han? ochipifttade, s& att detiroek ji.ihe^a kroppen.,<r- t: i. .

Modem gaf An en, kappa för;att skylaaig, när bröh,lopsfolket skulle komma. ^

Ån låg i kokhuset, ty Björn hade förbjudit honom att viaaaig. ’ 1

IVlot natten vorö allå gästernå drnckna. Åh hade tömt en bytta öl, som trälame gifrit honom. Deraf blef han så lustig till sinnes, att han bark skifettade. Då samlade han ihop bitamé åf1 stolen i ett; knyte1, sétade sig e ansigtet , tog kappon på odh gfck in i satenJ Stør; från kom midt på golfvet, Släppte han knytet æh slog1 upp ett skrätt,'> så hbglfudt attgisten-na sågn på hviarann och huudame började tjuta ute på tomten. » 11 -

'*En dåre:, eti dåre!“ ropade de. ^Det var en dråplig skämtan du skaffat oe*y Björn.1' " 1 •

“Kan du göra visor?4'‘ ffågttdé fvar Bjdsse’w “Jag har bara gjort en stol."1 “Har du inte* gjort visoi* förr?4^'

* “Jo j1 meå det- har: gåtfc" sönder hu tf.

“Hvadi haridu i löiytt(t?f' Mgade-Gåsel' i> >‘: ‘^Derhar jag en brudstol, men hah är Också söhdélrt^ Ån slog1 upp ått skrållt dg(eftj än högljuddäre.

!' ^ag äf dig kappah; här dn 'kominer ih till fölk!“ sade Guse. » 1 ! •• 11 •

An teg.

Då sprang en dörrsven bakifrån oteH dfog af honom kappan.

Då logo gästerna.

“Hvad heter du?“frågade Gisle.

“Dåre!"

: ^Det dr dUy men hvad heter"diT?“ i“T5nf kallade min far' mig, f'råefr1 hn här jag ibgbn fall" » !

*Hvaä »fick dtr i' 'nämnfäste?'^

“Fråga Björnt* i;M

“Hvar har du fått fatt den der’dåren?'r,sääé Gisler ti#'Björn: > - : 1“Jag känner honom inte“ »a Björn,

An såg på modern,

“Det är min yngre son“ sade mtodern,

“Du känner inte din hustrus bara, dn?“ sa'Gisle. Björn såg ned på goUvet,

Au tittade på fadern, löste opp knytet och tog fram den största stolsfoten.

“Du är eu storkarl att göra pqjkor, dul“ sa Gisle. i Än spottade på slolsfoten. och såtfngade bontøn mot hufvet p& Gisle, a& att hanföU sanslös under bordel.

Gästerna sprungo emot An, men Björn gick emellan; då blef det tyst i salen.

Trälame oburo in grisen och ställde, honom framför bruden. Ån kände igen Grotte, gick fram och kysste honom mellan ögonen»

Då log folket»

“Känner du igen honom ?“ sa Drifva.

“Skulle jag inte känna min vän? Ty det var han ändå tilja han sof hos gyltan; men jag drap gyltan, och då dog Grotte»"

“Han sSfcjde sig till döden, tror du?“

“Det tror jag inte. Det var för din skull han dog, och det gjorde han gerna.“

“Jag har gjort dig ondt, Ån?“

“Det blir väl värre. “

“H varför slog du gyltan?“

“Det minns jag inte, men jag fick inte sofVa.“ “Du skall bli en klok man en gång.“

“Tror dn, tror du?“ sa An och tog sig på; hufvet “Bär inte något agg till mig,,, Änl“ sade * Drifva. An spraft: till, tog Grotte tysder armen oqh; sprang ut i backen. Der grof han ner honom oeh kastade en jordhög öfver. Sedan i låg han der fram emot morgonen. Då gick han och lade sig på tröskeln utanför Drifvas sofkammare.

När solen steg, gick han till bäcken och tvåddeMg från hnfvndi till fot Derefter tog han på cn ny klädning och en

båge, som han gömt på ett loft.

Thore skullé den dågen fora till kungen. När han kom tiU .stranden, sätt An pjl én sten.

“Bor kungen derboréai?“ s*> An ochpekade ut åt hafrret. ,

“Det gör han/*

V'Åt det långi dit?^^

“Du ser röken från hans ama*“ «ade Thére och visade på. en moigoftsfy, som låg i hafshrynet.

1 '^Jég har iusfcifttt fOj^a flsed^^ sai Ån. !<

“Det tror* jag, men: det f&r du iiåté.“

An gick oiriboråiOch satte sig i lyftiagén.'. > o>: Då gick en af TMores män fram och slög ikull Ån. “Du är interaå stark, du, som dm ttt>n/<;

“Man vet inte hvad mau ska tro?* i sa Ån och kasfode manden i sjön.

Ån blef öfverm&nnad och bunden ovid en fura på stranden. När ankaret lyftes, sprang An ombord med furan på ryggen.

“Får jag bli din skosven ?“ sa Ån till Thore. “Du skall bli kungens hirdman.“

“Jag är inte vid märket än.“

“Dit kommer du aldrig.“

“Tror du det också ?“

“Du slöt ju opp att växa för tu år sen.“

“Jag blir aldrig längre ?“

“Längst är lång nog.“

“Längst ?“

“Ja, du är längst“

Ån tog sig på httfvet “Du är den starkaste också.“

“Hvarför har du inte sagt det fÖrr?“

“Jag visste det inte.“

“Nej — inte jag heller.“t Dragen blef rodd /ilt? ur ? fjottieil för att:komma t ill. väder.

“Sa du fatväl åt mor#* frågadöThore;-; 1 “Det glömde jag;. ;—’ Är kuiigøn mycket: Långr^ “Rung^ni ftr nåycketstor.M1;

En hvit duk fladdrade från en klippa på ;stmnr den. Thore steg upp i bakstammen bdi viftade med sin sköld. An blef mörk, ladnl sig i fördtäfven och ätirrado: fram åt den^ljimarskyni :r .i : ;•> :id

“Villduihte fiåga taryftjWåt inoBpM sadq Thoiie. “Morl^fkacte Ak och* sprang; titibåka:: tili j brodern. Solen gicki ned. Landet iåg somi en ijusklå rand bakomidemL;;, Då hördes «tti dåk ii löften.*. t iffHvadiäri det?^ sa^.Ån^oohIsjpramg npp*'1 “Dehär vädret* som konmer.“<t.n ;i

*.♦'Ha vi långt qvar2f*i i«nv;l *Oiii *jy gi;i/*

“Vi ska börja nu“ sa Thore och ;läti;kissa«tpåu i*

Htr tetiil-tt’ +H-/ *e-* m-rr- —>*4* •*/------*

7"-r. ’—i-* ré^>4.I-H—*1 i^4- -rH*.'Wfc'frl—*

-rm ».

pRDFÖRKtMSKQåRv

Tan = stängsei y inh^gnid'm^rk! Frack = flink, rask.

Jökel = berg, fjell.

Gylta = ung, lifsi)jsqgga.,

llldöing = sielfdödt kreatur.

Arne = éldfctäd. /f 1 Lyftihgi itr bakstam å éU Avtt^ge

Skizz.

-tor ett par dagar, »dan, d; v; d. 'just ii midten af November < måttad år 18?2, befann si£ läsarenshör-sammaste fjenårepå en skakande rapphöna påVäg från-Upaalantill We prostg&rd, som liggern&gra mU derifrån. Ett litet bömibkt missöde * stort faånde mig på vägen, vore jag nog frestad att omtala^ men som detta:« icke i risigaste irion hår någon > inverkåfa på min lilla berättelsei, tär det så godt, att jag redsn anset mig < føuniike* I prostgården 'var mycket folk samladt i qvfill, — prostens adjunkt hadc ett par åirgåtf oeh suekat fdr profctgårdsrosen, den blorida Mathlldå, den ömma lågan var lycfcHgtvis besvarad, 6ch < i qväll skille deras fÖrlofning firas med ett hejdnndrande (kalas, hvartiU också jag råkat1 bli inbjuden.

Der; var nuy som vanligt, spelbord anordnade fdr de gamla och en stot tom . sal med tillhörande piåni-no tör cto<.un&a. Bom jag a» olyckligtvis just icke har några varma sympatier < hvarken för • dans eller kortspel, och för öfrigt bland denna massa ifreipiiskor nästan icke kände någon annan än värden, sknllejagnog fätt en skäligen enformig afton, om jag icke snart råkat på en gamma! skolkamrat, en ung lefnads-frisk jägmästare Olof S., med hvilken jag från våra grönaste studentår hade åtskilliga glada minnen gemensamma. På flera år hade jag icke sett honom. Till min stora förvåning hörde jag nu, att han för några månader sedan gift sig — hans svärfar var en förmögen possessionat i Wermland — och att han nu på sitt boställe, som låg i närheten af prostgården och som efter hans eget uttryck skulle! vara ”ett litet helvetes paradis”, för närvarande lefde ”ett riktigt lärklif’.

— Hör du, nu är fransäsen slut, — af bröt han mina frågor, — nu får jag väl presentera dig för min lilla gumma?

— Hjertans gerna, men — jag dansar inte.

— Så mycket bättre, då kan du f& underhåHp miu Mtta.Bbba och hennes. väninna ined fagert snack så länge,— ty ser du, hustru imid- är för tillfället af läkaren; föhrbjuden att dansa annat» än franSiser ^-du förstår? — och hennes .femininal andra Jag hennes maskulina lär jag väl allt vaiia tsjelfroar inte dans mlmera. ‘ r

i— 1>U får förlåta min ärlighety ment vet du,;jag faar;allrahelst min frihet och att sitta faela^;.

Åiy var lugn du! Tror du, jag tänknv planten Ha -dig. mellan ett par mostrar?

Hälft motsträfvig, énär jag ändå hmåp mana små farhågor. rörande det der. feminina andra jagtet, som !’inte/ndmerå” fann sigroadaf dans, följde jag'i honom in i kabinettet, der dfe1 bdda damerna sntto.

l-t- Här får jag presentera • för er en gdmmal skolroch akademi-kamråt E., och här hat du inin lilla gumma och hennes väniana, léktorskan A. från Stocka holm. SS der ja, — riu sitter du fastspikad här för hela qväileii. Jag anförtror honom åt damerna.t— Men, kära Olof, invände: hans hustru —>

kur kan du lia hjerta i dig att så. der rycka en ung-herre från dansen och de unga damerna . • ♦ <?

— Bah! Han sitter nog gerøa hos er, bara ni

förstå att visa er aldrig så litet gisk värda,-----och

dermed försvann han skrattande ur kabinettet

Ja, der satt jag nu» Lyckligtvis räckte det ge-aantai situationen inte många ögonblick, Itack vare mina båda ”vaktariimors” förmåga att sköta konversationen på det otvungna och behagliga sätt, som är hjertegoda och fint

bildade qvinnOF eget.

Min vän jägmästaren hade rätt r; det yar verkli' gen inga ”mostrar” ban hade placerat mig hos. Ingendera af de båda fruarna hade sett ens början af sitt tjngoqde år, de voro för , öfrigt, efter; hvad jag snart nog:fick veta, temligsu jemnåriga ^ skillnaden var blott elfva dagar -tt och väninnor, ”i Uf oqh död”, det förstås, äpda från peuaionstiden. Jag kan just inte »äga, att någon af dem var någoq verklig skönhet, men sällan ha ett par täckare varelser kommit i min väg. Jägmästarfrnn yar en liten, knubbig brønett, med ett litet fryntligt aasigte, rosigt och små-trindt, pigga bruna ögon, ostyriga tjufpojkar kring tim ningarna och ett skäimaktigt drag kring mungiporna, asm tycktes ha blifvit rentaf stereotypt. Hennes värn ippa återigen var längre, smärtare. och en smnla blekare., med en ovanligt fin ansigts-oval, lockar i oeiv drée och stora blå ögon, som voro nästan bländande att se på, ett .sådant djup af värme och; innerlighet % i hennes blick, —r isynnerhet när den gällde ett litet föga mer än årsgammalt pyre feminini generis i spetsar och fräs, som jollrade i so&n mellan de båda fruarna.

Jag hade setat der en stund och pratat, diverse med de tee damerna, — ja, jag hade verkligen också försökt att yexla några ord med den lill&UUa Ebba,lekterskans företfödda, men gurtås ieke fått något begripligt svär, — då vått sattttal plötsligen blef af brastet af en herre j som oiriärkt af ölss inträdt i kabinettet.

Nå, men.... Är det irite E.? frågade han.

— Jo, mycket rätt. Med hvem liar jag den äran....?'

— Min man, — presenterade fru A,

— Känner du inte igen mig? — frågade han ytterligare öch sköt opp sinaf glaftögon mot déin bara bjessan —, mins du inte •sexan på Gästis för Lasse H., läkaren, dér vi sutto tillsammans nästan hätfva natten och diskuterade fordringarna på ett idealt stu-döntlif? Du • var allt ett brushufVud på den tiden. Och så ofta ändå som vi den terminen träffades hos Lasse,r—-jag mins det: särdeles väl just derföré, att det Var Sista terminen jag låg vid universitetet. Du vär då en teitiligen färsk Ungdom, och jäg deremot...,

— Herre Gud, bror A.! — jo, nu mins jäg. Men hvem skulle ooksså kunna känna igen dig riu, fødan du blifvit sä... ?

— Flintskallig, menår du? Säg ut du och genera dig inte! — Jojomen, dett ungdomliga chevely-rén försvann i eii nerfföber för några år sedan , mén jag lefver lika lycklig ändå, som du ser, —• — «>éh uéttned slog1 hap sig ner i en emtna bredvid sitt hustru, krittg hvars smärta medja han ömt Kndade fein arm. Det gjörde^ Cn riktigt godt att ée, med hvilken iriner-lighet de båda makamå betraktade hvarahdrå.

Som lektor A. spelar en inte b! obetydlig roll i denna lilla berättelse; torde det kanske vara Bkäl att också ta hans person rtågot närmare i betraktande.

Han tycktes nu vara framåt en* 40 års karl vid pass. Med sin långa, magra, gängliga och en smula framåtböjda figtir, Sitta säfligä och något tafatta* faso-tter, sitt tack vare nerflfebem mer än skäligt höga panna, sitta glasögonbcväpnade gråögon, sina tunnå ljusapolisønger eeb < den dito dito resterande delen al eket-velyren kring den kala hjessan, ;— med allt dette förefaller han säkert min , läsarinna som ett mindre väl valdt »exemplar af romanbjelte. Ock dock gjorde han, åtminstone på mig, ett särdelesgodt intryck. Det låg isynnerhet i hans röst och i hans nästan bar-namilda ögon något, som gaf tillkänna en naturs hvars inre var, idel harmoni och välvilja* För öfrigt var han redan, under sin studenttid allmänt värderad för styt flärdfria oeh sant:humana .väsen och sina jsolidakush skaper. i

För sina svaga ögons skull hade han nu af lä* kanen Wifvit förbjuden allt ansträngande arbete på eU tidi, hvarfthre han skaffat sig tjensäedighet från skolan på en: månad, och denna tillbragte han »u med sin hustru på Tomtebo, jägmästaaeboställen.

i Med enkla naturliga memuskqr blir man fort be--kant. Efter en eker annan timmas samspråk var det* som otn vi allesammans hade känt hvarandra i dera år, —t. till ooh med lilla Ebba —- ja, jag menar nan turligtvis inte. nu jägmästarfrun, utan: hennes lilla gndn dotter — ihade. utan att känna.sig generad setat en lång stund på mitt knä

och lekt med min urkedja.

Då,och då:, när en. fransäs speltes opp, försvann den. täoka jägmästarfrun vid någon bugande ungherre» arm och. kom efter dansens slut. tillbaka, men eljest sutto vi- under skämt och glam tillsammans i kabinettet* Alldeles ostörda af musiken och struttandet derute i salen. Vi pratade om ditt och datt, om gamla Up-salaminnen och nya ställningar och förhållanden i ”sta* de» af evig ungdom/’.-r och så.kom. samtalet; äfven osökt nog in pä den ”rysligt tillämnade” vittra kalendern af Upsalastudenteiy som snart väntades komma ut.

— Jag mins den gamla hederliga ”Isblomman” i vérlden, — yttrade lektorn,—, den gafs ut en bland, de sista terminerna jag låg i Upsala , således för en10 eller 11 ir sedan. Fleraaf signaturertta derkände jAgpersonligen ganska nära: — Sven Tröst, Daniel, l£.,Fridolf, Edvard, Bager Redivivtts, Pelle, Age.v. „och hirad alli de na kallade sigfön— Jag tycker offls&dåna dér studebtkalendrar, de borde ges ut litet oftar& Vis: øerfigen får man just inte begära1 att deruti se idel fullrustade skulder, — nå, det kan billigtvis heller ingen förtmftig menniska fordra, när man tar de an« ipr&ksfitea ungdomsförstiken i hånd, — jag för min det är taöjd, bara jag ser, att inte det vittra(liftet alldeles ligger nere inom studentverlden. Att ge ord åt< sin ungdomliga entusiasm för allt rätt och skönt här i. vériden oeh sätta i sång sina tankar oeh känslor, det hör studenten till, — och det vanbedrair honom Inte, om också en dissekerande kritik skulle finna skaldéembryot hös honom temligen mikroskopiskt Och så gör en sådan der liten kalender sitt till att uppmuntra ett eller annat gryende anlag, som med något »era erfarenhet — och det ger nog liftet sedan ^ ntöjlij#* kan bli af en smnla gagn för vårt sångrika fosterlands litterära framtid. Hvem vill t ex. na säga, att ieke Sven Tröst, Daniel, Edvard, oeh möjligen en och annan till bland den gamla "Isblommans” signaturer, gjort den svenska sången en sthuhr hytta, mera eller mindre förstås, — oä dock var det * i en sådan der studentkalender de först framträdde offentligt inéd sina ungdomliga försök,*)--------------Men här

sitter jag rentuf och doeerar, det var visst inte tnenin1 gen. Den gamla studenten sitter ännu lifslefvatode qvar 1 mig, som du ser, bror E., och jag blir lätt varm, så snart jag kommer in pft något kapitel, som rör studenten och hans intressen .... Men hör du, å propos, jag - vill minnas, att du förr i verlden hadc en släng

*) Jag kan inte nog framhålla för min högeligen respek-éikdé läsare, att det icke är jag, utan lektorn, som gjort sig saker till dénma IHIa hårang om våra stndentkäleddrar.af den liUa oskyidlga manien att gftra viser om allt möjligt, — hnr £r det, fortsätter du med fabriken Sam?

— Aja, ibland.

— Nå, då är du väl ookså med i den der eta-dentka tendern?

—- Skall jag »vata Irligt?

— Naturligtvis.

— Nå ja, då får jag väl bekänna, att der spöka ett par af mina beskedliga qvitter. Ock för öfrigt så,, w* nien nej, > det kan ^vara sågodt att tiga med den ken, eftersom det efter all isannotikhet inte blir af»*

Det var verkligen min mening att f& behållauihå bemKghef för mig sjelf, men då borde.Jag inte ha talat om * Att en hemlighet härvidlag fanB till* Jag borde veta, hvilken lockelse blotta antydan ota en”bem-Hghét” bar för ett qvinligt öra. Efter åtskilligt par-lamenterande förgäfves, nödgades jag nu också ge vika för de båda damernas enträgna frågor och böner, — och så var min hemlighet inte någon hemlighet lähgtei

— Jo, saken förhåller sig olyckligtvis så, mina damer, att jag har blifvit1 anmodad om att bidraga titt kalendern med någonting lättsmält i noveöväg, — det hör nu till, att det alltid skall serveras en portion så der mcrå lös mos-till desert?— men som jag nu inte har mera än fyra dagar på mig, tills den miäte vara färdig, och ännu inte har éns dten ringaste iaaing bm hur den kommer att gestalta sig, så llfar det väl knappast vara lönt att tänka p& den saken vidare, — har tråkigt det än är.att inte kunna hålla ett gifvet löfte* Nöden har ingen lag. Utan én dräglig idé' kan man omöjligen koka hop något och jag har grubblat efter en sådan, så min hjerna har kunnat värka itu, — men förgäfves.

— En idé ja, — skrattade lektorn, <— se, det är just knuten. Kan inte någon, af de tttoga damerna derute inspirera

dig till en sådan?— Men, min snälla Sten, — frigide håns hustrn teende ,i — hur är dét väl möjligt, när Olof tar varit så hjertlös och spikat fast herr E. här hos oss for heja qvällen? Och hos os6, Ebba och migrfins gunås inte så pass mycket romantik, att det kan räcka till for en sida engång, mycket mindre en hel novelL

— Hvem vet? — inföll nu. den lillajägmästar-

fttro* tittade., i t&ket ocb sågi merän, vanligt skälmaktig ut; ,— ja, hvem vetyom inte jag skuUe kunna dra vår tinga idésökande novellist ur kJfimmani? Tänk, om=jag till oeh; med skulle kunna leverera hela not vélleufårdigskrifven? »!

-un Nej, ser man på?.;Har nu Ebba också JMtfvit blåstrumpa? — Det var komiskt att .se, hvilka stora ögon fru A. gjorde vid dessa ord

Jagi framstammade. min djupa tacksamhet till frit S«, så godt jag kunde. * . >

— Men är du säker på, kära Ebba, att din berättelse duger? —frågade lektorn.

ici t» Ja, jag vet inte, .r- .blef hennes svar —, hvad säger herr E. sjelf? Det är en högst enkel och anspråkslös skildring i brefform af ett litet fliokldértås inrq stride* * En komplett hvardagshistoria: — en hams-lig fjolla, som småningom mognar till qvinna,, —
— Ebbal Ebba! *-• bannade fru A. allvarligt* De stora blå ögonen skimrade ovanligt fuktiga och de nyss så bleka kinderna kolorerades i hast af en sqvaU-rande praktfull purpur.

— Jaså, jag forstår, — tillade lektom med en öm blick på sin hustru och tog hennes lilla hvita hand i sin och tryckte den varmt -n-, det är lätt att skära breda remmar ur en annans hud. Är det så Ebba tänker debutera som författarinna? —> Jien uppriktigt sagdt, så.... hvarför inte? Mutatis nåutandis,förstås. Har inte mtn Signe något emot dét, så ger-na för mig.

— Aldrig I — Fru A. yttrade detta ord med en stolt knyck på den lockiga näcken ock en förebrående blick nr de stora fuktiga Ögonen, som Ömsevis vftndes mot bennos man och bennés väninna.

För min del började jäg finna situationen en smala genant och blef derföre rätt belåten, när prostmor sjelf fet ocb vördig nu visade sig på tröskeln och bjöd oss nt till salen, der supén väntade oss. Lektorn bjöd armen åt jägmkstarfhm deh jag ditö åt fru A., hvars lilla hjerta jag tydligen börde våldsaint bulta undef den svarta sidenklänningen, medan jag under ömsesidig absolut tystnad förde henne* ut i salen. Efter b Vad som hyss passerat defcinne i kabinettet, kan jag inté neka till, att jag allt var en smula nyfiken' att få lära känna detta lillå bultande, hjertas föregående. öden.

Så angenämt det än ékulle vara att här få skildra den läckra, rundligt nppbnllade sn^éfi, skålarna så på ver» söm prosa för de båda njtförlofvade ocb framför allt de båda ungas skinande bélätenhet med heta till-städningen, lemnar jag det doek med saknad åsido såsom liggande älldelés utom ämnet för denna berättelse.

Under supén kom min vän jägmästaren fram till mig och, ifrigt mumsande på en kyckling, gaf ban mig deL af följande dekreter:

— Prostfar och jag ha kommit öfverens, ser du, att dn far hem med oss i qväll och kinesar hos mig. I prostgården blir det nog trångt om saligbeten ändå. Och så stannar du ute hos mig ett par dagar åtminstone. Ja, här bjelper inga protester, du bara lyder. Ett litet trefligt gästrum på Tomtebo står till din dis* position, så länge du vHl. Du behöfver förresten inte ha tråkigt, fy A. och hans älskvärda fru äro, åom du kanske vet, ni sedan halfannan vecka gäster bos mig och min gumma.Nå, här hjelpte inga protester och teriHgen natla voro de förresten, som för syns skull gjordes.

Alltnog, — vi togo afsked af vårt glada värdfolk och de unga lyckliga tu, — och snart nog sutto vivvederbörUgen inpelsade, i en täckt Vagn, son körd af vännen (Hofs konstförfarna händer inom en half-timma rullade oss fram till TomtébO. Inte ett ord veiiades under vägen om fru Ebbas ”rysligt tilläm-nåde” novélL

Fyra dagar ha nu sedan dess förflutit! och jag har ännu inte kommit mig för att: resa fr&n det tref-liga Tomtebo. I

sällskap med lektorn, jägmästarn öeh deras båda älskliga hustrur fly timmarna som sekunder. I morgon har jag emellertid beslutat mig för att resa och skall jag då ha fru Ebbas novell färdig med mig. Det satt håidt åt att få hennesväninnas tillåtelse dertil], men sedan jag heligt lofvat henne att förändra namn och dylikt åtminstone så pass mycket, att hon sjelf slipper bli ”Utpekad till åtiöje för Kreti oeh Pleti,” bar hon slutligen i går a&e gifvit mig tib låtelse att offentliggöra hennes lilla hjertäs historia, sådan hon sjelf skildrat den. Dén novell fru Ebba lofvat mig, är nemtigen en följd af 7 bref, som lilla Signe Under loppet af ett år skrifvit från Stockholm till sin väninna och f. d. pensionskamrat, som då vistades i Werm-land hos sina föräldrar. Serien börjar ett par månader före hennes giftermål, således för nära tre ir sedan.

Jag hår i dag läst igenom brefven. De ge oss, som fru Ebba mycket riktigt anmärkt, en helt anspråkslös hvaidagshistoria, utan spännande intresse, utan tragiska konflikter, — kanhända till och med alldeles för enkel att kunna intressera andra än den älskliga hjeltinnans personliga bekanta. I min nöd får jag dock vara glad, att jag ändå har något att ge, som åtminstone för en gång kan låta läsa sig aften ochantitfn, sotn hite är för kinkig. Ett åntian bristi lider deto också äf, den hår intet egentligt sammanhang oeh daknar ätstettek afrundning, ^ tnéttmaii ni& be*^ sirina, att det endast kr bref oeh till på kbpet frun-tinymörsbref^ nt Teridighetén Afskrtfna, — oeh Båhrn^ (la terdé deirrtA brist bh åtsrinstoné psykologiskt ur* sägtoad; Fbr'ttm del vill jag inte äidra mera än det aldiMödvändigaStey nätbopp sfi myéket blott, att ej hufmdpersonerria bli* för lått igenkänd*,

: Framför' mig-på »IcrifbOrdet ligga na alla bref«-ven* skftfna med én stbndom något vårdslös och dock aUtid: elegant frotftitømeikstit. Att skrifvaåf dem är nu det enda som återstår* Inhan jag böljar dermed ^viUjågdockbenm nådiga läsarinna ftrsägta, ifallhenskulle finna denim min inledning längre än behdflføt varit. Må hon förlåta en stackars ”novellist,M hvars förikttare^vei^sainket bliPrit reducerad till nästan blottttfeh bart1 renskrtfväfegöra, att han på det enda ställe , der han möjligen kan få uppträda med egna erd, söker ta skadan isen en smula 1 —

Första brefVet.

! 'Stockhölih, Jafiuari 1870.

Min sötaste lilla Ebbat

Tusen, tusen taek för ditt snälla bref i Hvad det var roligt att efter ett helt års tystnad fä böra något från dig* De snubbor du gaf mig äro gunås välför-tfenta. Jag har nog inte glömt, må dä tro, att det var jag, som efter vår öfverenskommelse Bkulle skrifva första brefvet, sedan vi under strida tårar skildes ftt sista termin i tant Wenngren* pension * och jag mins också mycket väl den der Lördagsqvällen föredin betøifesa till Wfcrmland, soto dueå utförligt -..-be-skrifvermed en maliciös antydan oto, Mt den,måtte ha alldeles gått nr mitt minne* Nej; du> lilla. Ebba, — hur. skulle jag kunna glömma eni stund ,4å vi lef* vade h Varandra ey§g vänskap oeh oinskränkt förtro^ ende, — isynnerhet som Jag, ju> dagligen» oob sfcind-ligen bär på mit* Anger in&eglet i på vårtötoscsMiga löfte, din läla silfverring *med ftnkmt^;?i&ipnopo$* dn bär väl också åUtid påi digi døn n

Efter, vanan hade vi, som du /mycket; riktigt bet rättar, slagit ossner: bredvid hvarandra i don lödrftOr djga Bofifan i din lilla kammare och smngit oss till&tt läsa en roman;- vi< höllo just, på med att eluta ”den vandrande juden.;” rsem vi fått låna af; knsin iQttop-** mins du, vi. hade Oldes franska; grammatik i oppslagea framför oss på bordet, ihändelae.; tant iskalle då. det infallet att titta in? — och när vi hade slutat ”juden,” så släckte vi lampan för att få sitta och prata i mörkret, — nåja, resten har du beskrifvit. Men du talar inte om, hur rädda vi bléfvo^näri tants favorit, den der lilla otäcka Azor, ställde sig att gnälla utanföre din dörr, — det var straxt efter vi hadc bytt ringar. Som du ser, har jag minsann inte glömt bort den qväl-len. Jag mins till-Och med, ätt, nät kusin Otto senare på åftønen kom förätthetota mig hem > så passade du på,, medan han , stod; och pratade med tant* och kyssta hana gamla mössa , som låg påi stolen vid dörren. Du tøodde inte du, att jag såg dett, —.men; ser du, Signe plär ha. ögonen med sig. Du var, allt bra svag för (Otto den tiden*, — och nu. frågar: du inte ens, hur han mår. Flyktiga flicka b SkäU 4et; *gjåpft samma' sätt med din glada jägmästare $ sowdfunu båt gått oOhförgapat dig i deröerepå landet?

Tack skall du ha för förtroendet !Ert lttla äfven-tyr i regnet på vägen till skogvaktartorpet var ju rätt romantiskt och pikant, alldeles som Julius och Emma vid den Mstiga borgruinen i den der romanen vi läste tillsammans — hvad hétte den nu igen ? Jo, ”Sel och skugga', tror jag, af*\,. ja, det mins jag inte. Men vet du, upprikti^ sagt, ’jag tycker inte riktigt om din jägmästare, — han förefaller mig efter din bfeskrifhitig riiserligen1 »treflig nog, men alldeles för prosaisk, att jsg skiifle bnuna bli kär i honom. Nej, tacka vet jag då.... ja, du skall nog få veta1 sedan.

Dt kan vara lugn, jag skall inte nämna ett ord om din jägmästare för någon menmska. Jag är väl ihgen1 pjaller-Lotta heller. Och allraminst kan jag tala vid Otto öm den saken/för han är nn;dl Upeala, han tog Studentexamen i våras och skall nu bli. jurist, sä£er hanv * Du bfchÖfverminSann inte vkra ängslig för honom,' him Hrlikafyktig som du* Dn mins kam ske déb der' 4ånga: rödhåriga Marie, sem vår så pass hcMhmari sin- g^eografi, att;ihøn påtøod, att Adrianopel låg vid Donaus ntlopp i Östersjön,‘och sdm alltid började efrrta: bref • så eniörikt med 3 > "efter så godt tillfälié giftas; med poeteir.. *ja, bon är nu för tiden kusin Ottos ideal;

Du frågar mig, om jag ännu fortfar att svärmå för Axel, dfen <der unga kontoristen med de vackrä lockarna på farbror Fredriks kontor. Ack, 'lilla Ebba/'det tog: ett snöpligt slut på den historien. Kan du tänka dig, Ebba^— ihari har rymtll Är det inte förskräckligt? — Det var bara ett par månader sedån du'hade rest hem ner tiÄ Wermt&nd, så rymde han en vacker dag till Amerika med — jag vet inte hur ttiftnga tusen ur farbrors kassa; Jag fdraitar honom nu mera, än jag förut älskade honom*— Ja, älskadejag honom verkligen ?. A*fc »ej», det vur bwa ett barna-ligt tyoke, t— baaság bra ut och vax aJfttid så artig mot mig. -t- Nej, nu föret, Ebba lilla,, nn.’först vet jag hvad verklig kärlek vill. säga. Aok;, om du via-stel — Nåja, du,skall iå veta. sedan.

Du.må tro, att lilla Signe, så yrhätta hon än Sr, Uodå inte saknar sina. beundrare. Det fattas bara en i dussinet fullt. Hår bar du dem, — namnen tjer nar till ingenting att meddela, du känner ändå inte en enda.

Tre notarier, af hvilka en Sr adelsman ooh en annan tenor i en dubbelqvartett — han har gifvit mig inte mindre Sn fem ntmärkt vackra serenader — , en tjock grosshandlare med lonyett oeh tupé ooh två stora stenhus på Norr* «- en ingeniör med yfvigsiröda polisonger, som varit, tre år. i.Paria, -t- en.student, som bara tittar på mig och ideligen suckar på en högst ynkelig fason, — en. pro visor, aem bryter,.på skånska ooh skorrar alldeles. fasligt, en liten kadett, aom alltid: bjuder nug på lmnuneilur, —..och aå en kamrer, aom år änkling, ed» litet låghalt ,0oh .så var der förr i yedden en, pastorsadjunktsom eMäd luktade myak, men dm slutade med, sin uppmärksam* hot raet mig, uKr han fiek veta, att pappa inte just hade någon förmögenhet. Ja, så säger åtminstone pappa.

Der har du nn tio af mina gifita beundrare oeh hvart jag tar . vågen, når j+gSr på bal eller supé, så trX&r jag alltid åtminstone en af dem. Nåja, de än> allt, bra roliga att ha omkring alg. • <-,« Månne dinvto-inne kan ha Uifirit kokett? Ja, jag vet inte.. Kanske litet Mamma säger det oeh pappa också , så det Kr vål så. i

Nå, hvem. af alla de här praktexemplaren tror da. na., att din lilla Signe förälskat: sig i?I ingen. Jag kan just inte i med. någondera. Den drägligaste är notarien, som är tenor,. «- men hvar han är, sätterhun sig alltid till pianot och »junger: uhviarfÖr skall man tvinga mig att sjunga?'' —. och det fast jag aldrig har hört någon he honom derom , ~~ och nu kan jag inte tåla honom längte för det

Nej, då höll herr Brunér på att bli någonting vida farligare for lilla Signes lugn. Det var en ung arkitekt, som.bodde midtemot oss öfvér gården. Jag såg hans bleka drag ständigt lutade öfver vitbrädet i fönstret, så länge det var en smula dager, och jag hade tillfälle att se detn oftay ty fönstret i mitt lilla rum ligger alldeles midt emot hans. Det låg någonting så artistiskt och ovanligt intressant hos honom, att jag ibland på långa Stunder omöjligen kunde fl mina ögon ifrån hbnom, i Han Båg rätt bra ut?, hade hélt skägg, temligen blondt* nästan Bom magister Du» thén, men mycket vackrare, och stora tankfulla blå ögon.

!Ända från början förargade det mig verkligen, att han' så Htefc brydde sig om mig, det såg san» nerligen ut,, som om han inte haft en aning om, att i fönsttiet midtentot honom satt en ung flicka, som till och ined spegeln sagt åtskilliga artigheter. Jag satt der dagligen vid mitt fönster oeh virkade, men högst sällan såg jag honom titta opp från sitt välsignade* rit» bräden Dum&tro, att det; förtröt Kila nåden, jag ékulle gterna ha skänkt bort alla mina nio benn« drare; öm båra den der envisa enstöringen i stället velat uppmärksamma sin lilla granne en smula,

En dåg w det var i våras ^ ringer det på tam« burdörren; \ Jag går och öppnar.

Ddt var v&r granne. Jag bade aldrig sett honom på så nära håU förr.

Är revisorn hemma? ^ frågade hqn«

pappa är inne hos sig, var så god oeh stig in! •*-**. var mitt svar. Men herre mm Gud, hvad jag rodnade! Kan du tänka dig, Ebbn, — detflög mig i hast genom hjeman den tanken, att han kora för att — firia.

Han stod en stund alldeles stilla och råg på mig med sina stora ögon helt allvarsam* Jag !fingrade på min förklädesfåll och trodde, att jag skulle sjunka genom golfvet.

— Är fröken rSdd för mig?— frågade han efter en evig paus. lika ohyggligt allvarsam«

Jag vet sannerligen inte, hvad jag svarade^ Men hvad jag vet* är att jag blef ytterhgare förlägen och att jag till slut gömde mitt blossande ansigte i mitt förkläde och sprang in till mig. Var jag inte en toka? Och hvad skulle han väl tänka om njig?

. Den dagen glömmer1 jag aldrig, i— jag mins mycket väl, att. lektor Aronsson var hos oss tiH mid*» dagen. — Du mins väl honom, ^en der långa magra lektorn med kala hjessan, som läste' svenskA tfch tyska med oss under ett par månader, när magister Bokman hadc brutit benet af sig? Det var: visst Sista året . vi läste hos tant Wenngren. Mins-du, hur fasligt rädda, vi alltid, voro: för hans lugna gtåögou, fastän han aldrig sade ett enda ondt ord åt någon af .oss, inte ens då tjocka Gertrud, den otäckan, hade lagt ryska stidLllaife: i hans galoscher ? Koinmer du ihåg; rå mildt: han då såg på oss och sade: — **hvar-titt tjenar väl sådant der okynne, bam? Det lilla nöje I han deraf, väger , inte opp den skammen det gör en'' Det var också sista och enda gångeh han behöfde bli ledsen på oss för något dylikt — Pappa gjorde för ett år sedan hans bekantskap och sedan dess har han varit pappas förklarade favorit, — ja, inammaq också. Pappa kallar honom nästån alltid för ”mågen tain'' (en fästman, som . är flmtskallig oph Snusar! jo pytt!) och då rodnar alltid lektorn. Tänk dig, rå be-fängd t! — en gammal karl rodna söm en flicka! Ochdå ser^aa,;»! ^ängslig »t, 'staökars karl, att jag alT drjg kau håUa mig för gapskratt:)

Nå, det der har nu egentligen ingenting att . göra med arkitekten.. i ,

Vid. middagsbordet kom pappa att tala med lektorn om herr Brunér — Vilhelm heter ban i dopnamn, det' har jag fått veta —det var fråga dm en Ändring i vintagen inunder oss, for.att.... nå ja, det der. förstår jag mig inte på. Pappa är, som dn vet, vise värd för huset. — Jag vet sannerligen inte rätt, om jag var glad eller ond att höra allt det InH-Jull, som.både lektorn och pappa .slösade på arkitekten.

Efter middagen skulle pappa viöa lektorn deeskis-ser heiT Brunér lemnat opp i dag. Han vecklade opp den stora rullen oeh då föll dernr en liten papperslapp. Det yar vetser du, —~ som mam ma genast tog opp och läste högt. Jag mins nu inte mera än en vers riktigt, men den lät så här :

Blif Du min lefnads klara stjerna,

Mitt Pharosl — Hvart Du visp må,

Jng följer outsägligt gerna,

Dn milda qvinnoöga blå, —

Ehvad m?n framtid an rinå stråla Liksom ditt ånoe ljust och gladt,

Ja, — eller nornan mörk den måla Som dina lockars natt.

Var det inte en stor skälm, den der arkitekten? Det är ju klart, att verserna voro till mig, — ”öga blå”, det är ju tydligt nog ? Inte kan man precist tala om mina ”lockars natt”, det medger jag j — nog har jag lockar, fast gunås långt mera blonda än svarta,-tornen. herrar poeter ha nu en gång fått. rättighet att Vända opp och ner på sanningen, bara för rimmets skulUr ”Dookars natt”, aer du, >det. är bara en .« wf. hyadr heter*'^ot uu; igen?. jo, ”licentia: poetica”, — eker oekså är det kanske^. bara för att blanda bdrt koriea. iEn sådantilurifax, >o ch så» fiffigt åe'n att litb 13pappa sjelf vara postillon d'amouf, ntan att han vet af det! Det är alldeles som på teatern

eller i roma*-merna.

Ja, nog hade jag klart för mig, hvem verserna voro skrifna till, — men tror du, att de gamla kommo att tänka ditåt? Nej, såväl pappa och mamma som lektorn ansågo mig helt säkert varå alldeles för mycket bara barnet att kunna inspirera till något dylikt Jo, just vackert barn, som juet då nyss fyllt sina modiga sjutton år! — Man visste inte, hvad man skulle göra med de der ömma hjerteutgjutelserna, som hade kommit in i ritningarna ”af misstag”. Jo, vackert misstag! På lektorns förslag beslöts till slut, att mamma någon gång med allraförsta skulle göra sig ärende in till herr Brunér och oförmärkt lägga hans verser tillbaka, och för öfrigt skulle ingen, ihändelse man komme att tala vid arkitekten, röra vid den strängen, för att icke onödigtvis göra honom förlägen. Så skedde också.

Jag hade mycket hufvudbry med den der händelsen, när lektorn gått och jag ändtligen fått dra mig tillbaka i mitt rum. Du må tro, att din lilla Signe satt der timtal och lutade hufvudet i handen med en för henne ovanlig tankfullhet.

Var det af blyghet, som han så undvikit att se på mig hittills ? Men nej, att så der låtar pappa bära fram hans poetiska kärleksförklaring till mig, det be*-visar sannerligen ingen blyghet. Efter mycket funderande kom-jag slutligen till det resultatet som det enda möjliga, att lians brist på uppmärksamhet för sin tingä och, som jag hoppas, också en sintilå älskvärda q vinliga granne varit blott för*t8Uning. — Han hade sett .mig långt förr innan jag såg honom , det äf då säkert, — kanske han enkom för mitt fönsters skull hyrt dn-; hletten inpå gården, ja, hvem vet? Inte omöjligt Han visste kanske af, att jag vår en bortfjäsad Hicka,tiltøeh med en smula kokett kanhända, — och för att ^örft tlllbörfig. eflfekt skuHe han låtöas,som om inte jag tans titt1; d& deremot jag nödvändigtborde se honom ofta nog: i Inte ilta anlagdt? Eller hur, söta Ebba? Det tycks sannerligen inte vara första gängen den der unga herrn lägger ut sina krokar för Enas döttrar, när han tycks känna demsåväl.

Hvad det hartaadé mig in i själen , att jag sä lätt skulle ha fallit i den utlagdasnaran! — Jag beslöt att totalt förändra mitt uppförande mot honom. Pä flera dagär visade jag mig ioke i fönstret. Men så kom jag att tänka på , att han möjligen skulle tolka detta till sin fördel och tro, att jag vore blyg för honom, att jag kanske nn som bäst satt i smyg och studerade hans verser.... jä, hvad vet jag? — Jag började åter söm förut visa mig i fönstret, men s&g sällan ät honörn. Knsin Otto brukar säga, att vi qvin-nor ha en talang att kunna vända ögonen äi ett håll och ändå omärkt se hvad som försiggår på ett annat, — det är inte utan, att jag tror mig också ha fått en släng af denna lilla gudag&fva och tack ske denna kunde jag nu lätt observera honom. - Kanske var det inbillning, men jag tyckte, att han nu såg oftare hit opp än förr. Bå snart han trodde r att jag märkte honom , Värkan oblyg noig att helsa. och det tiU med ett? leende, som. . . . Jäg besvärade aldrig hans helsnipgy låtsades inte engåiig märka dem

Bå gingo några veckor och då flyttade vtåt landet, Pappa hyr* som du kanske mins, ett. litet sommarnöje åt salfsjösidän. Under sommaren var jag högst sällan* i staden •, nästan jerati på landet:

Bär börjar <dtt nytt kapitel af 8ignes Mlla lefhads-saga kapitel af roder, må du tro -4^ men

jag hoppad Öfvér dbt så länge, (för att först altsta M-stirien om'arkitekten.

Inte förr än jfi hösten, när .vi' flyttade in tillstaden^ igen, såg jåg^vår grannö .återr Son* vfenligtt satt han ständigt öiver öitti ritbräde. Medi!Gudjhvad: han hade'blifvit bleh i och^mnagerii Jag aäåtan ångrade mm bårdhet inot hondin, oGh h$de Jäg nuvarit fri, så hade jag nog :visat- ttig i aiHierkiöda tidt? IhM nom.i Det gjorde mig verkligen)ondt dm den siåcka-^ ren, — men det» var ju han& eget ? fel?i tS& lycklig jag eljest v*r, v så fick t jag dock riktigas ftataivetfeqval hvarenda gåilg jag såg håne aftätåai dragt, d HVad han måtte ha lidit! ' Men: stolt »var kah,^ icke en'enda gång såg jag honoäi kasta ett öga öfren tilii mig. Det låg någonting nobelt i fen sådan stolthet: och jag tiörr. jade också åter att intressera mig fdr tnin olyckliga^ granne ,1 så att . Aitthttr (så der jär nt har ijag. redan 1 sagt namnet på min , älskling och det långt iinrian jag kommit in på kapitlet om honom) verkligen började smått bli svartsjuk. Eméllertid behöfde han, inte vara det länge: den förait* Dhtober * flyttade ; vår

granne, “derföre att der irite fans tilkäcklig dager för hand arbéteu, -**- svepskäl naturligtvis! och njed detsanftma flyttade han också : för ;aMd ur Signes lilla hjertekammare*

Qch så slutade1 Æati romanens Jagfaåfcenannan att bjuda på, Som är pikantare.«u>\ ;<:

D« är lväl tm duktigt nyfiketn akk få vetai, hvem: min Arthhr är? ^—ifTänk .dig, Ebbäy: eä ung gardefl-j löjtnant; elegattochivackeiv snlärt; ftorøhjag nästan«' om lifvfeti voohr.tnefl de åldra som eötastetsmå kokvarta mnstaschety-*- -åiak >digj haéonir >i pnifomn oeh tillh hätt och ridande-förbi jditt) fönster; atjt par gångar omrr dagen (doinera /Bitten jaguaUtid och • tarbetiar vid ^tt af f förmaksfönslema, i^yi >jäg iyxU ueugatan^jiförstfttl du) oeh gratiösiihelsanden mod^ittr.ridspp^i-rt-itänk dig-allt* dekth öehisäg*,, itfh jute jjag dö lfjckligl Lägg der™ till, att han är baron, att han vnteåriaakstöst Oek att i jag <4* tt;,'; lw, sliu hiu.aöii r;l|onöto itteskfifligt!Haa läapar «dRunniajp.jay! helt 9itai^ förstår du, .taydktfc'fcnyeket litet-• d— I » i i början; - af våf bfekant-

* skåp Itycicte/jag nite < torim det-, nu ^dérefmot' tycker

jag, attdel verkligen <>kh»r > hohonn i Vi; äro på sätt och vi^ graimåå:/ vi pckså., hau bor liksom ; vi här :j »böljan a£. jLadugånåslafiidet. Håns ; tillnamn < klingar så vackert, öå våekert, iw- memdöt får^du inte veta (jnif. jagikan i parentes 1 under*' tgåthadofte säga dig, iatt éet. fiiii^aff/Ipå. ^hjekå^), fätf i Arthiir Vill, att vår fortofiiing (ja-, sep idu, vi firo: verkligbn riktigt för-lofvade) skall hållas hemlig: feå: länge. Han är så förnäm, ser;duy;-— han varpåi'Hofvet i förra veckan ^r, och häns slägtärså förskräckligt stolt af sig. Det skuHe bli en faslig uppståndelse, säger Arthur , om de; nu -åtminstonei, finge höra, ätt Arthur gått åstad och förlofvat sig med en stackars borgerlig flicka 6onf jagi ' i

Vill du nraieta, huru jag först lärde känna Arthur?* Det var, Uom du skall få höra, under gudomligt romantiska omständigheter.

Det var en afton på landet i bomras. Bolen höll just på att gå ner. Vid1 stranden satt din Signe med Feuiiiets roman ”Grefve de Camors’’ i knäet. För tillfallet läSté jag inte * men satt der och stirrade nt öfver vattnet och tänkte på*.>. . * ja, det vete Gud, — kanske på.den/ bleka arkitekten, som jag hade svårt att få ur > minnet. Jag hade för en kort stund sedan»sett en näpeh lustjakt segla förbi, jag börde folk ombord skråtfta och stoja, men jag fäste ingen vidare, uppmärksamhet vid den. Då. ser jag.... — har du någonsini Ebba, kommfrt alldeles oförberedd i en sådan situation? i ett. ögonblick och innan jag; ens hinner* röra mig, tigger för mina fötter en ung hen« på knä, fattar min hand och kyséer den häftigt. Jag ilade .i aldrig« sett honom ’ förr. Innan jag hunnit sansa mig, har den unge mannen. medéRobe-skriflig glöd i de granna bruna ögonen gång på gångkysst min hand, som jag inte ens kom mig för att dra tillbaka, sft öfrerraskad blef jag. —r OchGud, så vackert han talade sedan! Hvilken värme, hvilket lif, hvilken passion! I mina öron leker ännu musiken af lians ord den qvällen, men jag vill inte profanera dem med att anförtro dem åt något så prosaiskt som ett brefpapper. Det var en kärleksförklaring af annat slag än de der fadda ungherrarnas, som kretsa krapg mig på balerna bok idisla artigheter, lika yumma som dumma. Tänk dig en sådan scen på stranden i sjelf-va solnedgången en härlig sommarkväll, — är det inte romantiskt? Din Signe kände sig ovanligt behagligt upprörd och — kanske gjorde hon »orätt, men hon knnde intet annat — hon satt qvår och lyssnade till den knäfallande unge mannens ljuft vibrerande stämma. i

Jag ser nu, snälla Ebba, hur dn rynkar din lilla vackra näsa, dn drar dig hastigt till minnes, att dn är hela olfva dagar äldre , tar på dig en riktig tantmin (jag känner till den) och mumlar en hel hoper om, att det ”gick väl fort”...”en karl, som man inte visste, om han var fogel eller fisk” ... nu m. dyl. Har jag inte rätt? Skulle jag också drista påminna dig om en likartad scen; men i hällregn, mellan en viss jägmästare och en viss liten Wermländska — du känner dem båda — på vägen till ett visst skogvaktartorp, så vet jag också hvad dn svarar: ”nå, det var helt annat det, vi hade sett hvarandra flera gånger förut under nära ett helt år.” Är det inte så? — Men ser du, Signe är nu snart aderton år, hon känner, att hon inte är något barn längre, hon håller visst så innerligt af pappa och mamma och gamla, Karin och alla andra snäilacbeh vänliga menniskor för resten * men henkänber också, att f det inte är nog. Hennes lilla kjerifc behöfVer något, mera att hålla af, ooh det rår hon infe lör; -r- det är välså Vår Herres mening) eftersom haa skapat unga flickor och unga karlar, Som gå här i veriden och titta på hvarandra. Oeh nu just var det så tomt i. mitt lijeita, det behö/de någon att fästa sig vid, — och så kom Arthur. Ung, vacker,

elegant, liflig och varm ..«en hänförande kärleksförklaring i solnedgångens rosenskimmer och aooompagnerad af fogel-sång och böljornas sakta, brus, — ja, jag vore inte Bigne, jag tror inte jag vore en rätt Eva ens, om inte mitt lilla tomma lyerta skulle ha gladt sig åt att nu ändtligenfå ett innehåll, ett mål, få någon att drömma otn, att svärma för, att älska.

Visserligen såg jag honom nu för första gången, men så hade han i stället sett mig flera gånger förut Hvar det liar skett, det har han emellertid aldrig velat säga. I hela tvä år hade han i tysthet iillbedt mig, sade han, — nu såg han mig från jakten, der han var ombord, och kunde omöjligen motstå det gynsamma tillfället att ändtligen en gång få förklara sig. Hans kamrater landsatte honom, — och så kom han till mig. Sitt kort lemnade han inom de första minuterna och .... ja, så sutto vi der och talades vid ungefär en timma, och när han sedan skildes från mig (stackars gosse, han flck lof att gå hela den långa vägen in till staden), så voro vi båda ”du” och så hade jag lofvat honom .. w. ja, inte något möte., för det vet jag väl inte passar en välupp-fostrad flicka, men att jag skulle sitta och läsa på samma ställe qvällen derpå vid samma tid. Och det kan du vara säker på, lilla Ebba, att inte fick han någon kyss den gången. Nog bad han derom, men

Bedan träffades vi ofta på samma ställe. Jag ville, att .han'skulle gå .opp till pappa och, få hans samtycke till vår föriofning, men då blef hän alltid ledsen < och talade om sin andryga familj, — och på;det viset är-vår föriefning ännu en henrii^heti Endast da vet den, ålskade Ebba* ^ och»detihar verkligen gjort mig godt iatt få; lätta mitt hferta och en gång få säga det åt en mensklig vatfetee,fcur lycklig jag är. På landet var det ekar och lindar och böljorna vid strahden^ som voro mina förtrogna ;* här i staden är s det väggarna och möblerna i min lilla kammare, — ja, nog äro de pålitliga, inte sqvallra de, men det är inte nog: de kqnua ju inte tala med mig om min Arthur; Kom ihåg, lilla Ebba, att jag litar på ditt löfte om obrottslig tystnad! Mins hvad vi lofvade hvarandra, när vi bytte ringar l

Som da kan se af hvad jag sagt, uragåé inte Arthur hemma. < Men han har eh märkvärdig talang att alltid ana, när jag skall gå ut'i något ärende ensam och hvart jag då skall ta vägen. Så att vi träffas ofta nog. — En gång träffades vi jultiden på ert subskriberad bal på börsen., Han visste, att jag skulle dit. Hur han skaffat sig biljett, det vet jag inte — nog af, han var också der. (Jag hade på mig en splitterny högblå mollklänning med fiöhn och gartii-tyr af hvita spetsar och på. håret störa hvita pérlör mellan lockarna, —• Arthur sade mig flera gånger, att jag var törtjusande.) Vi dansade tillsammans, så mycket vi tordes för att icke väcka uppmärksamhet Vet du, Ebba, han valsar som enängel ! Jag ville presenter* honom för pappa och mamma, men det ville lian inte. Jag är nästan smått rädd ibland > att han ser, om också inte mig, så åjjmiristone mina föräldrar öfver axeln, —och det i gör xaig. ondt Men livad skall jag göra? Inte kan jag bli ond på honom för det? Han är ju så fasligt förnäm.

Nu, lilla Ebba, kan det vara tid på att sluta min långa epistel* som jag hållit på1 med (i två,hela eftermiddagar; Jag skulle tro; att den till orih med är ett par sidor längre än .den jag; £ck af dig/^jag f&r väl lof att sätta tre frk&Irkenj på kUvertet. Menter du; jag. ville vära lika öppen .jqiotflig, som du var mot ;mig,. jag rvill© ge dig tnitt hjertes histb-m ända från det ögonblick jag, liksom du, kkmade pensionen för att 6om '.stöta diamen” gör a; tein entrée i veriden — och till nu. iHär i.har jag nu sktifvit ner dep.. Kom för allt i verldfcn ihåg, att den stannar oss flickor emellan 1 t-— Qohnu godnatt 1 Dröm dn om din Olofl. Hvem jhg tänker drömma om, det vet bäst

din sant tihgifna väninna

(Som vanligt i fruntimmersbref foljér här — och likasä i de följande b ref ven -fen ansenlig mängd1'af postscripter.

Jag bar dock ansett, att de saklöst kanna uteslutas, da de onödigtvis öka vår berättelses längd, utan att i ringaste mon ge någon belysning åt vår bjeltinnas hjertehistoria. Såsom nästan' uteslutande rörande toilettangelägeaheter tillhöra de för öfrjgt ett med skäl fridlyst område.)

Andra brefvet.

Stockholm d, 9 Mars 70. Min älskade Jäbba!

Gud, hvad mitt lijerta klappar! Om du visd to, hvad som bar händtl — Kan du tänka dig, — ban har friat! Men

hvilken ban? Ja, det kan du aldrig utfundera, om du oekeå gissade i evighet. Arthur? Nej, tyvärr* Om så väl. bade varit.äfcdå! Arkitekten? JSTej. Någon af mina fadda b&Wrabanter? Nej nej. Men hvem då? — Jo, tänk dig, — — lektomtDa skplf få böra!

I idag på förmiddagen hade jag vårit ute for att köpa sefirgam till en ny rökmössa åt pappa. Jag hade just kommit hem, då pappa kommer ut till mig i tamburen æhhviskar mystiskt, att det är någon i förmaket, som vill tala med mig.

~ Hvem kan det Vara? — fr&gade jag.

— i Jo, mågen min, lilla Signe.

^ Jaså, lektorn. Hyad kan han vilja mig?

— Jag tyckte han nämnde, att han ville höm efter, om du har glömt bort att konjugera — skrattade pappa och glappade mig på axeln.

— Så pappa skämtar!

— Mindre skämt kanhäpda än du tror. Barn . lilla y inte vill jag på något sätt tvinga dig, men nog

skulle du görä såväl dm mor soin din far mycket leds-pa, öm du sade nej.

Pappa såg på mig allvarsammare än vanligt, kysste mig häftigt på pannan oeh gick in till sig.

Jag blef helt ängslig till mods. — Hvad kunde lektorn vilja mig? något vigtigt såg det ut att vara, men livad? Det kunde aldrig falla mig in, att en yr-liätta som jag kunde betraktas med andra ögon än helt farbroderliga af en så allvarsam och lärd man som lektorn. Ett frieri var det jag aldraminst tänkte på, när jag trädde in i förmaket, der mycket riktigt lektorn satt.

— Goddag, lektorn! — neg jag förläget i dörren.

— Goddag, liten Signe!1 — helsade han lugnt och vänligt som vanligt.

— Lektorn vill tala med mig? — “ Jag Stod ännu qvar i 'dörren.

— Ja, vill jag så. Är Signe snäll och sätter sig här bredvid mig i soffan, så få vi talas vid o& något, som ligger mig på hjortat?— Dötär väl inte frågan omatt konjuger heller, som pappa sade? —• frågade jag och steg fram och satte mig bredvid honom i soffan.

Lektorn smålog och s&g på mig en1 liten stund, men teg. Jag satt helt förvånad och tittade p& honom tillbaka.

— Signe lilla, — sade han och tog min hand och lade den, varligt som onå den skulle ha varit af silkespapper, mellan båda sina, —Signe lilla, håller du af mig?

— Ja, nog gör jag det, — svarade jag ännu teera förvånad, ty han hade aldrig kallat mig ”du” förr.

Ja, vef du, hvad allt han sedan talade, det hvarken kan eller vill jag berätta. Du må tro, Signe fick stora ögon, når hon nu fick höra en kärleksförklaring till. Men du store, hur olik Arthurs kärlekB-glödande känslouthrott! Han talade länge och vackert, men stilla och lugnt, och märkte jag inte då och då en liten darrning på TÖsten, så skulle jag • sannerligen kunnat tro, att han satt der och bö)l föredrag öm solen och månan. När han Bökte för mig skildra sm framtids lycka i sitt lilla hem vid min sida, var det visserligen mycket nätt, men Herre Gud-, så stillsamt och hyggligt, som om han fekulle ha beskrifvit för mig, hnr trefiigt kossorna ha det i ladugården. Är det inte en tashg tnenniska ått vara lugn? Kan det vara kärlek månne ? Har du någonsin läst i en roman en så genömbeskedlig och prösaisk kärleksförklaring? — Och ändå var det något så mildt och klart i* allt hvad han Sade, att jag omöjligen kunde bli ond på honom;. Des&merä förargad var jag på> snusdosan, sbin han lagt på 'bordet' bredvid sig, —1 lyckligtvis rörde han den inte bnder hela tiden. Det fattades barå, att bän i ött éädtmt ögonblick skulle tagit sig eir paris,'•-***> ja, då hade jag i«te kunnat hållå mig längre, ntan stigit opp' ooh gtfvit honom körgen med detsamma-mi. hade n jag inte IpptftvdørtU* .Att han lhölLiinnerligt äfraig., det tønde och iBÄg jag,.wr urinen inte Kr det datåämma som ätt ältka«i Äte&aj:det är något .helt annatrjdefc är{ ,eld_, føt Kr

ljft.f- Och htir mycket: också, jag håller ef honom, det märkte jag kanske först nu, — men inte är det,så* a#: jäg skudle vilja giftä mig med, honom-; Då kunde jag nästan lika gema gifte mig fmed>_pappa elter .med/£w> farori Fredrik, sem jag också, håller så obesjaifligt uta,f.

Hur länge han satt der och talade, vet jag inte. Min lilla lyerna var så förbryllad och tankarna flögo kring än hit än dit, men lika: orediga som«.., ja, jag vet inte hvad. Än tänkte jag på Arthur och då förargade det mig, att jag skulie sitta så bär och,höra på kärlekssnaok af någon annah än den, sqm engång hade fått mitt hjerta , — och ändå lyssnade jag ibland med verkligt nöje till lektorns hjertegoda oeh milda stajtana;,— än sneglade, jag åt snusdosan oeh undrade ,i iom han inte sdart. skulle ta sig en pris, och än stirrade jag på min hand, som han fortfarande höll mellan:Sina, och var ledsen öfoer, att jag i dag hade tfcgit samma manschetter på mig som jag hade i går. Och vet du, lilla Ebha, är jag inte besynnerlig? Fastän jag så obeskrifligt älskar Arthur: — ja, det gör jag verkligen, — så ertappade jag mig ändå flera gånger med, ätt jag riktigt satt och njöt af den tanken att ka kunnat fängsla den lärda oeh allvarliga lektorn. Jag måtte ändå vata bra älskvärd, tänkte jag, när hani kan vijjja ha mig till hustru. Jag jemförde honom med alla mina apdra eröfringar, Arthnr tiil oöh med inbegripen, och jag kom till det resultat,, att ingen enda af. dessa eröfringar sft smickrade min lilla fåiänga som; denna:sista-. Jag fick i hast en aktning för toäg sjelf, så att jag bléf nästan rädd. Att jag behagat Arthuiyi det Jyckte jäg inte just var så underligt, — det förefaller .anig, som om han, skullekåhha^rabstfåten' idød Ød barnsHg vtoka ; ’ båta ‘ höir är^glad^bch' liflig af Sig - ooh’ser1 någortalda bra ut *. ^ then tør att bfch&ga toktøm, måste jag aÖt ha idU got inre värde, som jag fcflhU intekommit att tänk*' på; att jag håft. ^ rHur äf tøet, ltllå Ebba,- skulle dfl kanské i dina k)åder'T,øek6& ha tifnkt så t Det sitlllé vara Wligt ått vefta, mndet Hr bafta jag , søm" är så koriøtig, eflér em detkaöhlnda ärnågof j %om fins hus htåije < qVmna. 1

Du vtll helt säiretl: vetai, hvad jag svarade? Ja, det var platt itigøntiiig. Jag -bara teg. Nflgét *var ville han hetter1 itité ha-tfttl, ty det ord han begärde af inig var, øadehan,’ Atøet vigtigaøte i høfe Sig-nes lif”. Håb bad mig bara täftka på hvad han. nu sagt mig och lemna' honom svar om eh tid , den 9 April t. ex. — det är i dag jemiit eti månåd dit —, till dess skulle vi vara møt hvarandra alldeles som vh varit förut och inte tala ett ord vidare om den saken.

Behdfver jag emellertid SAga'dig, hvad svaret kommer ått bli?- Det är bra, att' jag har én månad på mig, så att jag kan hinna fundera ut, hur jag på hyggligaste fason kan kötoma fram med fom korg. Det plågar mig1 så, att jåg åkall vara tvungen att göra den söäfla lektorn ledsen öeh-pappa oeh mamma också, riien jag kan 4nté annåt. Ack, om jag ändå inte hade lärt känna Arthur! Jag hade då nu varit fri, och jag hade kunnat göra ålfe till viljes. tyen- som dét nu är; är det helt enkelt omöjligt.

Jag har här ratat feft liteh stund bfcbr tänkt oftel^ om inte Sigtré nb gttr feig shitflläte, äri höri i sjelfta * veficet är: Jihn jag im både vatft alidelés1 fK, ne feg verkligen ^1T ohr jag vfll'vara lipfft&tfgv dcttlfe'} gé léktorii foftt ja?’ 'Kånfekb. 'Khfcske1 ocfesådrite.; N&rijig' ^ktfl’ Bari^^kkålli^k^ hjésså‘octi,:hur lig^håri Sf -ii* det riftk mn^k&lxr ^beh 'Ätt baai-näyfan^tirhäe ^ira 'far (ftiftWdig/'håtr är pbé^^cist,[dukfeelt ,så gattønal som jag* tøm år SiMr^jafi^ är <18) j.[så ' trot jag verkligen, att -det .roi^,mig all-r detee jotn^Ugt att gifta mig .'medhpnom. Jag irot. nttstan, att Signe ,£f bestämd för annat än att mplt-na bort. som; husbåller&ka åt en Jbokmgl. Ett sådant Kf...! Med; bokhyllan-och snusdosap tiil eviga rivaler! Att för hela lifvet heta. fm Ai-obbsoel sedan! Hu då! Och aå heter ban Sten« såyWa jag, inte,föredrar att kalla honom Lukas!! .7- Nej, aldrig i evighet tar jag honom,, om jag oekså, ajdrig hactø lärt känna Artbur. Sten»;., min kära Sten...., hu* hvad det låter kyligt och prosaiskt,pch platt! Hug är det mögligt, att kunna älska någqn,,5om heter Sten?

Nej, då klingar Arthur, helt annorlunda. Tycker

Och om jag nu också skulle, vara stygg , så är det inte mera. än min rättighet. , Hvarför är du så elak mot Arthur? Du. tror Arthur om allt ondt\ bara föir deti han, är vacker npti gardeslöjtnant, sådana /löjliga JjandtloUe-idéoT \ (förlät, ,'mig^, Ebb* lilla!)., -T-; kan*e bara, fqr>,det bau.inte är, jägmästare? pet, är mte-^ällt af att ijhomn^.fram nrød ;få. elak«/ gissningar ;eom att Arthur, np^r jgg ^ta _gAngen såg honop,;.^kn|le fføsip pu9£#sfø ^middägpder det gåttieh smnla hétt till. D,n kännatr herrarna, säger du. Väl möjligt, men da känner infe; Atthftr..

Nog* Hr. det »sann, att han vttfkligen såtnma dag rar it* på en stor middag på JJasselbacken, det medger jag, men der var så mycket förnämt folk och så mycket finå gubbar, — och det kan dn väl begri-' pä> att de inte dricka mera än som går ihop med deras värdighet och att de unga, om de också vilja, i deras sällskap måste lägga band på sig. Det kan nog hända, att dn känner till herrarna demere i Werpi-land och deras fasoner, men den förnäma verlden här i hufvudstäden känner du inte, det hör jag. Inte för det att jag personligen känner den heller, men jag har hört Arthur tala så mycket mera om den i stället.

Och så skall jag säga dig, att det är mycket fult af dig, att du oétviflar Arthurs ärliga afsigter. Vet du, Ebba, vore vi inte så goda vänner och visste jag inte, att till och med detta bara kommer sig af, att du är så rädd om din Signe, 6å vore det efter ett sådant ord alldeles slut oss emellan. Du förolämpar mig med en sådan* misstanke. — Men, lilla Ebba, låt oss nu inte gräl* mera! Jag vet, har innerligt väl du vill mig, och derföre förlåter jag dig så gerna., Men det skall också vara dig, sonr jag kan förlåta sådana saker.

Det skall emellertid bli riktigt roligt att höra , hvad Arthur skall säga om; lektorns frieri. Jag har inte träffat honom än, och kan det heller inte på minst en vecka, för han här .i ett vigtigt ärende rest ner till Skåne på em tid. — Hvad han skall bil svartsjuk! Emellertid hoppas jag mycket godt bäraf. Här han ser, att Signe också kan ha värde i andras ögon, vill han.nog ha mig brandförsäkrad och då gir han nog. opp till pappa och tnamma ech talar om för dem vår,, förtofaing* ,r— dø. kunna åtøimstatø/tfå veta af den» om Jian obkså inte iför éimjötoKa attgt vågar etøateraden änåtf/T—'Øen? htr hemligheten btøjar Verkligen plåga mig. 4 ni. < i1» i f

Nu,lilla:Ebba, sltttar Jag dot här brefVet.i HéK sahjertHgtdma'£lräldrar! Tacka din Olof: ftfr'hans vänliga helBiiitig (talia inte om för honom, att jag hä*-sagf, att» jag inte krinde bli, kär i honom!) och fitamför mina; obekanta helsningar till honom tillbaka! — Det är sant, hvad tycket dn om ”Grefve »de-Ca-* morft’7 Du har vål läst nt den nu? Dröj inte för länge nu att skicka i ett långt bref igen titi din

Sigiie-

Tredje brefvet.

Sidtkholm d. 2 April 70.

Min egen Ebba!

Du förundrar dig helt säkert öfver, att du e& snart får bref från mig, fastän du inte ännu besvarat mitt sista. Du väntar väl heller inte några rader från mig fttr, än den ödesdigra 9:db April gått förbi, — den dagen, du mins, då jag skall lemna mitt svar pft lektorns frieri.

Emellertid har du här,* som du ser, eh epistel igen från din Signé. Du kan deraf sluta,: att något vigtigt måste varå på färde, när jag inte ens gdr mig till tålé» att inVänta ditt svar, utan skrifver ändå.

Af medföljande förlofningekort ser du, hvari detta-vigtigaf best&r. »Di gör troligen stöta* ögon, då dn ser, att jäg gifrit lektorn» mitt ja, — och ännu stö**; ré gö?r du helt' Bälöftrt; när du besinnar, att jag inte haft tå&rtnod att äfvakta den 9:de April^ utan redan för nSM ^ sOdän tfttätet det; — > son^lektom *rade — ”vigtigaste ord i Signes hela lif”. Tänk, om du nu också visste, att jag trots lektorns protester ifrigt yrkat på, att förlofningen skulle bli så kort som möjligt och att pappa genast skulle ta ut lysning — det skedde också i förrgår —, jag vill, att bröllopet skall bli med det aldrasnaraste. Alla hemma äro förvånade, men de lyda; pappa och mamma riktigt skina af belåtenhet och min fästman, ”min Sten”.... — Gud, ett så fatalt namn! — ja, han ser ibland en smula besynnerligt på mig med sina märkvärdiga gråa ögon, men han tiger och pajar om mig som den Ömmaste mor. Ja, nog håller han af mig, fast han heter Sten Aronsson och är flintskallig och snusar, nå, det är då förresten inte så farligt med snusandet heller, det sker inte just så synnerligen ofta. Han är emellertid den ende, som tycks ha någon aning om, att det ligger någonting bakom min ovanliga munterhet under de sednaste dagarna. Men han säger inte ett ord derom och inte jag heller; han lider af, att jag inte har fullt förtroende för honom, det ser jag, men — är det nu af finkänslighet eller af rädsla för risken att förlora mig, det vet jag inte, — alltnog, han tiger. Ack, så gema, så gerna skulle jag vilja säga honom sanningen, men jag kan det inte förr, än jag blifvit gift. Jag måste bli gift och det snart. Jag får ingen lugn stund, förrän jag sett mitt namn med fetstil i alla Stockholms

tidningar bland ”vigde i Stockholm”.

Det faller mig in, när jag nu ögnar igenom hvad jag nyss har skrifvit, att du kanhända kan missförstå mig. Var lugn du, min Ebba, — Signe ångrar visserligen bittert, att hon stämt möten utomhus med en ung karl, som inte pappa eller mamma känner, men för öfrigt har hon ingenting att förebrå sig. Hon är ännu densamma lilla Signe som förut, det är en annan, som varit brottslig, icke hon. — Och inte skall dubeller förebrå henne flyktighet, — tro mig, det år med tungt hjerta Signe skänker bort sitt lilla jag &t en person, som hon icke älskar.

Här skall du få höra orsaken till mitt förtvifla-de beslut.

En qväll for ett par veckor sedan (det var den 19:de Mart, den dagen kommer jag väl aldrig att glömma) var jag med pappa och mamma på teatern och hörde ”den stumma,” — en opera, som alltid förut varit min synnerliga favorit, men som jag efter denna qväll inte mera kan tåla. Vi sutto i tredje radens fond, första bänken. Pappa har inte råd, påstår han, att sitta på någon dyrare plats, — och förresten är det en mycket fin plats (säger mamma), när det är musikpjes. Vi kommo först sedan ridån hade gått opp, för mamma hadc måst räkna till tvätt på eftermiddagen. På bänken bakom oss sutto två herrar, en äldre, som sög ut att vara en gammal militär, och en yngre, som bröt på skånska och visst var resande. De voro ganska högljudda båda två och pratade ogeneradt om sina enskilda affärer. Hvad sådant der är obehagligt 1

Nå, första akten var slut och ridån gick ner. De båda herrarna bakom oss ställde sig opp och med sina kikare riktade ner i salongen började de kritisera än den ena och än den andra bland åskådarne dernere. Du kan tänka dig, hur jag skulle spärra opp öronen, när jag helt plötsligt hörde Arthurs tillnamn nämnas af dem.

— Hvar sitter han? — frågade den äldre af de båda herrarna.

— Ser inte farbror honom? Dernere på första radens sida till venster, ungefär midt på?

— Jo, nu ser jag... på första bänken!

Jag var minsann inte sen att följa den anvisning, de gifvit mig, och — mycket riktigt, der satt Arthur,som jag trodde ännu vara i Skftne och som inte underrättat mig om sin återkomst med en enda rad (för, ser du, vi ha verkligen haft en ganska trägen korre-spondans genom hans gamla f. d. amma, som håller mjölkmagasin inte långt ifrån, der vi bo). Jag satt som fallen från skyarna.

— Nej se, han har kammarherre Silfverfält och hans vackra dotter i sällskap, — sjöng nu den yngre på sin breda ”skaunska”, —jaså, de ha rest opp till Stockholm nu. Det satt väl hårdt åt för löjtnanten att få dem med sig, för gubben har inte varit i Stockholm på 14 år och kan inte alls tåla Stockholm. Jag känner det der mycket väl, för hans egendom ligger inte mer än halfannan mil från Landskrona.

Du förstår väl, att jag var idel öra, under det jag oafvändt stirrade på Arthur, som leende och artigt lutade sig gång på gång fram mot en ung flicka med smäktande ögon och rikt gullgult hår, som satt bredvid honom. Jag var så förvånad, att jag till en böljan inte ens kom mig för att bli svartsjuk.

— Hvad går det åt dig, barn? — frågade nu mamma, — du tappar ju hela konfektpåsen på golf ve t.

Mycket riktigt. All konfekten, som pappa nyss hade köpt åt mamma och mig, låg under bänken. Jag vet inte hvad jag svarade, men jag fortfor att stirra och lyssna.

— Nå, han skall ju vara plumpt rik, den der kammarherrn? — frågade den äldre af mina grannar efter ett ögonblicks paus.

— Tror jag, det. Gubben anses väga sin goda halfva miljon och kanske litet till, — svarade den yngre.

— Det vore ett godt parti för den der löjtnanten, som väl inte kan ha mycket qvar af sitt fäderne numera.

— Inte har han ett öre qvar af det mera. Nu har han bara skalder och det temligen ansenliga ändå,Men så har han också lefvat undan« Jag mins, hvilket, lif han förde dernere i Landskrona, när han låg der.

— Jaså, den der herrn har verkligen kunnat trifvas i en småstad?

— Han var väl så illa tvungen. Han låg dernere i .... låt mig se! .... jo, i precist 3 år var det, for jag mins, att han kora dit 1866 midsommartiden (det var just vid den tiden, som inspektor Al-rup sköt sig, det mins jag) och först nu i fjol somras, också vid midsommartiden, reste han opp igen till Stockholm.

— Men hvad måtte det vara, som kunde förmå en«tocken der äkta Stockholmssprätt att stänga in sig i bur dernere?

— Ja, det pratar man både si och så om. Sä-

kert är ändå, att han, inte gjorde det frivilligt. Det enda, som förmodligen gjorde lifvet någorlunda drägligt för honom dernere, var för det första hans hejd-lösa excesser i alla möjliga hänseenden — jag skulle kunna tala om för farbror snygga historier, som jag till en del sjelf har råkat att bli vittne till —, och för det andra fröken Silfverfält. Han hölls mycket derute hos dem och det glunkades allmänt om, att det vore väl dem emellan, — men gubben hörde inte gerna på det örat, han ville väl inte ha sin halfva miljon i fickan på en sådan der vindböjtel, kan jag tro. Nu tycks gubben emellertid ha sadlat om, efter han har rest opp hit i sällskap med honom och låtit dottern följa med. Det blir väl eklateradt här endera dagen, tänker jag..........

Ja, mera hörde jag inte, — det började brusa i mina öron, som om jag haft ett Niagara bakom mig i stället för den der skorrande Landskroniten. För mina ögon försvann salongen, åskådarne, pappa och mamma och alltsammans, —jag såg blott ett oredigt kaos af gasskimmer och midt i detta Arthur bredvidsin rika, vackra och förnäma fröken, det enda jag ännu kunde urskilja med tydliga konturer. Jag hade nästan utan att blinka stirrat på dem, alltifrån det Ögonblick skåningen hade gjort mig uppmärksam på dem, och hela tiden hade Arthur tydligen inte haft öga för annat än sinovackra granne, soro tacksamt log åt honom igen. A, jag kände igen det der leendet, — ett sådant skänker en qvinna blott åt den hon älskar. Mitt hjerta bultade, så jag hvart ögonblick trodde, att det skulle brista, mina pulsar skenade och mitt öga var fortfarande fastnitadt vid den olycksaliga synen....

Då föll det mig in, att jag på något sätt skulle få Arthur att se opp till mig. Jag höll på att ropa honom högt, — lyckligtvis hade jag dock ännu så pass mycken sinnesnärvaro qvar, att jag kunde qväfva det högljudda ”Arthur!”, som redan sväfvade på mina darrande läppar. Ett annat medel föll mig plötsligen in. Jag tog affischen, som låg framför mig, och stötte den våldsamt ut i salongen. Riktigt beräknadt. Det var få ögon i salongen, som inte genast vändes mot det fladdrande pappersarket och omedelbart derefter opp mot den, som vållat detta. Jag hade rest mig opp, mindre af beräkning att bättre synas, än af instinkt. Ögonblickligen såg jag, att Arthurs granne uppmärksammade det, leende yttrade hon några ord åt Arthur och — våra ögon möttes. Gud läte dig aldrig upp-lefva ett sådant ögonblick, min kära Ebba! Det var som om jag hört de 3:ne skoflarna mull falla på min jordade lycka. Han kände igen mig, det såg jag, han rodnade starkt och vände sig, utan den ringaste helsning ens, till sin älskvärda moitié och fortsatte leende sin animerade konversation, som om ingenting händt. Det svartnade för mina ögon och jag — svimnade.Hvad jag här behöft nära 2 sidor att beskrifva för dig, skedde på några seknnder endast, men sekunder för mig så långa som timmar.

När jag åter kom till sans, befann jag mig i teateiWhweitzeriet, dit jag blifvit inburen. Mamma grät och pappa gick ifrigt fram och tillbaka i rummet och puttrade öfver ”den förb-de hettan” och klena frun-timmerskonstitutioner. Jag kunde deraf se, att ingen visste den rätta anledningen till min svimning. Andra akten var redan början, så att vi lyckligtvis voro i det aldrapärmaste ensamma. Sedan jag fått hvila mig några minuter till, skickades efter en droska och så åkte vi hem. Under vägen lofvade pappa både sig sjelf och oss gång på gång, att det skulle vara sista gången han skulle köpa biljett på någon rad mera.

— Då lägger jag väl heldre till ett par riksdaler — brummade han — och tar biljetter på parketten, der man åtminstone slipper en sådan der badstuhetta och slipper riskera en sådan här skandal.

Stackars pappa, — han visste inte han, att det var ”badstuhettan” i Signes lilla hjerta, som ställt till hela ”skandalen”.

Hemma tyckte jag allt numera hade en annan färg, allt säg annorlunda ut. Jag bara ideligen såg mig omkring på allt och talade inte många ord. Mamma trodde jag var sjuk och hjelpte mig i säng, — och dagen derpå måste jag

verkligen ligga till sängs. Nog skulle Signe nu ha velat bli riktigt allvarsamt sjuk — det skulle varit en sådan lättnad för henne att få dö — och nog hade det också varit ett mera romantiskt slut på min lilla roman, — men Vår Herre ville det inte: Signes helsa var för bergfast för en rättskaffens romanhjeltinna af äkta sorten, den dök inte under för det hårda slaget, den bara skakades en smula, — och en vecka derefter var jag redan på benen igen.Under de dagarna jag lig sjuk, satt lektorn, gi ofta och si länge han möjligtvis kunde, vid min säng. Han läste för mig, han pysslade om hufvudkndden it mig och hade pi förhand ett öga för minsta små-sak, som jag kunde vilja be om. Vi talade mycket tillsammans och han märkte till sin förvining, att Signe blifvit allvarligare, än han nigonsin förut kunnat ana. Det var di pi sjuksängen, när jag sig, med hvilken snart sagdt moderlig oro (faderlig är för litet sagdt) hans lugna, gria öga vakade öfver mig, som jag beslöt mig för att ge honom mitt ja. Det är visserligen långtifrån kärlek jag hyser för honom , men han har dessmera min högaktning. Och för öfrigt är mig numera lifvet si färglöst och likgiltigt: — det kan nästan göra mig detsamma, hur jag numera sofver bort resten af mitt lif, jag önskar numera för mitt stackars hjerta blott lugn omkring mig, och hvar kan jag få detta bättre än vid sidan af lektorn, som är lugnet personifieradt? Till och med pappa förefaller mig nu en smula brikig, han skrattar si ofta och så högt och skämtar så med allting.

Visserligen är du inte mera än elfva dagar äldre, men pi de der dagarna mitte du ha hunnit mycket, lilla Ebba, ty du är allt bra mycket klokare än din väninna. Förlåt min lilla vrede i mitt förra bref öfter hvad du yttrade om Arthur! Du ger ju Signe din förlåtelse, di hon nu erkänner, att du nog i ett och annat haft rätt? På spektaklet den der olyckliga qväl-len fick jag verkligen på bred och ärlig skinska upplysning om, hur det egentligen var bevändt med Arthurs ”ärliga afsigter”. En annan upplysning fick jag också af skåningen, nemligen att Arthur, när han midsommartiden i fjol kom hit opp till Stockholm, således blott ett par veckor innan jag först sig honom, inte på 3 hela år hade varit i Stockholm, och ändå bedyrade han vid vårt första sammanträffande, att han”tillbedt mig i två långa år”! — Det var således inte sant. — Vet du, lilla Ebba, nu förefaller det mig alldeles inte otroligt, att det var ångorna från Hasselbacksmiddagen, som eldade lians ögon och tunga den der sommarqvällen. Du är en stor vis, Ebba, fastän i kjolar, — och Signe nu som alltid en barnslig lättledd fjolla.

En fjolla, — ja, det är jag, ty jag älskar Arthur ännu, älskar honom lika varmt som någonsin förut. En fjolla är jag, ty jag kan inte ens hata min lyckliga gullhåriga rival: hon är ju så vacker, så rik och så förnäm! Hvad är den lilla obetydliga borgerliga Signe mot henne? Ack, kära Ebba, jag är i hvarje ögonblick färdig att förlåta Arthur: han kunde ju omöjligen välja annorlunda. Han ansåg mig för så obetydlig, att jag kunde kanske nättopp vara god nog till rodocka åt honom för en kort tid, — att jag tog detta för allvar och ansåg mig värdig hans hyllning, det var orätt af mig. Jag borde ha insett det himmelsvida afståndet mellan oss, jag borde ha tänkt på, att den eleganta verldens ungherrar oftast inte räkna så noga med ett stackars qvinnohjerta (det är förresten — hvem vet? — kanske lika mycket vårt fel, som deras: vore vi i många fall annorlunda, skulle de kanske ofta ha bättre tankar om oss), — jag borde ha insett detta och inte låtit min fåfänga skena i väg i molnen, men — jag var en toka.

Och, lilla Ebba, är jag inte besynnerlig? — Jag älskar honom ännu och ändå får jag ingen ro, förrän jag får hämnd .... ja, på mitt beskedliga vis, förstår du. Och vet du, hvari min hämnd skall bestå? Jo, att det så snart som möjligt skall komma för hans öron, att jag är ohjelpligt förlorad för honom, att jag gift mig. Gud, om det hunne ske, innan hans förlofning blefve eklate rad! Han skall då tro, att jag menat lika litet allvar som han sjelf, jag skall ihans ögon hädanefter inte bli annat än en samvetslös kokett, men han skall åtminstone inte då kunna hysa medlidande med mig (det är din Signe för stolt att smälta) och han skall måhända ha ett samvetsagg mindre.

Hvad det lättar hjertat att få meddela sina sorger åt någon, som man vet inte ler åt dem, utan förstår dem och deltager i dem! Tack nu också på förhand, min egen Ebba, för att du vill utan leda läsa genom din väninnas bedröfliga rader! Du skall inte vara ledsen, Ebba, för min skull; — jag vill väl hoppas, att det blir bättre, när jag så småningom kanske hunnit lära mig den svåra konsten att glömma.

Ja, det ser nästan ut, som om jag redan skulle ha kommit ett stycke på väg dervidlag, när jag så här sitter och glömmer bort alldeles att invitera dig till mitt bröllop. — Som du ser, så kan Signe, trots sin hjertesorg, ändå skämta. Om du såge mig här hemma nu de här dagarna, skulle du knappast i den ”muntra” Signe här ana den

stackars Signe, som skrif-vit dessa rader. Men jag vill för allt i verlden inte oroa pappa och mamma och derför visar jag mig alltid så glad jag möjligtvis kan. Vore de skarpsynta-re, skulle de nog kunna se, att min uppsluppenhet inte är riktigt naturlig, men gudskelof, det tyckes inte vara någon annan än min fästman, som misstänker något.

Dagen för mitt bröllop är redan bestämd: — det blir den 23 dje April på Hotell Suéde. Naturligtvis blir du min tärna, eller hur? Du får tryckt bjud-ningskort sedan, men jag tror, att du sätter mera värde på en bjudning skrifven med mina högstegna kråkfötter. Mamma vill gerna, att alla tärnorna skola hli hvita. Jag skall ha sex tärnor, men jag har ännu inte säkert bestämt mig för någon, mer än dig, Elise Ljung, Hanna Soilejiius och Amelie Källsten; —jag skall sedan skicka dig listan pä de öfriga och marskalkarna, när de tryckta bjndningskorten bli färdiga. En marskalk fir gifven: kusin Otto. Han gftr redan och glfider sig &t möjligheten att fä föreslä tärnornas skäl — pä vers naturligtvis. Min brudklänning blir hvit moiré antiqne. Pappa var nte med mig i dag och köpte tyget. Det är gudomligt vackert, men jag vet inte, hnr det kommer att klä mig.

Snälla, snälla Ebba! Du får skicka mig hvad svar du vill, bara det inte blir nej! — Kom hit en vecka eller mera förut! Pappa och mamma vänta dig och jag längtar ohyggligt efter dig. Nog rymmas vi båda i mitt lilla rum. Kom! Kom till din olyckliga din olyckliga

Sigxxo!

Fjerde brefvet.

Stockholm d. 25 April 70.

Min snälla Ebba!

Ja, nu är jag alltså gift. Det första bref jag skrifver som fru, det blir naturligtvis till dig. — Så ledsamt, att du inte kunde vara med på bröllopet! Det var snällt af din mamma, att hon ville, att du skulle resa, (tacka henne särskilt för hennes välvilja mot mig!), men så länge hon ligger sjuk, försakar jag heldre nöjet af din härvaro, än jag ser, att min snälla Ebba skulle kunna ha hjerta i sig att resa från sin sjuka mor. Må vara, att sjukdomen också inte är farlig, så tyckes den dock bli långvarig och fordra noggrann tillsyn, och under sådana omständigheter är, som du mycket riktigt anmärker, din rätta plats vid din mors sjuksäng. Det glädermig uppriktigt, att du var envis mot din mor och stannade qvar, så obeskrifligt geraa jag än skulle ha velat ha dig hos mig under de här dagarna.

Hjertlig tack emellertid för telegrammet! Det kom så lägligt, knappt en halftimma efter vigseln. Du kan inte tänka dig, hvad jag blef glad. Och tack också för ditt vänliga, tröstande bref, som jag fick för en vecka sedan! Det var roligt att höra, att dina föräldrar gilla ditt val. När skall din förlofning eklateras?

Kan du gissa, hvilken jag tog till tärna i ditt ställe? Jo, Hildegard Evander. Jag har på det sista året just icke mycket umgåtts med henne, — hon har alltid förefallit mig en smula stolt af sig, — men så träffade jag henne en dag på Drottninggatan och då kom hon till mig så hjertligt och vänligt och följde mig ända fram till Nybron. När vi skildes ät, frågade jag henne, om hon ville bli min tärna, och det gladde henne, det såg jag. Hon ser lika bra ut ännu och jag kan icke neka till, att det var detta, som bestämde mig för henne, ty, ser du, jag ville gerna ha så vackra flickor som möjligt till tärnor. Och vackra voro de verkligen också, de väckte allmän beundran. Jag fick nog också höra en hel hop lull-lull för egen del, och vet du, jag tog mig verkligen rätt nätt ut, det tyckte jag sjelf: — kronan och slöjan klädde mig särdeles väl.

Bröllopet orkar jag inte beskrifva. Du får nöja dig med ett par små detaljer. — Du må tio, att pappa hade riktigt slagit på stori: mer än 70 personer voro samlade i festvåningen på Suéde. Jag lär ha förefallit alla ytterst tankfull — många ord sade jag heller inte, men tänkte gjorde jag lika litet, jag tänkte på rakt ingenting — och denna slöhet var kanske en lycka för mig, ty eljest hade jag väj i min bedröfvelse ställt till någon skandal med gråt ochsvimningar kanske. Jag tycker inte om brudar, som ställa till scener på det der viset. — Pappa ledde in mig och rektor Malm brudgummen. Sten var lika lugn som vanligt, man kunde sannerligen inte se på honom, om han var glad eller ledsen. Jag tror för min del, att han var båda delarna. Kyrkoherden i Ladugårdslandet vigde oss, hans tal för brudparet sedan lär ha varit något långt, men ganska vackert. Jag hörde inte mycket på honom. Kusin

Otto föreslog på vers skålen för tärnorna, det lär ha varit rätt nätt Såväl pappa som mamma voro särdeles belåtna med arrangementerna, isynnerhet var mamma föiljust i champagnen och en ”å la daube”, som hon tyckte var ”makalöst delikat”. Jag vet inte, hur den var, för jag smakade knappt på maten.

Efter supén åkte Sten och jag till vårt nya hem. Pappa, mamma1, tärnorna och marskalkarna följde oss. Yi bo på Regeringsgatan N:o ....*) 3 trappor opp i en liten, men särdeles näpen våning. Det vore orätt af mig att icke erkänna, att Sten gjort allt för att göra den riktigt hemtreflig och till och med en smula elegant, — och smak har han verkligen mera:, än jag någonsin kunnat tro honom om.

Sedan vi blifvit ensamma, tog han mig i famn utan att säga ett ord, men så lugnt och försigtigt, som om jag skulle ha varit hans dotter och inte hans ny vigda hustru.

Jag hade beslutat att med det första vi blefve ensamma omtala alltsammans.

— Sten, — nästan hviskade jag — du är för hederlig karl att föras bakom ljuset. Jag har ett förtroende att ge dig, — men har du mod att höra det?

*) På brefskrifvarinnans uttryckliga begåran utsattes icke husnumret, emedan de ännu bo qvar der.Hans lugna gråa ögon hvilade forskande på mig en liten stund.

— Ja, Signe! — svarade han ocli kysste mig på pannan.

Vi satte oss ned i soffan bredvid hvarandra under tystnad. Jag sökte samla mina tankar och han bläddrade mekaniskt i ett album, som låg på divansbordet.

Det var jag, som först bröt tystnaden.

— Kan du förlåta mig, Sten, att jag skänkt dig min hand, utan att skänka dig mitt hjerta?

En ögonblicklig blekhet flög öfver hans drag, eljest satt han alldeles orörlig och stirrade på mattan, utan att en min förändrade sig i hans ansigte. Det var mindre mitt öra än mitt öga, som uppfångade hans svar; så nästan ljudlöst yttrade han:

— Jag förlåter dig allt, Signe.

, Det var en lycka, att han inte såg på mig, eljest tror jag knappast, att jag haft mod att föra min berättelse till slut. Jag omtalade för honom min kärlek till Arthur, bekände, utan omsvep och utan att dölja något, våra promenader tillsammans på Kastell-holmen och vår korrespondans genom mjölkmagasins-frun, förklarade rätta anledningen till mitt insjuknande den der olycksaliga spektakelqvällen, — med ett ord allt. Han hörde mig uppmärksamt, men utan att af bryta mig med ett enda ord eller uttrycka sitt ogillande med en enda gest, och fortfor ätt stirra på mattan framför sig. Jag slöt min utförliga skildring med att förklara, att mitt hjerta fortfarande och allt framgent tillhörde Arthur — jag kunde icke hjelpa det —, men att jag genom mitt giftermål dels velat hämnas Arthurs trolöshet och dels betaga mig sjelf all möjlighet till försoning med honom, i händelse han skulle vara oblyg nog att söka återknyta vårtfordna förhållande. — Det förvånade mig sjelf, att jag knnde vara så lugn i en sådan stund.

När jag hade slutat, sutto vi båda en god stund alldeles tysta. Jag betraktade honom ängsligt, för att se hvad verkan min bekännelse gjort på honom, och han satt fortfarande lika orörlig och stirrade på mattan.

Slutligen steg han långsamt opp, såg på mig med en sorgsen, men så innerligt mild blick, tog mig sakta i famnen och kysste mig faderligt som förut på pannan.

— Tack, Signe! — det var allt hvad han sade, och så gick han in i sitt arbetsrum. 1 dörren vände han sig om och nickade mig till ett vänligt godnatt

Nu var det slut på mitt kurage; jag brast i tårar. Jag var visserligen nöjd med att ha öppnat mitt hjerta för honom, men jag var allt utom nöjd med hans sätt att ta saken. Jag hade väntat, att han skulle brusa opp, en smula åtminstone, — barnsligt nog, var det nästan med glädje jag väntade på att ändtligen en gång få se honom ond. Vid en sådan upptäckt blott några timmar efter vigseln borde väl en menniska bli upprörd, så vida hon i ådrorna

har blod med en temperatur, som går aldrig så liten smula öfver den smältande snöns. En sådan amfibie! Antingen har han alls intet hjerta eller också.... ja, han är mig en komplett gåta.

Jag gick in i sängkammaren, klädde af mig och lade mig. Länge låg jag der vaken och stirrade på det vackra röda sidentäcket, och när jag ändtligen somnade, voro de hvita spetsarna, som mamma qjelf hade broderat på hufvudkudden, alldeles genomdränkta af tårar.

Det var ännu temligen tidigt på morgonen, när jag vaknade. Jag klädde mig och satt der länge och väntade på ett besök af min man (”min man”, — hvaddet är konstigt att skrifva de orden!). Men han kom inte. TUI slut förgick mitt tålamod, jag tog kurage till mig och gick in i min mans arbetsrum.

Der satt han vid skrifbordet, lutad öfver sina böcker. Det väntade jag sannerligen inte. Jag öppnade dörren så tyst, att han inte hörde, när jag kom.

— Godmorgon, Sten! — helsade jag honom.

— Kors, är det du, lilla Signe? Godmorgon! Är du redan vaken?

Han steg opp, gick fram till mig och kysste mig efter vanligheten på pannan.

— Hur har du sofvit, min vän? — frågade han.

— Jo tack, någorlunda. Än du sjelf då? Har du sofvit?

— Åja, jag har legat på soffan o«h slumrat rätt godt ett par timmar.

Vet du, lilla £bba, jag blef inom mig riktigt ond. Är det inte ett odjur, som kunde sofva och det ”rätt godt” ändå under sådana omständigheter? — Gud vete likväl, om han nu talade sanning. I soffan syntes åtminstone inte något spår af, att han lagt sig der. — Han såg för öfrigt en smula rödögd ut, men om detta kom sig af nattvaket eller af tårar, det vet jag inte.

Lugnt som vanligt började nu min man att konversera om ett och annat. Jag svarade honom fåordigt. Efter en liten stund gingo vi ut i salen och drucko vårt kaffe.

Till middagen hade vi pappa och mamma hos oss. Min man var hela tiden sig alldeles lik, lika lugn och lika vänlig, alldeles som om rakt ingenting hade händt.

Till qvällen hade han tillsagt Märta, pigan, att bädda åt honom i sitt arbetsrum. — Och så var det slut på gårdagen. I dag har han varit precist likadan , och hvarken han eller jag ha efter bröllopsqväl-len gjort en den ringaste antydan ens om hela historien om Arthur.

Kan du forstå dig på honom, Ebba? Jag förstår honom sannerligen inte.

Nu ropar Märta på mig: ”Frun!” — Hvad det låter ovanligt i mina öron! — Hon vill, att jag skall hjelpa henne med att ordna linneskåpet. Farväl der-före, lilla Ebba! Helsa dina föräldrar och din Olof från din sorgsna

Sigia©!

P. 8. — I morgon står i alla Stockholms dagliga tidningar notificeradt, att Signe numera blifvit en lektorska Aronsson. Sten förstod mig öch lydde mig i denna min lilla begäran. Jag vet genom Märta, att han äfven notificerar i ett par skånska tidningar, ehuru jag inte skall veta af det, förstås. Hvad han förstår mig väl! — Pappa och mamma tro, att det blott är barnslig fåfänga af mig, och skratta åt mig. — Hvad skall Arthur säga, när han får se det?

Femte brefvet.

Stockholm och Talludden d. 1 Juni 70.

Min snälla, rara Ebba!

Alla dina kommissioner äro mycket riktigt uträttade. Den enda svårigheten var att få sidenband af samma färg som profvet. Skillnaden är dock inte stor, — få se, hur nöjd du blir med dem! Kanske också, att de ärö någon

mon bredare än du begärde. I morgon qväll med ångbåten afskickar jag hela paketet, — du får nu sjelf räkna ut, när du har att vänta detI dag f&r du nöja dig med några få rader. Jag har litet stok, ser du: — det år i dag Stens födelsedag och jag har, honom ovetande, bjudit ut till oss till middagen fyra af hans närmaste umgängesvänner, för att göra honom en angenäm öfverraskning. Jag har diverse hushållsbestyr således att ta ihop med, iunan jag om ett par timmar väntar min mau och hans främmande hit med ångbåten. Och så har jag broderat ett rätt näpet bokställ för lians skrifbord, och inte nog med det, — jag har också varit engång till staden i smyg och porträtterat mig hos Jäger, i kabi-nettsformat, mycket lyckadt, men kanske en smula smickradt, tycker jag sjelf (ser du, Signe är inte så fåfäng nu, som hon var förr i verlden), - allt öfver-raskningar, som jag tror skola göra honom nöje.

Som du ser, ha vi flyttat ut åt landet. Vi bo utåt Saltsjön särdeles vackert på en liten skuggig udde med egen ångbåtsbiygga, och midt emot oss öfver viken bo pappa och mamma. På min begäran har pappa lemnat sitt förra landställe, — det vore mig omöjligt att återse samma ställe, der jag först såg Arthur. Pappa gjorde mindre invändningar, än jag vågade hoppas. Vi segla ofta öfver till hvarandra, — jag är alldeles förtjust i sjön. Sten har mycket både kostnad och besvär af vårt lilla sommarnöje, men han ser, att det gör mig glädje, och då säger lian sig vara fullt opp belönad. Han är lika snäll som förut, lika mild och lika förunderligt lugn. Aldrig ett ord har vexlats om den der historien om Arthur alltsedan vår bröllopsafton, inte ens en antydan ditåt. Sten tiger envist och jag vet inte, uppriktigt sagdt, hvarför jag då skall bringa det på tal.

Arthur har jag inte sett, sedan den der aftonen på spektaklet. Någon förlofning har inte ännu hörts af. Hans f. d. amma, den der mjölkmagasinsfrun du vet, har ett par gånger, medan vi ännu bodde i staldden, varit opp till mig med bref, naturligtvis från honom, men hon har båda gångerna blifvit temligen barskt utvisad och fick gå med sina bref oöppnade. De innehöllo väl en hop mer eller mindre sökta ursäkter, kan jag tro. — Älskar jag honom verkligen ännu? Jag tror det. Och dock tycker jag, att jag nu tänker på honom mycket mindre ofta än förr.

Förhållandet mellan mig och min man står fortfarande på samma punkt. Liksom i staden ha vi också härute på landet hvarsitt rum temligen åtskilda, der vi hvar och en för sig herska alldeles enväldigt Nästan aldrig ser jag min man inne hos mig, men rätt ofta ertappar jag mig med att gå in till honom om eftermiddagarna och sitta der och sy, medan han är sysselsatt med sina studier. Vi tala just inte mycket vid hvarandra, men jag ser, att min närvaro gläder honom. När han tilltalar mig, är det för öfrigt ytterst hjertligt, och en tredje person skulle inte kunna tro annat, än att vi verkligen äro man och hustru.

En gång — det får jag lof att tala om för dig — voro vi hos pappa och mamma en eftermiddag. Det var straxt innan vi flyttade åt landet Du kan tänka dig min förlägenhet, när pappa hélt plötsligen gör den fatala anmärkningen, att han aldrig sett oss kyssas liksom annat gift folk, (du skall veta, att Sten har den vunnen att alltid bara kyssa mig på pannan).

— Ja, — säger mamma —, det har jag också ♦ lagt märke till. Hur kommer det sig, Signe lilla?

Jag satt som på nålar och visste sannerligen inte, hvad jag skulle svara. 1 min nöd kastade jag ett öga på min man, som satt der och smålog så hjertegodt.

— Det skäms lilla Signe att tala om, — yttrade han, — så det är väl bäst, att jag får förklara orsaken. Jo, ser mamma, Signe har en viss förlåtlig aversion för snus och....— Nå., men i Herrans namn, inte tuggar du väl snus heller? — skrattade mamma.

— Visst inte, men jag snusar, och näsan är nu engång i en mensklig fysionomi en betänklig granne gunås till det organ, som tjenstgör vid kyssandet.

— Hvad är det för dumheter? — brummade pappa, — det vill jag inte höra talas om. Seså, Signe, visa nu, att du kan öfvervinna en sådan der barns-lighet, och gå nu vackert fram till din man och ge honom en ordentlig kyss!

— Nej, pappa, — svarade Sten i stället för mig, — dylika saker behålla vi helst för oss sjelfva. När vi äro i enrum, har jag nog sett, att Signe kan öf-vervinna sina små aversioner.

— Men i era föräldrars närvaro tycker jag väl ändå.... — invände pappa försigtigt.

— En kyss är inte något konststycke, som man visar offentligt och förresten .... när jag är belåten med min Signe, sådan hon är, så har ingen menniska att tillvita henne någonting.

Sten yttrade dessa ord med en så ovanlig bestämdhet i rosten, att den tvärt af klippte all vidare diskussion i detta för mig så obehagliga ämne. Pappa och mamma sågo på hvarandra högst förvånade, men tego.

Att min man förstod det varma tack, som i*g i den blick jag gaf honom, det såg jag på hans vänliga nick och hans glädjestrålande ögon.

Och så ledde han samtalet lätt och otvunget in på ett mindre farligt område. —

Nej, nu har jag pratat med dig läugre, än jag egentligen haft tid till. Nu får jag lof att ge mig ut i köket. Helsa som vanligt!.... Och farväl till härnäst! — I morgon skickar jag paketet.

Din

Sign.©.Sjette brefVet.

Stockholm och Talludden d. 20 Juli 1870.

Min älskade Ebba!

Det är af vamiaste hjerta jag gratulerar dig till din förlofning. Gud låte dig bli så lycklig som din Signe nu slutligen har blifvit! — något bättre kan jag inte önska dig, min Ebba.

Du skall veta, att här liar skett en stor förändring i förhållandet mellan mig och min man. Men jag vill gå i ordning med frågorna och beskrifva för dig, hur den stora metamorfosen gick till. Anledningen var, som du skall få höra, en komplett bagatell.

Det vore synd att säga, att SJen liar förändrat sig i något hänseende. Han är gudskelof ännu densamme, som han alltid har varit. Det är endast jag, feom så småningom har blifvit en helt annan menniska.

Alltsedan vi flyttade ut till landet, ha vi kommit hvarandra närmare. Jag satt der ensam hela förmiddagarna och började slutligen finna det en smula tråkigt. När Sten om eftermiddagarna, ibland också först om qvällarna, kom hem från sitt arbete i staden , var jag honom alltid till mötes nere på bryggan, och så satt han om eftermiddagarna sysselsatt med sina studier antingen inne i sitt sof- och arbets-rum eller ute på verandan (vet du, vi ha en så gudomligt vacker utsigt der öfver hela sjön). Allt oftare hände det, att jag tog mitt arbete och satte mig tyst i hans närhet. I början sutto vi bredvid hvarandra temligen tysta, men så småningom gjorde oss vanan mera förtrogna med hvarandra: allt oftare hände det, att Sten lade bort boken för en stund och satte sig att prata med den barnsliga Signe. Det gladde mig att se, att han kunde finna något nöje i mitt enfaldiga joller. Vår enklasupé intogo vi tillsammans i salen (också ute, när det var riktigt vackert), och sedan skildes vi åt med ett vänligt godnatt och med lians vanliga kyss på min panna, livar pch en till sitt. Om rnornarna möttes vi igcii vid kaffebordet, livarefter vi gingo ner tillsammans tuf bryggan, der han steg ombord på ångbåten, som förde honom till staden.

Så, lilla Ebba, ha med högst få variationer våra dagar förflutit under hela vår lands-sejour, ända till i går.

Det var i går afse, en härlig Juliqväll, — också nu en solnedgång, vigtig for ni in lilla lefuadssaga, men en, som återställde livad den förra hade ödelagt: mitt hjertas frid.

Vi sutto på verandan, jag med min vanliga virkning i handen och min man i sin gungstol klädd i nattrock och läsande högt for mig (det brukade han ibland) ur qvällens Aftonblad och då och då smuttan-dc pä sin långa pipa. På bordet bredvid oss puttrade téköket så småtrefligt. — Så kom han nu också till en liten notis med rubrik ”fashionable news”. Han läste:

— ”Ett nyss ingånget giftermål inom den stora

verlden har tilldragit sig stor uppmärksamhet. Enda dottern till en af Skånes rikare magnater, kammarherre ...” . lim hm_____

Ja, vidare blef der intet af. Sten, hvars jem-vigt eljest var så bedröfligt omöjlig att rubba, tappade alldeles kontenansen. Han steg häftigt opp oeh började att gå ifrigt fram och tillbaka med tidningen i handen. Hans uppförande föreföll mig så besynnerligt, att min uppmärksamhet uteslutande koncentrerades på honom; hvad han nyss läst vibrerade visserligen ännu i mitt öra, men någon tanke hade jag ännu inte hunnit egna deråt.

— Är du sjuk, Sten? — frågade jag ängsligt och gick fram till honom.

— Sjuk? Anej, jag fick bara en liten tillfällig svindel. Den är öfver redan.Jag kände mig häftigt upprord. Hvaraf kunde det komma £ig? Ja, dd hade jag troligen ej kunnat besvara den frågan, nu vet jag, att mitt hjerta började så våldsamt att bulta vid tanken på, att han möjligen kunde bli sjuk.

Han satte sig igen i gnngstolen.

— Det var då en märkvärdig pipa, som inte vill hålla eldl — knotade han med ett så ovanligt uttryck af förtrytelse i rösten, att jag ögonhliekligen för mig sjelf drog i tvifvel, huruvida det kunde vara fullt naturligt. Att en sådan bagatell skulle kunna väcka någon aldrig så liten släng af misshumör hös min orörlige och orubblige herr manr det gick vida öfver min erfarenhet. Jag började fundera öfver, att något måtte vara på färde, som inte var så riktigt som det skulle vara.

Smått grubblande härpå, såg jag på min man. Han slet af till fidibus ett stycke af tidningen, som han höll i banden. Ofrivilligt lade jag märke till, att han slet detta stycke just af den spalten, som han nyss hade läst.

Sten tycktes vara nöjd med, att jag satt helt tyst och inte vidare frågade om något: han trodde väl som bäst, att det hade lyckats honom att leda mig på villspår. Han läste lugnt vidare, men sakta för sig sjelf. Han anade icke, att det han ansåg för en lyckad fint just var det, som gjort mig misstänksam.

Hur jag satt der för mig sjelf och funderade, kom jag slutligen också att tänka pä, om inte något af hvad han nyss läst i tidningen, möjligen kunde vara orsak till hans ovanliga beteende. Då rann det mig tydligt och klart i minnet de ord han sist läst opp. För mina ögon gick opp ett ljus, som förklarade allt. ”En af Skånes rikare magnater ... kammarherre ... giftermål i den stora verlden .. Ja, utan tvifvel Yar här fråga om Arthur och fröken Silfverfält. Arthur hade således gift sig, och det utan att jag ens hört talas om någon eklaterad fdrlofning. Det föreföll mig sjelf märkvärdigt, att jag nu tog den saken s& lätt, — det förvånade mig, att den underrättelsen inte gjorde mig den ringaste smärta.

Och Sten — jag såg länge på honom, der han satt och gungade i stolen med pipan i mund och tidningen framför sig, helt säkert i sitt inre triumferande öfver sitt lilla finkänsliga konstgrepp: — han trodde, att Arthur ännu vore allherrskande i Signes hjerta, hvarföre han nu velat bespara mig sorgen att höra denna nyhet. Jag vet inte h vad som kom a t mig, men tårarna trängde sig fram i mitt öga, glädjetårar mer än sorgetårar,.... jag kände en stark frestelse att gå opp och ta honom i famn, — men jag skämdes: jag tänkte på, hur besynnerligt det helt säkert skulle ta sig ut i hans ögon.

Min puls och mitt hjerta bultade i kapp; jag kände, hur mitt ansigte glödde och halft instinktmässigt steg jag opp och skyndade det fortaste jag kunde in i mitt ”sanctuarium”, som kusin Otto kallar mitt rum. Jag ryckte opp klaffen till min lilla chiffonnier och drog derur en packe bref med kuverter i alla möjliga kulörer. Det var Arthurs alla kärleksglödande epistlar till hans ”dyrkade Signe” förr i verl-den. 1 långa tider hade de varit min skatt, hvaröfver mitt sjuka minne girigt rufvade. Nu hade jag inte sett på den på ett par veckor. Hastigt ögnade jag genom ett par af de hetaste, som förut alltid varit min käraste lektyr i ensamma sorgliga stunder. Gud, hvad de nu föreföllo mig svulstiga och svamlande! Jag kunde inte förstå, hur jag förut deri kunnat se ens en tendens till något slags poesi.

Med hela bref bundten i handen gick jag långsamt ut igen på verandan. Der satt Sten ännu och gungade i stolen. Jag tror knappt jag var mer äntill hälften medveten om hvad jag gjorde, när jag un gick fram till bordet, lyfte af teköket och började vid spritlampan tända eld på det ena brefvet efter det andra, ntan att säga ett ord.

Sten ladc tidningen från sig och betraktade mig förundrad. (Han kände naturligtvis igen brefven, som jag engång

för ett par månader sedan enträget bedt honom genomläsa. Han hade då haft dem hos sig Öfver natten och pip morgonen lemnade han mig igen dem utan ens en min om, hvad han tänkte om dem).

Der 6att jag nu vid bordet och stirrade på, hur det ena efter det andra af Arthurs eder och bedyranden nu bokstafligen gick samma väg som de, bildligt taladt, gjort långt före detta, nemligen opp i rök. Sten betraktade mig med sitt vanliga lugn. Ingendera yttrade på en lång stund ett ord.

När jag sett det sista brefvet förkolna, steg jag opp. Jag såg på min man: der sam en stor klar tår i lians öga, något som jag aldrig förut vet mig ha sett. Ofrivilligt lydde jag ögonblickets ingifvelsc, gick fram till honom och föll gråtande i hans famn.

— Signe lilla! Trösta dig, Signe lilla! — var det enda han yttrade.

Ack, hvad han bedrog sig! Han trodde, att jag, trots hans lilla list, gissat mig till Arthurs giftermål och att jag nu söijde deröfver. Han visste icke då, att det var glädjetårar jag grät, — jag visste det knappast sjelf.

Han böjde sig ner och kysste mig på pannan.

— Nej, här! här! — hviskade jag, såg så djupt jag kunde in i hans ärliga gråa ögon och spetsade munden.

Sten rodnade, men lydde, — det var hans första kyss på mina läppar .... och ändå ha vi nu varit gifta i snart tre månader!Med en värme, som jag aldrig kunnat tro honom om, tryckte lian mig till sig och stammade rörd;

— Min Signe! Min kära Signe!

— l)iny ja .., Nu först din7 din till kropp och själ! — hviskade jag och gömde mitt blossande an-sigte vid hans häftigt klappande hjerta.

Du får förlåta mig, lilla Ebba, att jag skildrat denna scen med långt flera ord än som varit behöf-liga, kanske till och med lämpliga, men mitt hjerta rentaf fråssar på detta mitt sista och ljufvaste minne och jag vore nästan frestad att lieskrifva för dig denna vår verkliga bröllopsqväll en gång till.

Efter eu stunds smek (jag vet sannerligen inte, hur länge vår lilla himmelshird kunde ha räckt) var jag den, som först åter kom ner till jorden. Jag påminte mig det aflyftade téköket, slet mig med mildt våld lös ur hans armar, ställde téköket åter tillrätta och började syssla med tillredelserna till vår enkla supé. Snart var den i ordning. Förr i verlden skulle den aptit och det nöje, hvarmed såväl Sten som jag nu drucko vårt té och åto de rätt bastanta smörgåsar, som jag bredde på åt oss, förefallit mig såsom något ohyggligt trivialt och platt. Jag skulle grundligt ha föraktat det älskande par, som efter en dylik romantisk herdestund kunde vara nog prosaiska att låtsa om det bedröfliga faktum, att menniskau äfven blifvit skapad med — mage. Att jag nu inte gjorde det, är ett bevis på, att Signe numera ser mycket på ett helt annat sätt än förr.

Efter supéns slut sutto vi länge qvar derute på verandan och jollrade. Men nattluften började bli kylig och fuktig. Ingendera af oss ville dock vara den första att bryta laget och på det gamla viset med ett godnatt bege sig in till sig.— Se, der har ju sömmen spruckit opp en smula på din nattrocksärm! — yttrade jag till slut, — ge mig hit den, så skall jag laga den med detsamma!

Sten lydde, tog af sig nattrocken och lenfnade den förundrad åt mig.

Med nattrocken på armen gick jag nu till dörren, nickade godnatt och gick in.

Min man log och följde: — han kunde naturligtvis inte stå derute i skjortärmarna längre....

Morgonen derpå möttes vi inte vid kaffebordet som förut, vi följdes åt dit. Klockan half nio kom ångbåten och med den följde han som vanligt till staden. — Det är nu eftermiddag och jag väntar honom i rappet tillbaka. Gud, hvad jag skall himmelsvidt öppna famnen emot honom, när han kommer!

Ty ser du, lilla Ebba, jag kom i går först underfund med, att jag älskar honom, och det så varmt, så innerligt, som en qvinna någonsin kan älska. Jag har älskat honom sedan längre tillbaka än jag förut trodde, det inser jag nu. Gud vet, om inte mitt hjerta böljade sluta sig till honom redan den tiden, då hans vänliga öga vakade öfver den

stackars Signe på sjukbädden efter den der ödesdigra aftonen på teatern. Men, ser du, det har gått så småningom, så långsamt, att jag icke ens märkt det sjelf, förrän i går en obetydlig bagatell lät gnistan springa fram och lysa med en klarhet, som nu förvånar mig sjelf. Ja, jag älskar honom, denna förunderliga sammansättning af manlig fasthet och qvinlig vekhet, af lugn och lättrördhet, af varm känsla och blyghet, — jag älskar honom kanske mer just derföre, att han ännu är 9lig en gåta, men en gåta, som det skall bli mitt käraste nöje att hela mitt lif igenom endast söka lösningen på. Nog är han ännu lika flintskallig och pog snusar han också ibland, - men hvad gör det? inte sitter hjertat i håret eller i näsan. De der ro-mantiska flickgrillerna om ett Adonis-ideal Lar din Signe haft en tillräckligt sorglig erfarenhet af. Min kärlek till Arthur var en raket, som bländande röd fräste några sekunder bland molnen, tilfc den i ett nu med en förskräcklig knall sprängdes sänder åt alla håll och kanter i småstycken, hvilka ett efter annat så småningom slockna, under det de långsamt sjunka ner till jorden igen; — min kärlek till Sten återigen är en mildt tindrande stjerna, hvars klarhvita sken visserligen för några ögonblick fördunklades af den bländande raketen, men som nu, då denna slocknat, allt klarare framträder på det blåa fästet, — en sljerna, som numera skall bli (för att låna ett uttryck ur herr Bru-nérs verser till mig förr i verlden) ”min lefnads klara stjerna, mitt Pharos”,. så länge jag andas.

Jag kunde nog ha ett och annat till att säga dig,, men i dag kan jag omöjligen vända tankarna på något annat. — Nu piper förresten ångbåten, — jag: måste ner till bryggan och ta mot min man, mitt hjertas älskling,, och slutar derföre nn dessa mina rader med mina vanliga helsningar till dig och alla de dina från

din genomlyckliga

Sig:no.

(Härmed skalle nu historien om Signes lilla hjerta egentligen kanna vara afslntad. - Det bref, som härnedan följer och som är dateradt nära 8 månader efter det härofvan af-skrifna, synes mig dock ge en och annan upplysning af ert smula intresse för den, som ända hittills följt vår hjeltinna i hennes skildring af sitt hjertas öden. Jag har derföre ansett det lämpligt att här äfven upptagas. Mellan detta och det ofvan meddelade sjette brefvet ha naturligtvis åtskilliga blif-vit skrifna, hvilka dock här blifvit utelemnade, äfven af det skäl, att de mera sysselsätta sig med Ebbas bjerteangelägen-heter än med Signes.)Sista brefvet.

Stockholm cl. 1!) Alarg 1871.

Min lilla Ebba!

Ditt brcf erhöll jag i Tisdags och skyndar nu att besvara detsamma. Det smärtar din väninna, att du skall sitta som ”gräsenka” dernerc, — jag hoppas dock, att din fästman snart nog kommer tillbaka från sin embetsresa till Dalarne. Det måtte vara tråkigt att vara gift (ja, eller också förlofvad, det kan komma på ett ut) med en sådan der extraordinarie skogs-fogel, som man aldrig är säker på, att han inte ena månaden är här och den andra der. Kan han inte få någon ordinarie plats snart, så han kan få en stadigvarande bostad och så ni snart kunna få gifta er? Er förlofning har räckt länge nog, tycker jag.

Det är i dag precist på dagen ett år sedan den märkvärdiga aftonen, då jag pä spektaklet ställde till den der ”skandalen”, som pappa visst aldrig glömmer. Det kommer mig verkligen att tänka på Arthur, som jag eljest inte haft i tankarna på mycket mycket länge. Hvad din Signe var för en fjolla den tiden! Jag hade inte kommit att tänka derpå, om icke Sten vid kaffebordet i ifiorse småleende hade påmint mig derom.

Häromdagen fick jag också en annan påminnelse om, hvilken toka jag var förr i verlden. Du mins ju den der arkitekten, herr Brunér, som jag talat om för dig? Nåväl, han kom opp till oss liäromqvällen på min mans inbjudning (Sten sätter mycket värde på honom), — det var första gången han var i värt hem, ehuru det troligtvis icke blir den sista.

Jag var allt en smula generad, när min man presenterade honom; men han lät sig ingenting bekomma. När Sten leende anmärkte (jag har det oinskränk-taste förtroende för min lilla gubbe och det lins ingen-ting, som jag med vett och vilja dolt iör honom), att vi troligen hade talat med hvarandra förut, svarade hen* Brunér helt ogeneradt:

— Ja, det var engång, då jag sökte revisorn. Jag hade litet med honom att göra i byggnadsväg, medan jag bodde i samma hus.

Och så slogo vi oss ner i förmaket och språka-de. Efter en stunds prat om ditt och datt, får Sten det olyckliga infallet att yttra:

— Hör du, Brunér, — hustru min har berättat mig, att vi lära ha varit rivaler förr i verlden.

— Jag? Nej, det vet jag inte, — svarade han och såg helt förvånad ut, och det utan den minsta rodnad en gång. Så mycket rödare blef Signe i stället.

— Jaså, inte? — fortfor min man — och ändå skickade du opp en hel ramsa erotik till henne? Ganska fiffigt, att låta svärfar vara postillon d'amour alldeles ovetande! Jag var just närvarande, när verserna lästes opp, men omöjligen kunde jag komma på den idén, att de voro ämnade åt lilla Signe.

— Har jag skrifvit verser till fru Aronsson? — Hans stora ögon vidgade sig nästan till volymen af små kaffekoppar.

— Inte sedan hon blef min hustru, det vet jag nog, — men året innan jag kom mig för att fria.

— Nej, sannerligen jag det vet utaf! — bedyrade arkitekten.

Nu lade Sten hela historien i dagen och omtalade allt, icke allenast hvad som hände den der middagen, då ritningarna lemnades opp, utan också allt hvad jag berättat honom dessutom om arkitektens lilla roman vis-à-vis mig, — du känner till alltsammans.

Jag tyckte det var verkligen hjertlöst af Sten att så der lägga den stackaren på sträckbänken, — aldrig hade jag sett några dylika anlag till grymhet förr hos min man, som eljest är godheten sjelf.Arkitekten hörde emellertid helt lugnt på och skrattade esomoftast rätt godt åt historien om sin olyckliga kärlek. När Sten slutat, upplyste herr Brunér oss om ett och annat, som ställde Signe i en något genant dager.

Han hade aldrig älskat mig, knappast vetat af, att jag fans till, förrän han såg mig i vår tambur den der dagen, då mitt uppförande väckte hans förundran, men intet vidare. Verserna voro skrifna med tankarna på hans nuvarande fästmö, en fröken Hagli med blåa ögon och svarta lockar (ser du, der ha vi förklaringen på ”dina lockars natt”, som det stod i versen!), och verkligen af misstag kommit med i brådskan, då han på skrifbordet rafsade hop sina eskisser for att lemna opp dem. För henne hade han brunnit alltsedan sin barndom nästan, det var hans första och enda kärlek. Hennes föräldrar voro länge mot partiet för hans fattigdoms skull och det var derfor han arbetade aå träget, att det slutligen blef fara för hans helsa, <*j «j. det var således inte hans olyckliga kärlek till mig, som gjorde honom så blek och mager 1).

Du kan tro, att det var ”med blandade känslor”, som Signe sålunda hörde, att hon nu sent omsider nödgades stryka ut en från listan på sina f. d. beundrare. A ena sidan gladde det mig verkligen, att jag inte längre hade den unga mannens lidanden odh affcynan-de på mitt samvete, — men å andra sidan vore jag icke heller qvinna, om jag inte nödgades tillstå, att det rätt duktigt förargade mig att ha under ett par ipånader slösat mitt intresse på en ovärdig. Det var en hård stöt för min fåfänga. Men jag visade naturligtvis inte min lilla harm, jag skrattade med de andra så hjertligt jag kunde åt hela historien och sökte i förtreten att vid supén vära så älskvärd värdinna som möjligt På mina enträgna böner lofvade han att presentera sin fästmö för oss endera dagen, —jag är sannerligen högst nyfiken att få se henne. Hon skall vara en verklig skönhet.

Nu har jag för denna gång just ingenting mera att omtala. Pappa och mamma äro gudilof fortfarande krya och raska, pappa glad och skämtsam som vanligt De helsa dig, likaså min man. I morse fick jag af Sten en magnifik teaterkikare (förstår du allusionen på minnet af i dag ett år sedan?) och häromdagen, på min födelsedag, Tegnérs samlade arbeten i praktband och siden till en ny klänning, — ett präktigt siden, som nästan kan stå för sig sjelf. Är det inte en älsklig gubbe jag har fått? Jag är bara rädd, att han alldeles skämmer bort mig.

Helsa dina föräldrar!... och din Olof, när du skrif-ver till honom! Det sker väl litet emellan, tänker jag. Skrifver

du till honom lika långa bref som dem, som förr i verlden vankades oss emellan, så har du väl fullt opp att göra?

Innan jag nu slutar mitt bref, vill jag fråga dig om en sak. Har du något emot att stå fadder åt din väninnas förstfödda? Men du får för allt i verlden inte tala om det för någon menniska. Ännu dröjer det förresten ett par månader. — Vill du stå fadder mot kusin Otto, din gamla f. d. flamma? Det vore ju rätt pikant — Jag har fått Stens tillåtelse att ge den lilla hvad namn jag vill, och jag har beslutat mig för, att blir det en gosse, skall han heta Sten (det namnet afgudar jag numera), och blir det en flicka, skall hon heta Ebba.

Lef väl så länge!

önskar din lyckliga

Signe.

P. S. — Jag skall väl också berätta för dig, hvad jag vet om Arthurs öden nu för tiden. Ett par gånger har jag tillfälligtvis mött honom ute, han låtsadesnaturligtvis inte känua igen mig, och det Ur jag honom särskilt tacksam för. Han räknas allmänt bland Imfvudstadens vildaste rouéer, — hans staekars hustru, som ännu älskar honom, lär vara mycket olycklig. Det glunkas också om en större cession, som lär vara i faggorna. Hans svärfar lefver ännu, men han har nu tröttnat, påstår man, att längre ideligen få hålla pä med att hjelpa opp mågens förstörda affärer: gubben är män om sina slantar. Den unga frun har nyligen flyttat ner till sin far i Skåne, och hennes man lefver ungkarl i Stockholm på ett sätt, som skandaliserar både lians och hennes familj. Man talar oek-så redan om skiljsmessa på laglig väg. — Jag tackar innerligen Gud för hvarje dag, att det icke var han. mm till slutet fick Signes lilla hjerta.

Rättelser

af fel uppkomna vid brefvens afskrifning:

Pag. 187 rad 10 n. fr. står Januari, läs: d. 30 Januari. ^ 190 ,, 18 ,, ,, skånska, * finska.

» » » * 9 skorrar, B vindar.

Dessutom:

Pag. 179 rad 14 o. fr. står ens början, läs: slutet.

» ,, ,, 28 ,, ,, cendrée, ,, cendré.